

A woman with long brown hair, wearing a black beret and a grey coat, is looking down at a yellow smartphone she is holding. She is standing outdoors on a street with trees in the background. The text 'PAPP DIANA' is at the top, and 'Jóságsszalón' and 'bookline' are at the bottom.

PAPP DIANA

Jóságsszalón

bookline

Lili még főiskolás évei alatt ismerte meg a nála jóval idősebb Pétert, aki tapasztalatával, kifinomult ízlésével és befolyásos barátaival egyből lenyűgözte a lányt. A tanár-diák barátságból előbb szerelem, majd összeköltözés lett, így az álompár látszólag a tehetősök gondtalan és irigylésre méltó életét éli egy budai villában. Lili számára azonban az aranykalitka valóságos börtön, ahonnan alkalmi kalandokba bonyolódva próbál szabadulni. Szeretetéhsége egy sármos fitneszedző karjaiba úzi, de a félrelépésnek váratlanul híre megy, küszöbön a botrány, egy bosszúszomjas zsaroló is feltűnik, Lili pedig úgy dönt, elmenekül eddigi életéből és tanácsért a Jóságszalonthoz fordul...

Papp Diána, a nagysikerű Bodza bisztró, Téli fagyzi, Kerek pereg és Szerdán habcsók után egy olyan harmincas nő kapcsolati válságáról írt elgondolkodtató, mégis könnyed humorú regényt, akinek látszólag mindent megadott az élet, és aki ennek ellenére a rázósabb utat választja. Gazdagság helyett szerelmet, biztonság helyett kalandot, megalkuvás helyett önmegvalósítást.

Pap Diána

Jóságszalón

Bookline

© Papp Diána, 2015

Megjelent a Bookline Könyvek gondozásában

www.bookline.hu/booklinekonyvek

Felelős kiadó a Libri Kiadó ügyvezetője
A Libri Könyvkiadó az LS Kiadói Csoport tagja

ISBN 978-963-310-655-6

Felelős szerkesztő Huszti Gergely

Szerkesztette Libor Anita

Olvasószerkesztő Ligeti Szilvia

Borítófotó Stocksy

Borítóterv Unger Zsolt

Műszaki szerkesztő Kovács Balázs Sándor

Az elektronikus verziót készítette az eKönyv Magyarország Kft.

www.ekonyv.hu

EGY

Rá akart gyújtani, de nem működött az öngyújtója. Hiába kattintgatta, csak nem lobbant fel a láng. Érezte, ahogyan előnti a düh, nem tudott uralkodni magán. Még egy ideig próbálkozott, aztán jó messzire elhajította, bele az éjszakába.

Leroskadt a székre, olcsó gyártmány volt, csúszkált alatta mind a négy székláb. Utálta, ahogyan hozzáér a bőréhez a műanyag, de egy kicsit kint akart maradni a levegőn. Hogy ne legyen bent. Hogy egyedül legyen. Hogy sajnálhassa magát. És hogy észhez térjen végre.

Nézte a város fényeit, hallgatta a csendet, mi tagadás, elég nyugis helyet talált a srác.

„Kéne egy szál cigi!” Beosont a szobába a gyufáért és egy takaróért. Ott aludt a fiú az ágyon, és tulajdonképpen egész rokonszenves benyomást

keltett. Az emberek arcára álmukban kiül a valódi énjük, ezt már régen megállapította. És ez a srác jóra való volt. De felesleges ennél jobban belebonyolódni. Idáig eljutottak, de tovább nem szabad. Holnap meg is mondja neki, hogy ennyi volt.

Újra kint ült a teraszon, és a korlát babáit számolgatta. Alaposan kiszívta őket a nap, az utóbbi húsz évben nem újították fel a panziót, az egyszer biztos. Jó nagy slukkot szívott a cigiből, és a telefonja után nyúlt. Hidegen ért a bőréhez, órák óta hevert kint az asztalon. Ide tette ki, hogy még csak ne is lássa, lenémítva, képernyővel lefelé. Szerencsére nem volt nem fogadott hívása, csak üzenetek jöttek. Kettő. Egyet még a vacsora előtt írt neki, a másikat már a hotelszobából küldte. Lehetett volna már rutinja benne, mégis zavarba jött a feladattól. Mit találjon ki, hol volt, mit csinált? Hogyhogy csak most látja az órákkal ezelőtt érkező üzenetet?

Aztán bepötyögte, hogy elaludt. Nem is tudja, mi ütött belé. De sokat gondol rá, és most megy is, hogy megpuszilgassa a tőle kapott plüssesegét. De inkább kitörölt mindent, és csak egy szívet küldött. Szörnyű lelkiismeret-furdalása volt.

Lili úgy döntött, nem kelti fel a srácot. Visszament a szobába, a telefont a táskájába rejtette, a fürdő ajtaját magára zárta és megengedte a vízcsapot. Még azt az apró hotelszappant is elhasználta. Haza akart menni, az otthoni ágy mégiscsak kényelmesebb lenne. Lemosta magáról a fiú érintésének nyomát, mintha mi sem történt volna, úgy tervezte, szépen beül a kocsijába, és hazahajt.

Már a cipőjét húzta az ágy melletti széken ülve, amikor észrevette, hogy Gergő őt nézi. Egyértelmű volt, hogy egy ideje némán figyeli a jelenetet.

„Valamit mondani kéne”, gondolta, de ötlete sem volt.

A fiú kimászott az ágyból, letérdelt Lili elé, és óvatosan levette a cipőjét.

– Ne indulj el, maradj még. És különben is, ittál. – Nem kérdezett, nem méltatlankodott, csak mosolygott, és megsimogatta Lili haját.

„Hát ez az, vele meg túl egyszerű lenne az élet”, gondolta a lány.

Lili élvezte a hisztit. Ezt bizonyos időközönként beismerte magának. Nem volt ellenére, ha nemcsak ő vitt izgalmat egy kapcsolatba, hanem a másik is. Most is odamondhatna valami csípőset, csak úgy, hogy ne érezze már magát annyira jól a srác. Vagy azért, hogy megmutassa, ura a helyzetnek. Egy magabiztos nő, aki bevállalta ezt a kalandot, ami nem is több ennél.

Ehelyett újra levetette a ruháit, és meztelenül bebújt az ágyba. Magára

húzta a paplant, egészen az orráig. Gergő felnevetett.

– Na, most meg adod itt az ártatlant. Egyik végletből a másikba. De pont ezért bolondulok érted.

Lilinek fogalma sem volt, miről beszél a fiú. Általában szó szerint értett mindent. Gergő nem bolondulhatott érte, mindössze két hete ismerték egymást. Két hét alatt az ember legfeljebb rokonszenvezni kezd valakivel. A fiú volt az új edző a fitneszteremben. Lili meg az első csaj, akit ezen a helyen felszedett.

„Ha holnap kipenderítem, kereshetek másik edzőtermet. Vagy beavatom a recepcióst, és csak akkor megyek majd edzeni, amikor ő szabadnapos. Édes istenem, ez mennyire ciki. Egy paplan alatt fekszem a pasival, és már azt tervezem, hogyan nem találkozunk soha többé. Mondjuk már holnaptól, bár amennyire utálok a sportot, ez nem lesz nagy áldozat”. Kínjában legszívesebben felkacagott volna.

– Hol reggelizünk? – Gergő észrevette a félmosolyt, és ezek szerint félreértette. – Ha itt legördülünk, a téren van egy elegáns hely. Szívesen meghívlak bármire, vagyis arra, amit a pénztárcám megenged. – A fiú érdeklődve fordult Lili felé, és nagyon úgy tűnt, nem akar aludni. Beszélgetni akar, és legalább még egy délelőtti folytatásról ábrándozik.

– És mit adnak azon az *elegáns* helyen? – Lili belement a játékba. – Blinit kaviárral és orosz pezsgővel?

– Blini? Az meg mi? – És a választ meg sem várva lerúgta a paplant, és magára húzta Lilit.

Lilit meglepte, hogy ez a szinte ismeretlen fiú úgy tud hozzáérni, hogy bár az előző pillanatban még menekülni akart nemcsak az ágyból, de a szobából is, most megint azt érzi, tulajdonképpen mennyire jó is, hogy itt van. A telefon a táska mélyén, őt pedig újra rabul ejtette a szenvedély.

Reggel úgy osontak ki a panzióból, hogy Lili már a szobában felvette a napszemüvegét. Nem akarta újra magán érezni a recepciós lesajnáló tekintetét, ezt még szoknia kell. Gergő adta vissza a kulcsot, ő is fizetett, de a felét Lili állta, már előre odaadta a pénzt. Kínosan érezte magát.

– Nem fogyaszt túl sokat ez a járgány? – Gergő bepattant mellé az anyósülésre. – Egy vagyonba kerülhetett. Apád vette talán a diplomaosztóra?

– Egy nyereményjátékon szerváltam – közölte rezzenéstelen arccal Lili, majd elfordította a slusszkulcsot.

Szép lassan gördült le a hegyről, nem sietett sehova. Kissé aggódott,

hogy Gergő melyik luxuskávézót nézte ki magának. Csak remélni merte, hogy nem azt, ahova szinte minden vasárnap reggel járnak. De felesleges volt az aggodalma, a fiúnak fel sem tűnt, hogy ott áll egymagában az elegáns villaépület, hívogató portáljával. Egy semmitmondó, de vadonatúj kávézót választott. Amikor előző nap kutyagolt fölfelé a buszmegállóból, akkor találta ki, hogy idejönnek reggelizni, magyarázta a lánynak. – Már ha jól sikerül az éjszaka – húzta Lilit, aki cserébe megsemmisítő pillantást vetett rá.

– Biztos, hogy nem akarsz velem lógni egész nap? Ráérek, ma nem dolgozom és anyámhoz sem kell mennem végül tévét szerelni – mondta Gergő, miután megrendelték a bécsi virslit és a presszókávé.

– Ahhoz van pofájuk, hogy egy vagyont kérjenek el a kávéért, de arra már nem figyelnek, hogy ne ezt a gagyi tejszínt adják hozzá – csattant föl Lili, válasza sem méltatva a fiút.

– Mi van? Nem tök mindegy? A tejszín az tejszín.

– Frászt. Nyújtsanak megfelelő szintű szolgáltatást a vendégnek. Ha már arra volt eszük, hogy igényesnek tűnő és nagyjából egy korszakból való műalkotások reпрóival díszítették a falakat. Illik a környezethez is, látod? Akkor miért kell elrontani az összhatást színvonalatlan kiszolgálással?

– Azt hiszem, túlreagálsz. Én azt sem vettem észre, hogy képek lógnak a falon.

– Az a te bajod – legyintett Lili, és beledobta az édesítő pöttyöt a kávéjába.

– Na, mi legyen a további program? – A fiú csak nem adta fel.

– A kocsinál még elszívhatok velem egy cigit, aztán ha megbocsátasz, száguldok haza, úgyis itt lakom a közelben.

– Nem dohányzom, tudod, én komolyan veszem a hivatásomat. És különben is, nem azt mondtad, hogy a külvárosban laksz, és csak dolgozni jársz be?

– Ja, de. Nyelvbotlás volt. A munkahelyemre kell beugranom.

– Az iskolába? Szombaton?

– Nyelviskola.

– Na, akkor ott jó a fizetés, nem igaz? Ugye nem bánod, hogy ezt is felesben fizetjük? Tök ciki, tudom, de hó vége van. És nem számítottam rá, hogy be fogok csajozni és egy panzióban talál az első randi.

– Hát bocs. Majd legközelebb hozzád megyünk – csúszott ki Lili száján, Gergő fel is kapta a fejét.

– Na, végre, hogy valamit kinyögsz. Szóval te is jól érezted magad. Kár lett volna félidőben megszökni, ugye? – mosolygott Gergő, megragadta Lili kezét és megcsókolta a lányt. – Szerintem legközelebb nálad lehetnénk, mert az én bérlőtársam enyhén szólva problémás eset. Hangtechnikus a srác. Tényleg nem komplett. Néha azt érzem, mégiscsak jobb lenne anyámnál. Ő legalább főtt ételt adna minden este.

– Meg kéne házasodnod! A te korodban már simán benne van a pakliban. És akkor az asszony láthatna el téged főtt étellel. Na jó, nem húzlak tovább, látom nem kedvedre való a téma. – Lili intett a pincérnek, és kifizette a teljes számlát. – Hogy maradjon a hó végén is kajára – kacsintott Gergőre, de valójában egyáltalán nem élvezte a helyzetet, sőt, kicsit szégyellte magát.

„Teljesen kijöttem a gyakorlatból. Azt sem tudom, hogyan élnek a mai fiatalok. Mármint azok a fiatalok, akik velem egyidősek”, gondolta, miután elbúcsúztak egymástól, és ő újra megindult hegynek fel, a panzió irányába.

Üdvözölte a portást, aki mindentudóan rámosolygott. Vagy csak Lili hitte azt, hogy a férfi látja rajta az éjszaka minden nyomát. Belépett a lakásba, a kanapé szaténcsíkjain táncot járt a napfény, az étkezőasztalon még ott állt a hatalmas liliomcsokor. Lerúgta a cipőjét a nappali közepére, akár egy rossz gyerek. És annak is érezte magát, de most megtehetette. Bement a konyhába, hogy főzzön magának egy rendes kávé a reggeli lötyty után.

Leült a szőnyegre, ott sokkal jobban szeretett időzni, mint az elegáns, de kényelmetlen kanapén. Komótosan megitta a kávé, majd erőt vett magán, kihúzta a farmerzsebéből a mobilját, és elindította a hívást.

– Édesem, most nem érek rá, ebben a pillanatban lépek be a bisztró ajtaján, és már az ablakon keresztül kiszúrtam a pasast. Pedig ezek a franciák nem éppen a pontosságukról híresek. Most szólj hozzá.

– Szóhoz sem jutok. – Lili ásított.

– És tudod, miért kések? Mert megláttam neked valamit. És meg kellett vennem. De azért nem bánod annyira, igaz?

– Igazán nem kellett volna. – Lili gépiesen társalgott.

– Na, jól van, most már tényleg le kell tennem. Örülök, hogy hallottam a hangodat, szívem! – És a férfi már ki is nyomta.

Feltápászkodott, és kiment az erkélyre. Próbálta bemérni, hol éjszakázhatott. Bár nagyon rosszul tájékozódott, most nem volt nehéz

dolga, hiszen erről a terasról be lehetett látni az egész várost. „Azt hitte, levesz a lábamról”, gondolta Lili, és elhúzta a száját. „Ahhoz kicsit igényesebb helyet kellett volna találnia. Legközelebb majd inkább én keresek valami hotelt a belvárosban.” Lefeküdt a rattan nyugágyra, és rágyújtott. „Na, megnézhetném magam, ha ezt meg innen hajítanám ki”, tanulmányozta a sokat látott ezüst öngyújtót, ami tudomása szerint családi örökség volt.

Még nem volt dél, tulajdonképpen előtte állt az egész nap. Ideje volt kitalálni, mit kezd vele. Este majd elmegy a kedvenc éttermükbe, addig megnéz valami filmet a gyűjteményből. Már nagyon jól halad, a kijelölt nyolcvanból az ötvenötödiknél járt. Péter akarta, hogy Lili tisztában legyen a 20. század összes jelentős alkotásával. Nem volt elég neki, hogy annak idején bemagolta a szinopszisokat és a stáblistákat, Lilinek látnia kellett az összes művészfilmet. Rettenetesen unta az elejét, de aztán magával ragadták a filmek. Főleg, hogy Péter egy projektorral is meglepte: a vetítövásznat pedig a teraszon állították fel, a szomszédok legnagyobb örömére. Na de ki merne Péternek megjegyzést tenni.

Most inkább a nappaliban indította el a tévét, és film helyett Gergőre keresett rá a Facebookon. Nem volt túl aktív a srác, és túl sok fotót sem töltött fel magáról, de jöttek a kommentek bőséggel, szinte csak nőktől.

„Szánalmas vagyok, hogy pont egy ilyenre vetem ki a hálómat. Bár nyugodtan kimondhatjuk, hogy inkább ő cserkészett be engem. A múltkor legalább én irányítottam. Ügyelnem kell, hogy most se legyen másként”, figyelmeztette magát, miközben Gergő szemét nézte meg alaposabban az egyik portrén.

Nagyjából egy éve volt az első kalandja, az olasztanárát csábította el. Nem volt nehéz dolga, szegény gyerek teljesen megilletődött, hogy Lilinek rá esett a választása. A fiú nem is tudott feloldódni, hiszen eleve hátránnyal indult: fiatalabb is volt a lánynál, és már akkor elvörösödött, amikor először jött fel a hegyre, pedig direkt a konyhában, a legkevésbé impozáns lakrészben tartották volna az órákat, bár mint utóbb kiderült, az is tágasabb volt, mint a srác egész lakása.

Pár hónapig tartott a viszony, akkor már kizárólag a fiúnál találkoztak, de olaszról szó sem volt köztük. Lili nem volt gyakorlott pasizó, mégis elég jól kézben tartotta a dolgokat. Szervezte a találkozókat, hazudott Péternek, ugráltatta a fiút. Nemcsak szexet akart és kényeztetést, hanem azt is, hogy valakinek végre ő parancsolhasson. Péterrel kapcsolatban

ilyesmiről szó sem lehetett.

Aztán egy idő után nem vette fel a telefont. Ennyi elég is volt, a fiú nem merte többet keresni. Mindketten tartottak ettől a viszonytól, és nem a lehetséges kibontakozó szerelem miatt, hanem mert a kezdetektől fogva hárman voltak benne. És a mit sem sejtő harmadik volt mindannyiuk közül a legerősebb. Ezért is döntött úgy Lili, hogy a következő viszonyában még ennyire sem téríti ki a kártyáit. A pultos srác csak egy vidám csajt látott benne, aki mindig tőle kéri az aperol spritzet. Volt csoporttársaival ment el egy koncertre, a pultnál viszont már egyedül rendelt, hiszen egyetemi barátai tudtak Péterről.

A pultos viszont rutinos volt, a blokk hátuljára kanyarította fel a mobilszámát. Lili már éjjel írt neki, másnap találkoztak, két pohár bor után indultak is a srác lakására, de nem volt elég türelmük. Már egy kapualjban a falnak döntötte, és benyúlt a bugyijába. Lili alig kapott levegőt az izgalomtól, emberek sétáltak el mellettük, de egyáltalán nem zavartatták magukat.

Ez a kapcsolat kizárólag a szexről szólt. Egyikőjük sem igényelte, hogy a másikat beavassa az életébe. Egy idő után a beszélgetős, illedelmes előjátéokra sem pazarolták az időt, Lili csöngetett be a fiúhoz egy-két üveg borral, és dolguk végeztével fogta magát, és hazament. Egyszer-kétszer ott is aludt, de aztán inkább nem erőltette. Pedig kifejezetten kellemes pasi volt. De ő akkor még nem akart többet. Nem akart szerelmet, hiszen ott volt neki a törődés és a figyelem, amit Pétertől kapott.

A Tanár és a Pultos után most viszont itt volt az Edző. A legtipikusabb férfiábrázolások. „Ezután jön a zenész, aztán meg a gengszter”, mosolygott magában. „Ja, és az orvos. Addigra talán már a szerepjátékokra is vevő leszek.”

Egy Ava Gardner-filmet tett be, tulajdonképpen tetszett is neki, de nem tudott igazán koncentrálni. Nem volt jó passzban. Régebben annyi minden tudta inspirálni. Most meg evett a hűtőből egy joghurtot, majd újra kiült a teraszra unatkozni. Mit fog csinálni estig? És utána? És holnap? Holnap még csak vasárnap.

Esetleg felhívhatná valamelyik volt csoporttársát, hogy találkozzanak. Bár isten őrizze, a végén még két koktél után elkotyogná neki, hogyan is él mostanában. Vagy főzhetne. Hagyhatná a fenébe a mai foglalatást, ha nem tartana attól, hogy az étteremvezető felhívja, hogy ugyan nincs-e valami baja. De ha főzőcskézne, akkor el kellene menni a boltba, mert a hűtőben

csak olajbogyó van. Akkor viszont inkább holnap készíthetne valamit, hogy meglepje vele Pétert. Biztos csodálkozna. Főzhetne neki valami olaszosat. De lehet, hogy annak semmi értelme a francia koszt után. Vagy valami magyarost. Egy jó paprikás krumplit talán értékelné, a korral az ételek terén is egyre kevesebb allűrje volt. Pár éve még szóba sem jöhetett volna a friss fehér kenyér, vekni helyett bagettet kellett vásárolni. Előbb evett ratatouille-t, mint lecsót, Lili hiába is próbálta volna elmagyarázni neki, hogy alig van köztük különbség, és hogy szerinte finomabb a magyaros, mint a padlizsános változat.

Lehet, hogy tényleg meglepi valamivel. Hiszen Péter is vett neki ajándékot. Mindig gondol rá, soha nem jön haza üres kézzel. Ő viszont az utóbbi időben már nem szexi, nem érdeklődő, még csak nem is kedves vele. Vajon észrevette?

Lili ezen egy kicsit elgondolkodott, de aztán arra jutott, hogy Péter semmit nem akar látni. Sem azt, hogy Lili már nem bújik hozzá, sem azt, hogy nem csüng a szavain.

„Nem normális, hogy csak percekig tudok örülni egy újabb Tiffany nyakláncnak. Vagy hogy nem megyek el vele Párizsba. Ülhettem volna a Marais-negyedben, a Places de Vosges egyik padján, amíg ő tárgyal. Vagy megvehettem volna saját magamnak azt a nyakláncot a Champs Élysées-n. Ehelyett szervezem a titkos életemet, és semmi kisfiúkkal találkozgatok.”

Még mindig a teraszon feküdt a rattanágyon. Arra gondolt, pihen pár órát, azzal is telik az idő.

„Holnap főzök paprikás krumplit. Galuskával. Kovászos uborkát is veszek hozzá. Elmegyek a piacra.” Oldalra fordult a napozóágyon, és már aludt is.

Már esteledett, amikor felébredt, komótosan készített magának egy kávé. Míg szundított, egy volt csoporttársa írt rá Facebookon, hogy este menjenek el bulizni. Van egy jó koncert a Park nevű helyen. Lesznek pasik is.

Pasik? Milyen pasik? Lili gyomrába belemart a félelem, kávé nélkül is rögtön észhez tért. Csak nem kiszúrták, hogy flörtölt a pultossal? Mi több, hetekig a szeretője volt?

Kombinálni kezdett. Hát komplett idióta ő, hogy ennyire elővigyázatlan? Ma is nyilvános helyen csókolózott! És különben is, ez a lány, aki ráírt, most éppen szingli. Nyilván minden idejét szórakozóhelyeken tölti. Nem úgy, mint ő, akire jó, ha szökőévente

rányitják az ajtót. Hiszen mindenki azt hiszi, ő vígan éli az életét. A mindenki által irigyelt pompában. Utazásokkal, éttermekkel, márkás ruhákkal, virágcsokrokkal, kiállításmegnyitókkel és partikkal.

És Györgyi nyilván ráhajtott a pultosra, a srác meg elmesélte, hogy a csapatból neki már megvolt egy lány. Lili nagyon megijedt, hogy ennyire óvatlan volt. Ott ült sortban, kistrikóban a biedermeier kanapé előtt, haja lófarokban, és úgy is érezte magát már megint, mint egy gyereklány. Nincs mese, találkoznia kell Györgyivel, hogy kipuhatolja, mennyit tud. Most nem dughatja a homokba a fejét, mert a végén még Péter kihajítja. Ő akkor akar innen elmenni, amikor már készen áll érzelmileg. Meg anyagilag. Nos, igen, az sem elhanyagolható szempont. Hiszen Péter nélkül ő egyelőre egy napig sem boldogulna. Rábízta magát évekket ezelőtt, talán túlontúl is.

Nyolc éve éltek együtt, szinte rögtön összeköltöztek, vagyis hogy ő költözött ide a hegyre. Péter a tanára volt esztétika szakon, és Lili már attól el volt ájulva, hogy őt oda, a rangos egyetem elit szakjára felvették, és még a rajongott professzor is többet mosolyog rá, mint a többi lányra. Péter már közel volt a hatvanhoz, de Lili nem bánta. Egyáltalán nem gondolkodott előre. Szinte minden este beült valahova a csapat, összetartotta őket a művészet iránti rajongásuk, és hogy akkor még mindannyian komolyan vették magukat. A pesti belvárost latin negyednek látták, kávézóból romkocsmába jártak, a cigarettatárca alaptartozéka volt a gobelinretikülnek. A fiúk kalapban, nyakukban selyemsállal váltották meg a világot. Pont úgy, ahogy bálványozott tanáruk, aki néha velük tartott esténként. Az egyetemen kívül is magával ragadó volt, de Lili csak távolról csodálta. A barátnője hívta fel a figyelmét, hogy Péter mintha többet tartana velük, és mintha mindig valahogy Lili mellett találná meg a helyét. Lili nem akarta elhinni. Ugyan már, pont ő? Se nem elég szép, se nem elég okos, mi lenne olyan vonzó benne Péter számára? Aztán Péter SMS-t írt neki. Miközben mellette ült az Ibolyában. A társaság épp egy harminc esztendeje készült divatfotót elemzett, miközben Péter és Lili SMS-csatába fogott. Talán a pezsgő tette, talán attól nem volt Liliben félsz, hogy körülötte volt az eddig biztonságot adó csapat. Előtört belőle a nő, mert vonzó és kihívó lenni. Hazafelé persze már a torkában dobogott a szíve, főleg, amikor már csak ketten maradtak Péterrel Lili albérlete előtt. A férfi nem sokat teketóriázott, megcsókolta a lányt. Lili évek múlva visszagondolva inkább színpadiasnak, mint érzékinek látta a jelenetet, de

akkor minden erő kiment a lábából. Viszonozta a csókot, érzése szerint esetlenül, aztán felrohant a lakásba.

Már az érettségi után elköltözött a családjától. Túl volt a szóbeli vizsgákon, hazament és összepakolt. Fogalma sem volt, mit fog tenni, csak azt tudta, hogy az alkoholista apjával, a beteges anyjával és a zavart öccsével nem hajlandó egy fedél alatt maradni. Fedél? Csoda, hogy volt a fejük felett. A villanyt rendszeresen kikapcsolták, telente csak egy szobában tekerték fel a konvektort, nagy hideg esetén ott aludtak mindahányan. A hűtőben soha sem volt semmi. De az a tátongó üresség még véletlenül sem emlékeztetett a mostani luxuslakás luxushűtőjének árválkodására. Az apja általában munkanélküli-segélyen vagy betegállományban volt. A borról és a cigiről nem tudott lemondani. Ez a két dolog előbbre való volt, mint hogy a gyerekeit rendesen ellássa. Táborok? Színház? Ajándékok? Közös családi programok? Ez mind kimaradt a két testvér életéből. Anyjuk hiába igyekezett a munkahelyén, épp hogy a minimálbér felett keresett. Semmire nem volt remény, se egy új lakásra, se egy nyaralásra. Anyjuk bele is fáradt a nyomorúságba. Ott éltek a nyolcadik kerület egyik lepusztult bérházában, az egyik nap olyan volt, mint a másik, csak a szegényes karácsonyokon lehetett észrevenni, hogy tulajdonképpen telnek az évek.

Lili már egészen kisgyerekként rájött, hogy mindenkinek jobb, ha ő minél kevesebbet van otthon. Szívesen csavargott a Palotanegyedben, akkor fedezte fel magának a kerület mesebeli részét, amikor az öccsét kellett elhoznia az óvodából. Alig volt tízéves, de kiadták neki az óvónők Rolit. Őt húzta hát maga után, és mindennap más utat választottak a hazajutáshoz. Az öccse gyakran elfáradt, ilyenkor mindig kitalált neki valami jutalmat, hogy tovább bírja a gyaloglást. Nem kellett sok, már ismerték őket a helyi boltosok. Minden délután járt nekik egy kifli és egy kockasajt a péktől. Anyjuk elsüllyedt volna szégyenében, ha megtudja. De még a kisfiú is tisztában volt vele, hogy ezt nem árulhatják el otthon. Rengeteget üldögéltek a Károlyi-kertben, vagyis inkább futkároztak körbe-körbe. A Reviczky utca repkénnyel befutott háza előtt nem volt nap, hogy ne gyalogoltak volna el. Lili felkapaszkodott a kerítés rácsaira, és bekukkantott a titokzatos kertbe. Lepusztult, mégis varázslatos épületek között őgyelegtek, és Lili a kisebb-nagyobb paloták titkaira volt kíváncsi. Minthogy azonban senki nem súgta meg neki, hát ő talált ki mindenféle történeteket, amelyekkel szintén Rolit traktálta este a gyerekszobában.

Megkedvelte a söntés szagát, órákig nézte, hogy méri Gyuri bácsi a bort merőkanállal. A gyógyszerertári illatot is szerette, mindig arra vágyott, hogy hazavihessen egy papírzacskó szárított kamillát. Elképzelése sem volt, mihez kezdene vele, csak azt tudta, ha otthon illatozna a szobájában, az mindentől megóvná.

És bár a patikus egyszer kitalálta a legtitkosabb gondolatát, és meglepte őt a gyógyszerertári csomagolású szárított virággal, mégsem tudott házi áldásként, úrnapiján kapott őrző-védő szentelt virágként funkcionálni a kamilla.

Az anyjuk megbetegedett. A szerencsétlen élet, az abból való kilábalási képtelenség tette tönkre lelkileg. Pánikrohamai lettek, képtelen volt elhagyni a lakást. Mai eszével Lili már tudja, hogy nagynénje falazott az iskolák, óvodák, és mindenféle szociális intézmények felé, hogy ki ne derüljön, mekkora slamasztikában van a család. Néha kaptak tőle pénzt, Lili utólag feltételezi, hogy néha kifizette a rezsitartozást is, de neki is korlátozottak voltak a lehetőségei. És a saját testvérén sem tudott segíteni, hiszen ő maga sem szárnyalt, hát hogyan adhatott volna szárnyakat a húgának. Néhány éve meg is halt szegény, így nem mondhatta el Lilinek, hogy kikbe kapaszkodjon, hogy szépnek láthassa az életét. Vagy hogy mi legyen a következő ésszerű lépés.

Először is el kellett volna költözniük a lakásból. Otthagyni apjukat, hogy fetrengjen részegen a saját mocskában. Aztán kifizetni egy albérletet, és találni az anyjuknak egy új párt. Akit Roli és Lili is megszerethetnek. Lili ma már tudja, hogy az anyja a legelső lépést sem tudta volna megtenni. És nem csak azért, mert nem volt ereje vagy bátorsága.

Roli akkoriban arról mesélt az óvodában, hogy az ő édesapja nem más, mint Révész Sándor a Piramis zenekarból. A gyerekeket nem annyira érdekelte a hír, de az óvónők izgatottak lettek. Mivel akkoriban kizárólag Lili járt érte az óvodába, őt kapták el, hogy kivallassák. Lili megrökönyödött, Rolira bámult, aki lesütötte szemét, és úgy próbálta az apró kis padon, a lila-sárga virágos textillel eltakart öltözőszekrénykéje előtt a tépőzárat a helyére illeszteni kopott cipőjén. Miközben megtartotta rögtönzött kiselőadását anyjuk Piramis iránti kamaszkori rajongásáról, az újságkivágásokkal, koncertjegyekkel teleragasztott albumokról, illetve arról, hogy Sanyi bácsi bizony ma is gyakori vendég náluk, öccse még mindig lehorgasztott fejjel vénember módjára komótosan készülődött. Lili elmesélte az óvónőknek, mert hogy akkor már a dadák is odagyűltek,

hogyan az *Ajándék* című dal valójában az édesanyjuknak íródott. És hogy az ő apja nem a zenész, de tény, hogy Roli a múltkor kihallgatott egy beszélgetést, Sanyi bácsi és az anyukájuk között. Eddig csak ő tudta, nem is érti, Roli hogyan kotyoghatta ki, nagyon kéri az óvónőket, hogy ne árulják el az anyukájuknak, hogy tudják. És főleg az újságot ne tessék felhívni, jól emlékszik, pont így mondta, mert az újság nem írhatja meg Sanyi bácsi titkát. Amikor végre becsukták maguk mögött az óvoda nagy narancssárga bejárati ajtaját, egy ideig némán baktattak egymás mellett. Aztán Roli felkéredzkedett Lili karjába, belefúrta a fejét a nyakába, átölelte mindkét karjával, és így mentek egészen hazáig, és ettől Lili boldognak érezte magát.

Évek óta nem látta az öccsét, híreket elvétele kapott róla, azok alapján kizárt volt, hogy Rolival felvegye a kapcsolatot, életvitele vállalhatatlan volt, legalábbis Péter előtt.

Visszaírt Györgyinek, hogy szívesen elmegy vele a Parkba, majd lemondta az éttermi foglalását és besétált a gardrób szobába, hogy összeállítsa a fiatalos, koncertjáró szettjét. Nem volt könnyű feladat, Péter mellett ugyanis pillanatok alatt kicserélődött a ruhatára. Nemcsak a márkák, hanem a stílus is változott. Nyoma sem volt már a kínaiban vagy turkálókban vásárolt göncöknek, pedig az egyetem elején sportot űzött abból, hogy hogyan öltözködjön fillérekből. A könyvtárban talált divatlapokból jól értesült volt a trendekről, mindig magazinokat lapozgatott két vizsga között. Egy idő után azonban neki is igénye lett rá, hogy klasszikusabb, felnőttesebb ruhákat öltödjön magára, hogy Péter egyetemi kollégái, az alkalmazottak a galériában, vagy éppen Péter üzletfelei ne a kislányt, hanem a tiszteletre méltó nőt lássák benne.

Farmert húzott, westerncsizmát, kockás inget és egy nagy nyakláncot vett fel hozzá. Kiválasztotta a legolcsóbb napszemüvegét, valószínűleg az is magasabb árkategóriában volt, mint amit Györgyi megengedhetett volna magának. Lili néha arra gondolt, elkelve néhány álruha, amelyben nincs zavarban a régi társasága előtt.

Nem is értette, miért fogadták vissza, hiszen annak idején nem nagyon tetszett a többieknek, hogy összejött a professzorral. Egy idő után már nem szívesen látták a házibulikban, arról meg szó sem lehetett, hogy Péter efféle helyekre járjon.

Házibulik és kocsmák helyett az Operaház lett az élete új helyszíne, meg a Katona József Színház. Előtte és utána pedig az Andrásy úti éttermek és kávézók. Addig csak kívülről látta a Gerbeaud-t, vagy az ötcsillagos szállodák éttermeit. Onnantól kezdve gyakorlatilag ezekben lett menzás. Persze ezt még ő sem merte így kimondani magának, annyira el volt bűvölve az új élethelyzettől, és annyira át akarta venni Péter minden gondolatát.

Péter számára pedig mindaz a luxus, amiben éltek, magától értetődő, természetes volt. Ebbe született bele. Talán szórakozásból, talán unalomból választott magának élete harmadik társaként egy kislányt, aki mintha csak Andersen gyufaárusa lett volna. Hogyhogy nem futó kaland lett mindez? Azt talán még egyikük sem vallotta be magának. Egymásnak pedig főleg nem, ez a fajta intimitás hiányzott a kapcsolatukból. Szerették és tisztelték egymást, de soha nem léptek át egy határt, és ez egyre inkább feltűnt Lilinek. És egyre többször volt hiányérzete.

Körbejárt a lakásban, megigazította az albumokat a dohányzóasztalon, a diótörőt, a képkereteket a komódon. Egy kicsit arrébb rugdosta a rojtokat a szőnyegen is, mert Péter azt szerette, ha minden élére van állítva. Lili adott a látszatra, Péter bármikor betoppánhatott, az otthonában mindig példás rend fogadta, a kis majdnem feleség is kedvesen mosolygott rá.

De Péter most még nem jött haza, ritkán toppant be hamarabb a vártnál. „Tulajdonképpen egy tapintatos ember”, állapította meg sokadszor Lili.

Taxi vitte a szórakozóhelyhez, előbb ért oda, mint Györgyi. Megvette a jegyet a koncertre, és bement a kapun. Sötétedett, de még nem volt kínos a hatalmas napszemüveg. Így kedvére vizslathatta az embereket, megfigyelhette, hogy vajon ma is szolgálatban van-e a pultos. Szilárd, ez az, Szilárdnak hívják, már majdnem elfelejtette. Persze hogy ott volt. Fehér trikóban, farmerbermudában éppen jeget lapátolt egy hatalmas koktélospohárba. Lili meg mert volna esküdni rá, hogy valamilyen bronzosítóval is keni magát, sőt derengett is neki, hogy látott önbarnítót a fürdőszobaszekrényén.

Irányt váltott, nehogy észrevegye a srác, és szidta magát, amiért ész nélkül idetaxizott, és mindenféle előzetes terv nélkül bevetette magát a Parkba. Azt sem tudja, mit fog mondani, ha Györgyi kész tények elé állítja, vagy a fiú leplezi le. Leült egy asztalhoz egy másik pultnál kikért rozéval, és várt. Györgyi hamar befutott, széles jókedvvel, vörösrózsával, zöld színű rózsamintás ruhában, szabadtéri koncertre

semmiképpen sem illő hatalmas sarkakon imbolyogva. Ami azt illeti, rendkívül közönséges volt. Lili nem bírta elviselni az ízlés hiányát. Azt meg végképp nem értette, hogyan végezhetett vele egy szakon ez a lány. A karrierje sem volt zökkenőmentes, bár tulajdonképpen magától értetődő, és jobbára mindig aktuális pasijai segítették egy-egy álláshoz. Egy bulvárlapnak dolgozott. Rendelt magának egy koktélt, még azt is az ízléstelenebbik fajtából. Aztán behúzta Lilit a tömegbe, itt nem tudott és nem is mert rákérdezni az üzenetben említett pasikra, nem hozza saját fejére a bajt. Abban reménykedett, hogy valójában az egészet túldimenzionálta, buliznak ma egyet, aztán megy mindenki a dolgára. Végiglötyögték a koncertet, egyre előrébb nyomultak, egyre közelebb a színpadhoz, és Lili egyre kényelmetlenebbül érezte magát, elszokott ő ettől, évek óta csak ülőhelyes koncertekre járt.

– Bírom ezt a számot, akkor írta az énekes srác, amikor még nekem tette a szépet – ordította Györgyi az egyik lassúbb nótánál.

– Nahát, ezt még nem is említetted. Szép nagy a repertoárod – csúszott ki Lili száján, és azonnal megbánta. Györgyi szeme villant a sötétben, de nem válaszolt a megjegyzésre.

A koncert után Györgyi még andalgott egy kicsit a színpad előtt, miközben arról csicssergett, amikor a frontember a színpad mögött az egyik hangfalon esett neki, rendszeresen többet igényelve műzsája csókjánál.

Lili ismert olyan nőket, akiknek még a trágárság is jól állt, akik káromkodhattak, akár egy kocsis, de Györgyit minden alpári megjegyzés csak visszataszítóbbá tett. Az eleganciának a csírája sincs meg benne – mondaná Péter, ha valaha szánt volna időt arra, hogy elemezze egykori tanítványát.

Bezzeg Liliben benne volt a lehetőség. Ő maga sem tudta, hogyan történhetett, hogy gyakorlatilag különösebb erőfeszítés nélkül tudott több társadalmi osztályt is átugrani, amikor belecsöppent Péter életébe. Hogyan tudott beleilleszkedni egy értelmiségi mindennapjaiba, hogy nem illetődött meg professzora társaságától. A családjában soha nem látott példát úri huncutságra. A mai napig ezt hajtogatja magában, ettől robban fel, ez emészti, ez bántja. Az anyja nem tudott élni, nem tudott a kicsinek sem örülni. Még ugráltak egy darabig a diszkóban, csupa olyan szám szólt végre, amit Lili is ismert. Dalok a gimis évekből, az egyetem elejéről, amikor még a saját maga által választott társaságba járt. Feldobottan

huppant le az asztalhoz, Györgyi egyensúlyozott a pultról két fertelmesen ronda koktéllal. Lilit Péter szoktatta le a koktélivásról, szerinte elegáns nő legfeljebb bort iszik. És Lili kitartó munkával, néhány év alatt csakugyan megismerte és megkedvelte a különböző borokat.

Éppen a szívószálat tette a szájához, amikor arra lett figyelmes, hogy a szomszéd asztaltól valaki egy széket emel el, és közelít feléjük. A pultos Szilárd volt az.

– Helló, szépségem – mondta, mire Liliben megfagyott a vér.

– Helló. – Egy halovány köszönésnél többre nem volt képes. Györgyi érdeklődéssel figyelte a jelenetet.

– Régen hívtál, már nem tudok neked szolgálatot tenni? – kérdezte a fiú, Lili szerint félreérthetetlenül. Györgyi egy szót sem szólt.

– Nem, köszönöm – motyogta, és újfent megállapította, hogy váratlan helyzetekben nem képes feltalálni magát. Alig mert Szilárd szemébe nézni, amelyben nyoma sem volt a kezdeti kedvességnek, ő már csak a kegyetlenségét látta.

– Nincs itthon a professzor úr talán? – folytatta a viszonylag egyoldalú társalgást Szilárd, Lili pedig majdnem elejtette a poharát. Péterről ő sohasem mesélt a fiúnak. Soha nem mondta el neki, hogy kivel él. Sőt emlékei szerint azt sem, hogy egyáltalán valakivel megosztaná az életét. Látta maga körül a táncoló, gondtalan tömeget, és magukat kis szigetként, ahol megállt az idő, és mindenki az ő válaszára vár. Györgyi annyira koncentrált, hogy a műszempillája is kimerevedett.

– Talán ismered valahonnan a profot? – Lili úgy döntött, inkább visszakérdez.

– Persze hogy ismerem, valaha egy kiállításmegnyitón velem nyalatta fel a termet, miután véletlenül az egyik borzalmas festmény előtt el találtam törni egy poharat. Hát mi a jóistennek kell ugyanoda tenni a pultot, ahol az eladásra szánt undorító darabok vannak? – Jól érzékelhető volt, hogy a mai napig tele van indulattal.

– Sajnálom – felelte zavartan Lili, és lopva Györgyre nézett.

– Jaj, szívem, mindenkivel megesik az ilyesmi – szólalt meg végre a lány. – Annyira meg vagy ijedve, mintha egy bűnügyi történet kellős közepébe csöppentél volna. Nem ártott volna előbb egy kicsit tanulnod-tapasztalnod, mielőtt egy nagypályás oldalán kötsz ki. Járhattál volna velem többet bulizni, én kiképeztelek volna, hogy kell egyszerre több vasat a tűzben tartani. – Györgyi elővette a tükrét, és a tükörképében

újrarúzsoszott.

Lili egy szót sem tudott szólni, legszívesebben elsírta volna magát, mint egy gyerek. A felnőttek világában élt, és mégsem tudta kezelni a helyzetet. Erre sem a szülei, sem Péter, sem az élet nem tanították meg.

– Na, bogaram, ne legyél így elkámpicsorodva, segítek neked tisztán látni – folytatta végül Györgyi. – Szilárd az öcsém, ugye, micsoda véletlenek vannak? – röhögött a lány. – És tudod, ritkán ülünk össze családi ebédeknél, és még ritkábban osztjuk meg egymással a kis titkainkat, ám a ti viszonyotokra egyszer csak fény derült. Talán nem is sejtetted, de ez az ütődött beléd zúgott. Na, nem nagyon, csak egy kicsit. Épp annyira, hogy valamivel meg akarjon lepni téged. És a segítségemet kérte. Hátha egy nő a másinak jobban ki tudja találni a gondolatát. Megmutatott a Facebookon, és hát gondolhatod, én lepődtem meg a legjobban. Nem is tudtam, eláruljalak-e az öcsémnek. Tudod, hogy megbántsam-e ezt a drága fiút? De aztán rájöttem, az őszinteség a legcélravezetőbb. Így megmutattam neki a neten a híres-neves kis híján férjedet. Arra én sem számítottam, hogy benne meg duplán ég majd a bosszúvág, hiszen a prof egyszer már megalázta. Mondjuk szerintem nem kellene ennyire a szívére vennie az ilyen helyzeteket, mert így nem sokáig fogja bírni a vendéglátózást – folytatta Györgyi gondtalanul.

Lili ült a székén, egyenes derékkal, akár egy bíróságon. Próbálta állni a tekintetüket. Nem akarta elhinni, hogy mindez tényleg megtörténik. Györgyi mindjárt biztosítja afelől, hogy csak szórakozik, átverés az egész.

– Őszintén szólva nem értek semmit. Mit akartok tőlem? – kérdezte rekedten.

– Jaj, de izgi, pont, mint a filmekben – kacagott Györgyi. – Nyugi, semmi különöset, csak annyit kérünk, így családirag közösen, hogy a prof juttasson be engem végre valami rendes állásba. De nem ám holmi lótifuti kis kezdőnek! Szeretnék magas fizetést, és hatalmat. És a pozícióval járó számtalan juttatást. Van egy egészen konkrét ötletem, kinéztem magamnak a főnököm állását. Amúgy is tökéletesen alkalmatlan rá szerintem. És ő már eleget keresett, most én jövök. Péter tud intézkedni, mert jóban van a kiadó vezetőjével is. De ezt te úgyis tudod. Csak egy telefonodba kerül, nem igaz? Tudod, Lilikém, én se bánám, ha nem lennék csúszásban a csekkjeimmel, vagy ha bársony ágyvégnek támaszthatnám a hátacska, miközben kortárs verseskötetet lapozgatok az éjjeli lámpa fényénél, orromon hanyagul letolt Dior szemüveggel. Jól látom a mindennapjaidat,

ugye, szívem? És ne haragudj, de nem bírlak annyira, hogy ezt ne irigyeljem tőled.

– Sajnálom, Lilibaba – szólt közbe váratlanul Szilárd –, én esküszöm, kedveltelek téged, komolyan mondom, már majdnem beléd is szerettem. Olyan titokzatos voltál, ahogy felkaptad a pezsgőszínű kombinédra a fekete szűk szoknyád, a fehér inged, és míg belebújtál a magas sarkúdba, kivillant a csipke a dekoltázsodnál. A csodaszép láncodról ne is beszéljünk. Amit szeretkezés közben sem vettél le. Na, arra jól emlékszem. Bármikor felelevenítem annak a nagyképű vén fasznak. – Lili megfogta a poharát, és kész volt a maradék koktélját Szilárdra önteni. De Györgyi megfogta a karját.

– Nyugi, legyél eszednél. A bátyám most kicsit túljátszotta a szerepét. Majd én kezelem őt, te csak ne szeppenj meg, hanem gondolkodj, hogyan tudjuk együtt, mindenkinek kedvezően megoldani ezt a kínos helyzetet. Most hívok egy taxit, ha nem bánod, elálmosodtam. – Hogy érzékeltesse, még nyújtózott is egyet. – Először hazavisztek, aztán röpíthet tovább téged az üres lakásba. Ha jól tudom, Péter csak holnap érkezik.

Lili kikerekedett szemét látva, újra csak felkacagott. –Jaj, Lili, hogy lehetsz ennyire naiv? Szerinted az én ostoba főnököm nincs kapcsolatban Péterrel? Te sem gondolhattad komolyan, hogy a múltkor magamnak vettem azt a festményt, amit a hátamon vittem ki a galériátokból? Igaz, ami igaz, egy kicsit nehezített terepen kell véghezvinned a mi kis projektünket, de bízom benned, drágám.

Györgyi telefonja megcsörrent, a taxi már kint várt, Lili nem tudta, hogy jutott el a kapuig, aztán hazáig, és sehogy sem tudott visszaemlékezni Szilárd utolsó szavaira, vagy az arcára.

KETTŐ

Péter reggel érkezett, Lili még bóbiskolt, amikor csörrent a kulcs a zárban. Zavartan kászálódott ki az ágyból, az előző este után teljesen meg volt kavarodva, ráadásul elfelejtette beállítani az ébresztőt, és kidobni a

szemetes aljába azt a két borosüveget, aminek a tartalmát még éjszaka egymagában elfogyasztotta. Nem mintha Péter szólt volna érte, de két üveg azért már jelent valamit. Vagy vendég járt nála, vagy Lili lelkiállapotával nem volt minden rendben. Előbbire még soha nem volt példa, utóbbira magyarázatot kellett volna adnia. És azért Pétert a lány érzései mindig érdekelték, ha csak felületesen is.

– Jó reggelt, drágám, jól aludtál? Csak pár percet tölthetsz a fürdőszobában, mert már tálalom is neked a reggelit – közölte vidáman, két kezébe fogta a lány arcát és hosszan megcsókolta. Lili becsukta a szemét, aztán megpróbált mosolyogni.

– Jó reggelt! Csak nem a szokásos meglepi? – Lili tudta, mire megy ki a játék, de benne volt, meg hát örömet is szerzett neki ez a rutin. Bement a fürdőszobába rendbe szedni magát. A kedvenc tusfürdőjét használta, Péter New Yorkból hozatta neki, mert ott kedvelte meg, egy szállodában. Igaz, itthon nem lehetett kapni, de neten megrendelhették volna valamelyik európai webshopból. Ám Péter mindig adott a stílusra, így szánt rá néhány percet, kikereste az egyik legelőkelőbb New York-i áruház honlapján, és onnan hozatta díszdobozos csomagolásban.

Amikor Péter először készített Lilinek reggeli habfürdőt levendulaporból, és pezsgőt szolgált fel hozzá, a kádban ejtőző lány úgy érezte, egy szélesvásznú filmben éli mindennapjait. Nézte a gyönyörű mintájú csempét, az ízléses lámpákat a fürdőszoba falán, és nem hitte el, hogy ennyire szerencsés. Főleg, hogy később, talán ugyanazon a napon, Péter elvitte őt Bécsbe, hogy ott összeállítsák Lili fürdőhabválasztékát. Egy sikátorban található étteremben galambbegysalátát is ettek, amiről Lili később megtudta, hogy minden Bécsbe járó sznob és félsznob kedvenc helye.

Hazafelé az éjszakai autópályán, az ajándékokkal telepakolt hátsó ülésen Lilinek eszébe jutott a családja. Az apja, aki csak akkor tudta megkeresni, ha lejmolt tőle, szerencsére egyre ritkábban. Vagy az öccse, akivel már akkor sem volt valami jóban, és az anyja, aki évek óta ki sem teszi a lábát a lakásból. Párhuzamos életek, fogalmazta meg már akkor is, és hazáig nem is sikerült visszazökkentenie magát a jelenbe.

A pezsgőszínű selyemköntösét vette fel, mert Péter azt találta a legelegánsabbnak. Neki nem tetszett igazán, mert hófehér lábait még jobban kihangsúlyozta, és már azt is unta kissé, hogy Péter szinte a körömlakkja színébe is beleszól. Persze csak jót akart, mégis túlságosan

irányította őt.

Péter a teraszon ropogós abrosszal terített, Párizsból iderepített croissant, vaj és lekvár várta, bagett, libamáj és pezsgő, jéggel telezúdított vödörben.

Eszegettek, koccintottak, Lili hallgatta az élménybeszámolót. Amikor bement egy újabb adag bagettért, el akarta dugni a borosüvegeket, de már hűlt helyüket találta.

Péter diszkrét, de azért ez kissé furcsa tőle, futott át az agyán.

Aztán Péter az ágyba invitálta, Lili nem is értette, hiszen jó ideje már, hogy a szex előkészületeket igényelt.

„Korán kelt, repült is, már utazás közben bevette volna a gyógyszerét?”, találgatta magában, és nagyon meg akarta úszni az egészet. Péter karbantartotta magát, sportolni is eljárt, a táplálkozására is odafigyelt, de már nem volt fiatal a teste. Itt lötytyedt, ott horpadt, és ezt egy már régóta nem szerelmes nő észre is veszi. Szeretetből pedig nem ment olyan jól a szex.

Péter ma szenvedélyes volt, több volt ez, mint a gyógyszer adta magabiztosság, vagy a pezsgő által felfokozott hangulat. Szeretkezés közben próbálta megfejteni az okát, pedig nem ártott volna figyelni, hogy ne rontsa el Péter játékát. Végül arra jutott, hogy talán a férfi tud valamit. Ettől a gondolattól viszont még kevésbé tudott koncentrálni. Ráadásul folyamatosan Gergőn járt az esze. Ahogyan fölé nehezedik, akarja őt, és szinte követeli, hogy nézzen a szemébe. Pedig az neki nem megy, leszokott róla már jó ideje, pontosan azóta, hogy Péterrel már nem jó a szex, hogy képtelen vele őszintén együtt lenni.

Péter boldogan pihegett az ágyon, Lili zavartan sietett ki a fürdőszobába, mintha legalábbis az első alkalmon estek volna túl. Dacosan a fekete köntösét választotta, de amikor a szobába visszatért, egy türkizkék doboz várta a paplanon. Egy újabb, csodaszép Tiffany láncot választott neki Péter, emiatt késett el majdnem az előző napi megbeszélésről. Szertartásosan Lili nyakába akasztotta, és megcsókolta a hátát. Aztán mindketten egy-egy könyvet olvasgattak, egészen ebédidőig, akkor kászálódtak csak ki az ágyból.

Lili akkor mert a telefonjára ránézni, ami ismét lenémítva, a táskájában várta. Ahhoz képest, hogy vasárnap volt, elég jó forgalmat bonyolított, több nem fogadott hívást is jelzett a készülék, Gergőtől, Györgytől és az apjától. Egy is sok lett volna ezekből, ám így Péterrel az oldalán, ettől a

három megkereséstől egy pillanat alatt összeomlott.

Ha lett volna valaki, akire hallgat, ha nem rekesztett volna ki előbb-utóbb mindenkit az életéből, talán most kapott volna jó tanácsot. Hogyan kell körültekintőbben titkos játékokat játszani, és ésszel megválasztani azt a kevés felebarátot. Sok időn át csak Péternek mondott el mindent, hiszen voltaképpen ő nevelte fel, féltette-óvta, akár a soha meg nem született lányát. De hogyan mondta volna el neki, hogy ő bizonytalan lett az egész eddigi életét illetően, és hogy fogalma nincs, hogyan jutott el idáig? Hogy úgy érzi, semmi értékelhetőt nem tett még le soha az asztalra, és utoljára kisgyerekként volt önálló, amikor Rolandot húzta maga után a hűgyszagú, sötét belvárosi utcákon.

Györgyi nem bízta a véletlenre, SMS-ben figyelmeztette őt az éjszaka tett ígéretére. Lili a két üveg bor ellenére is tisztán emlékezett rá, hogy ő ugyan nem ígért semmit, de azt is tudta, hogy ez mit sem számít. Gergő szerencsére nem érezte úgy, hogy írnia kellene, viszont lebombázta Lilit különböző rajzos üzenetekkel. Küldött virágcsokrot, szívet, csókot formáló száját – milyen jó lett volna felhőtlenül örülni ezeknek a gyerekes jelzéseknek. Ehelyett egytől egyig válasz nélkül törölte őket. Az apját vissza kell hívnia, ki tudja, nincs-e valami baj. Csak nem az anyjával történt valami? Összeugrott a gyomra.

– Kerestél, szia – szólt bele félénken a telefonba. Félt a rossz hírtől és élénken élt még benne a gyerekkor hangulata, az italozós, kötözködős mindennapok emléke.

– Lilikém, jaj, de jó, hogy visszahívtál, képzeld, itt vagyok a városban megint. Halkan beszélek, nehogy lehallgassák a beszélgetésünket, az a helyzet, hogy továbbra is kilóg a seggem a gatyából. – Apja nagyot röhögött a saját humoros megjegyzésén, aztán választ sem várva folytatta. – Szóval pont ez az, amiért hívlak. Már megint nem jött be a munka Ausztriában, kirúgtak úgy, hogy a lábam nem érte a földet. Visszapofáztam az egyik vendégnek.

– Nem a konyhán dolgozol? – próbált Lili közbevágni.

– Dehogynem, csak valaki bántotta a kis kínait, aki aznap felszolgált, én meg kirúgtam a lengőajtót, kicsörtettem, ismersz, nem? Majdhogynem pofán is vágtam a tagot.

– Apu, miért hívtál?

– Tudod te azt, kislányom. Amíg nem szerzek valami munkát, jó lenne, ha tudnál rólam gondoskodni. De most nemcsak lóvé kéne, hanem pecó is, ahol meghúzhatom magam, mert Vakondot épp bevitték az őrsre a drogok miatt. Nem is értem, kislányom.

– Mit, apu, legfeljebb azt nem értheted, hogyhogya nem kapták el eddig. Nem tudsz a lakásában aludni?

– Már hogy mehetnék oda? – szisszent fel az apja. – Hát folyamatosan figyelik a zsaruk.

– Úgyis keresed az izgalmakat, nem igaz? Figyelj, pénzt tudok adni, de a szállást neked kell megoldanod.

– Félsz, hogy meglát az a vén marha párod? – emelte fel a hangját az apja. – Vagy hogy kiderül, hogy fiatalabb vagyok, mint ő? Szégyen! Tudod, hogy mennyire fáj ez egy apának? – Az apja egészen belelovalta magát. – Az én drága kislányom egy trotlival él együtt. Aki festeti a haját!

Lili majdnem megkérdezte, hogy az apja mégis honnan veszi, hogy Péter festeti a haját, de végül visszafogta magát. Nem kell még egy bonyodalom az életébe. Ezek szerint az apja is sejti, hogy valami nincs rendben vele. Egyre aggasztóbb ez az egész. Látják a szeretőit, látják a magánéleti gondjait, érzékelik az egyre csökkenő önbizalmát. Biztosan a galériában is mindent tudnak róla. Hiába vonul be oda minden reggel elegáns nőnek öltözve, szűk ruhákban, magas sarkú cipőkben, parfümfelhőt húzva maga után.

– Apu, hívlak később, most nem érek rá. Mondd, mennyi kell. És hívd fel Rolit, hogy oldja meg a lakást. Engem ne keress, majd én telefonálok, ha van rá lehetőségem.

– Ötszáz kéne, Lilike.

– Mennyi? – Lili sikkantott egyet.

– Ötszáz. Ezer. Vagyis félre ne értsd, ötszázezer. Van egy kis hitelkártya-tartozásom, meg uzsorára is kaptam pénzt. Az a sürgősebb, gondolom, nem kell magyarázzam. – Lili erre, ha akart volna se tudott már válaszolni, inkább vett egy nagy levegőt és bontotta a vonalat.

Félmillió forintot egyszerre nem tud levenni a számlájáról, mert Péternek feltűnne, hiszen van hozzáférése. Nagy összegű ajándékokat ő sohasem vásárolt magának, legfeljebb Pétertől kapott. És ő soha nem viszonzta ugyanakkora értékben, ez egy régi egyezés volt köztük. Kérni nem kérhet, mert eddig sem tette, soha nem beszélt a családjáról. És Péter soha nem kérdezte őt, soha nem firtatta, honnan jött, kifélék, mifélék.

Csendben készülődött, kerülte Péter tekintetét, a megalázónak érzett szex után az ajándék, majd a telefonhívások sem hozták hangulatba. De talán jobb is volt, hogy nem maradnak otthon, menjenek csak az étterembe, ott legalább nincsenek magukban, még a végén felkészületlenül hozakodna elő valamelyik kényes témával. Feszült volt, a biztonsági öv sem mozdult az autóban, erőből tépte ki. Péter nem szólt, csak kérdően nézett rá. Nem bírta a hisztit. Lili a pincér gesztusaiban is érzékelt valami irritálót. Indításnak egy pohár vörösbort kért, hátha segít, ha mást nem, a másnaposságát enyhíti valamelyest.

– Lili, drága, nem szeretem, ha vörösborral indítasz, tudod jól, az nem aperitif. Kérlek, tartsd magad a szokásokhoz. Jó, hogy nem kérsz ki rögtön egy light kólát is – szólt rá Péter, Lili pedig magasba lendítette a karját. A bunkó pincér vette a lapot, máris érkezett.

– Egy lánykólát is kérek szépen – vicsorgott rá a férfira, majd szíve választottjára. Egy pillanaton belül ott volt az ital, amit Lili egy jól irányzott mozdulattal, elegánsan a kristály borospohárba küldött a vörösbort után. Az asztalon található kiskanállal komótosan megkavargatta, majd húzóra megitta, kis híja volt, hogy nem böfögött utána. Péter zavartan nézegetett körbe, remélte, hogy nem látták túl sokan a jelenetet.

– Sokat iszol mostanában – jegyezte meg halkán a lánynak. – Akarsz róla beszélni?

– Majd a pszichológusomnak – közölte Lili, majd a Péter előtt álló bort is magához vette. A merészségén saját maga is meglepődött. Az elmúlt években megszokotthoz képest igen nagy volt a szája, pont annyira, amennyire a szeretőivel, és pont amennyire ez a helyzet diktálta. Csak éppen Péterrel nem ártott volna vigyázni. – Bocsáss meg, drágám, ki kell mennem a mosdóba. – Gyorsan felállt, és elsietett, hogy senki ne is lássa.

„A filmekben ilyenkor másznak ki a vécéablakon és mennek világgá”, gondolta. Zaklatott volt, összevissza cikáztak a gondolatai. Tudta, hogy le kell higgadnia, nem siettetheti az összeomlást. Minden szempontból felkészületlen rá. Nézte magát az egész alakos tükörben, a sebtében becsavart haját, a türkizkék miniruháját, Max Mara cipőjét, és hozzáillő táskáját. Ezt az életet fogja elveszíteni hamarosan, pontosan érezte a zsigereiben. És még sok mindent, ami ezzel járt. Lakást, munkát, kapcsolatokat, félt, hogy előlről kell kezdenie mindent.

„Viselkednem kell, nem lehetek ennyire meggondolatlan. Hány nő

szeretne a helyemben lenni”, sóhajtott magában, miközben először ceruzával, majd alapozó rúzzsal, végül a matt vörössel kikente a száját. Nem volt gyors művelet, de arra elég, hogy lehiggadjon. Arra viszont kevés, hogy kész terve legyen úgy általában az életére, a jövőjére nézve. „Otthon, biztonság, ezt adja nekem Péter”, mantrázta tovább, még akkor is, amikor már lassan, megfontoltan haladt újra az asztaluk felé.

– Lehiggadtál, drágám? – mosolygott rá a férfi, Lili pedig nem tudta, mit gondoljon, fogalma sem volt, hogy mi forog annak az embernek a fejében, akivel ősidők óta élt együtt. Bólintott, majd újra a kezébe vette az étlapot.

Este egy vernissage-ra voltak hivatalosak, a műsor végeztével Lili egyik cigarettáról a másikra gyújtott az épület előtt. Attól rettegett, hogy esetleg Szilárd lesz az egyik felszolgáló az eseményen, és attól is tartott, hogy Györgyi is felbukkan. Márpedig nem akart Péter mellett állni a lelepleződés pillanatában. Egyre inkább hatalmába kerítette az üldözési mánia.

Az egyik pincért a masszív dohányosok szolgálatába állították, rendszeresen járkált körbe a kis ezüsttálcájával. Ahogy térült-fordult, Lili úgy kapta le minden alkalommal a következő pezsgővel teli poharat. Senkivel nem állt szóba, inkább a telefonjába mélyedt. Pedig keresték volna a társaságát, hiszen Lilivel sem ártott jóban lenni, ha valaki a szakmában előrelépést remélt, vagy csak egy jó pontot a professzornál.

Eleredt az eső, de még akkor sem volt kedve bemenni a galériába, így Péter jött ki érte, és látta, hogy Lili minden szempontból rendesen el van ázva. Azonnal taxit hívott, és már épp indultak volna a kocsi felé, amikor az egyik vendég, egy bulvárlap főszerkesztője rohant hozzájuk hatalmas virágcsokorral.

– Hadd adjam át ezt Lilinek, ha nem bánja, kedves Péter! – Rossz volt hallani behízselő hangját. – Nocsak, milyen alkalomból kapod ezt, drágám? – nézett szórakozottan Lilire, aki jobbnak látta, ha nem szólal meg borízű hangján. – Mert annyira inspiráló! – közölte a férfi, rájuk mosolygott, és viasszátalt.

Péter egész úton nem szólt hozzá, mindketten bámulták a város fényeit. Lili telefonja berregett, de úgy tett, mintha nem venné észre.

– Szól a telefonod – jegyezte meg rezignáltan Péter. Lili kénytelen volt elővenni a mobilját. Györgyi neve villogott a kijelzőn. „Majdnem éjfél van, és nem áttall felhívni ez a rohadék”, gondolta, majd visszatette a

készüléket a táskájába. – Magántelefonszám – hazudta. – Fel nem veszem éjnek évadján. Biztos valamelyik bank akar tőlem valamit, vagy egy utazási iroda.

– Éjjel? Na, ennél a helyedben hihetőbb magyarázatot próbálnék kitalálni, máskor olyan bámulatosan feltalálod magad – mondta Péter, majd elfordította a fejét, részéről befejeződött a társalgás.

Hétfő reggel a galériában semmi dolga nem akadt. Így hát személyi asszisztensi szerepkörébe tette át magát, átnézte Péter pénzügyi kimutatásait, elintézett néhány utalást, egyeztette Péter iPhone-on tárolt teendő- és programlistáját a sajátjával. Egy érdeklődő érkezett, de látszott rajta, hogy semmi köze az üzletághoz és összességében véve a művészetekhez sem, így hát az egyik alkalmazottat eresztette rá. Megvetette azokat az embereket, akik divatból vásárolták bizonyos festők képeit, és nem őszinte érdeklődésből, vagy legalább jól megfontolt anyagi érdekből. Most is egy ilyen jött be, látszott a viselkedésén, a ruháján, a gesztusain.

Lili a gimnázium vége felé és az egyetemi évek elején felszolgálóként dolgozott, egy idő után pontosan kiismerte a vendégek szokását. Tudta, hogy a jobb egyben ülő kér-e majd üdítőt a pizzájához, ahogy azt is, hogy melyik házaspár nem fog jattolni. A galériába más típus járt, mint a pizzériába, de rajtuk is viszonylag hamar átlátott. A kezdeti megilletődöttségen túl, amikor végre felfogta, hogy itt neki hajbókolnak az emberek, magabiztossá vált, és már akkor, amikor az ajtón beléptek, tudta, ki fogja megvenni, ki csak bámulni a portékáját. Őszinte bánatára az emberekhez kicsit jobban is értett, mint a képekhez a falon. Péter viszont boldog volt, hogy így megfogta az isten lábát. Akad egy lány, gyönyörű, eszes, illik a közegébe, jól formálható, és mégsem elszállt. De soha nem fog kilépni onnan, ahonnan érkezett. Amiről nem beszél. De nem is kell. Legyen elég annyi, hogy szerethető és jól használható. Olyan, mint egy piaci kofa, csak sokkal több finomsággal. Ő nem fog léha művészetről beszélgetni a kuncsafttal mindenféle szándék nélkül. A cél az üzlet, és még csak nem is a pénz miatt. Mert Péter azt is látta, hogy Lili nem mindent a pénzért csinál. Ahogyan vele sem azért van. Tudta, hogy számít, hogy hatvanhoz közeledett már, amikor találkoztak, de sokat látott, tapasztalt a világból, és azt is érezte, hogy Lili becsületes lány. És őszinte, meg

ösztönös. És talán azt is előre tudta, hogy ez az ösztönösség okozza majd a bajt.

Lili úgy döntött, visszahívja Györgyit, de inkább az ebédidő alatt, távol a galériától. Szokása volt, hogy újabbnál újabb trendi, fiatalos helyeket próbál ki, olyanokat, ahova Péter be nem tenné a lábát. A Facebookon nézte ki magának az éttermeket, ismerősei ismerőseinek kedvelési listájából. Annyira akarta, hogy legalább egy kicsit olyan életet élhessen, mint a vele egyidősek. Hadd üldögéljen lerúgott cipővel, a szemközti székre téve a lábát, a telefonját babrálva egy szedett-vedett bútorokból berendezett bisztró teraszán. Figyelte a fiatalokat, és irigykedett. Még a kezdeti nehézségekre is vágyott. Neki kimaradt a lakásra gyűjtés, az álláskeresés. És az első igazi szerelem is, de hogy ezt felismerje, éveknek kellett eltelnie.

Annyira örült, amikor Péter kihalászta magának a zavarosból. Amikor kiválasztotta őt a sok rajongó egyetemistából. Tudta, hogy ez mennyi mindent jelent. Hogy nemcsak a szőke hosszú haja tetszik a tanárának, hanem talán az esze is lenyűgözi őt. Vagy legalábbis szórakoztatja valamennyire.

Péter nyilván nem akart ilyen hosszú kapcsolatot, mindössze futó kalandnak szánta. Ahogyan Lili sem gondolta, hogy ennyi éven át vele éli majd az életét. Élvezte a sikert, a kilátástalanság helyett a csillogó jövő lehetőségét. Pedig akkor már jó ideje nem élt együtt a családjával. Az albérletét egy vidéki lánnyal osztotta meg, aki jobb körülményekből jött, mint ő, de szintén nem vetette fel a pénzt. Nemcsak a rezsiköltségen osztoztak, hanem egymás gondján-baján is. Aztán amikor jött Péter, ő kirepült az albérletből, otthagya szinte minden ruháját a lánynak, aki nagyon hálás volt, és sajnálta, hogy Lili elköltözik az albérletből.

Lili viszont mindennek hátat fordított. Annyira megzavarta hirtelen jött szerencséje, a nála jóval idősebb férfi szerelme, aki nemcsak sármos, de gazdag is, és tulajdonképpen a mestere most már nemcsak az egyetemen, de az életben is, hogy képtelen volt egyeztetni a múltat a jelennel. Egyszerűbb volt neki így az adott pillanatban, Péter pedig önző módon visszaélt ezzel a kezdeti bizonytalansággal. Kisajátította magának a lányt. Így történhetett, hogy harmincéves korára már egyetlen ember sem volt, akinek kiönthette volna a szívét. Nem volt körülötte család, barát, barátnő, mindössze egy látszattárs, aki uralkodott felette. Nem tudott kivel őszintén beszélni, és ez mindinkább feszítette, főként most, amikor a

párkapcsolatából is ki-kitáncolt. Na és itt voltak a zsarolói.

– Zsoldos Györgyi – nyomta meg a nevet a telefonján, és már csilingelt is a vonalban a boszorkány.

– Örültél a csokornak tegnap este, drágám? Úgy hiszem, az ízlésednek megfelelő, ugye nem tévedtem nagyot?

– Mi közöd a csokorhoz? – kérdezte Lili.

– A főszerkesztő így honorálja a gesztust, hogy egy újabb bombahírt szolgáltatnál neki.

– Nem értelek – mondta szárazon.

– Jaj, dehogynem értesz, édesem. Tegnap este tök részegen álltál, alig bírtad támasztani azt a szép fehér asztalt. Többet kapaszkodtál a pezsgőstálcába, mint a pasid karjába. Aztán meg engem is elkezdett kérdegetni kicsit. De én nem mondtam neki semmit, pedig volna mit, igaz, drágám? – provokálta Lilit, és harsányan kacagott mellé. – Jaj, nem állom meg, rá kell kérdeznom, ugye nem csak Szilárd van a tarsolyodban, megvolt azóta más is? – Lili nem válaszolt.

– Na jó, ha nem, hát nem. Szóval megnyugodhatsz, nem árultalak el neki, nem most jöttem le a falvédőről, nem kapkodok, csak akkor cselekszem, ha biztosan jól járok vele.

– Persze, Györgyi, csak ahogy szoktad, ugyebár. De ne haragudj, hogy félbeszakítalak, ugyan, áruld már el nekem, miért számítana egy bulvárlap főszerkesztőjének, ha engem részegen lát – szedte össze magát Lili, és végre visszakérdezett.

– Jesszusom. Jól sejtettem, te tényleg álmvilágban élsz. Szóba állsz egyáltalán magadon kívül valakivel, te lány? Nézel te tévét, olvasol újságot? Vagy egyáltalán a profnak felteszel néha egy-két kérdést?

– Továbbra sem értem miről beszélsz, légy szíves térj a tárgyra. – Lili zavartan szedte le a lábát a szék piros kockás párnájáról, intett a pincérnek, hogy most semmit sem kér.

– Lilike. A majdnem férjed első felesége meghalt, nagy valószínűséggel megölték. És ez bizony nem az előző században történt, hanem pár héttel ezelőtt. Csak nem azt mondod, hogy még erről sem számolt be neked a nagyra becsült professzor úr?

Ez már kicsit sok volt Lilinek. Hallgatott a telefonba, Györgyi szólalt meg újra.

– Ezek szerint nem tudtad. Komolyan mondom, sajnállak. Mi vagy te, egy színes bábu? Egy próbababa? Egy csinos dísz a lakásban? Lili,

mindent félretéve, bár nem elfelejtve, hogy mit akarok tőled, akarsz te valakivel beszélni?

Kikért még egy limonádét, és beütötte a keresőbe az állítólag elhunyt nő nevét. Ennyit tudott róla, meg hogy sok vele a gond, és valaha táncosnő volt. Aztán már nem dolgozott semmit. És nem is ment többé férjhez. Gyereke sem született. Lili mindeddig nem vett tudomást róla. Péter múltja volt, egy anyja korabeli nő. Érdekes, ugyanezt a párhuzamot ritkábban vélte felfedezni Péter és az apja között.

És valóban, ott volt a cikk, nem is egy hírportálon. „Lakásában holtan találták Ferencz Olgát, az egykori táncosnőt, a méltán népszerű Csipcsup együttes egyik háttértáncosát. Emlékeznek rá zenésztársai, családja nem volt, exférjét, Nemes Pétert lapzártánkig nem sikerült utolérni. A rendőrség nyomoz, elsőként az idegenkezűséget kell kizárni.”

Ennél több információt viszont nem talált. Jellemző, pár napig felkapták az ügyet, és mivel egyelőre semmilyen szenzációs fejleménnyel nem állt elő a rendőrség, a lapok ejtették a témát. De nagy valószínűséggel az újságírók a maguk eszközeivel nyomoznak tovább.

De hogy Péter erről nem mondott semmit! Ezen járt az agya, amióta Györgyi megosztotta vele a hírt. Hát mit mond el neki ez az ember, akivel az ágyát megosztja, ha nem azt, hogy az előző, na jó, az első feleségét holtan találták? Hiába telt el a válásuk óta több évtized, erre nem hivatkozhat, hiszen Lili látta a számlakivonatokból, hogy az asszonyt a mai napig támogatja.

Eddig pedig nemhogy a rendőrség, de még az újságírók is könnyedén eljutnak. Csoda, ha a legnépszerűbb bulvárlap a címlapján szeretné látni Pétert? Ő meg még segíti is őket a kép további árnyalásában, részegen mutatkozik nyilvános helyeken. Ha még egy kicsit megkaparják a viselt dolgait, könnyen előrántják a kalapból a kínos családját, és az összes pasizását. Péter önmagában még kevés ahhoz, hogy a pletykalapok foglalkozzanak vele, de így, hogy az elhunyt nő volt férje, egy esetleges gyanúsított gazdag galériatulajdonos, aki nem mellesleg jó nevű egyetemi tanár, szívesen hívják előadni multik, szólaltatják meg közéleti lapok tulajdonképpen bármiről, hirtelen érdekessé válhat.

Megint csörgött a telefonja, a kis olasztanár hívta. Lili megbabonázva nézte a kijelzőt. Már csak ő hiányzott az életéből.

– Lilike, azért kereslek, mert felhívott egy újságíró a Csillag magazintól, és rólad érdeklődött. Szerencsére becsöngettek, mennem

kellett órára, így le tudtam tenni, de abban maradtunk, hogy visszahív. Nem tudod, hogy miért kereshet? Mit mondhatok rólad? Miben segíthetek? – beszélt hozzá halálra váltan a srác, majdnem Lili sajnálta meg őt.

– Köszí, Endre, hogy hívsz, tök rendes tőled. – Lili kis híján elsírta magát, úgy érezte, most azonnal Endréhez akar rohanni, hogy elmondja neki, mi bántja. Tudta, hogy nagyon kétségbe van esve, ha tőle várja a megváltást. – Kérlek, ne mondj semmit nekik. Lehetőség szerint ne is vedd fel a telefont! Remélem, nem magánszámról hívott. Ha igen, akkor a magánszámokat se vedd fel.

– De az anyukám.

– Hogy mondod?

– De az anyukám is magánszámról szokott hívni. Akkor mit csináljak?

– Endre. Ha magánszámról van hívásod, nem veszed fel, és utána visszahívod anyukádat, hátha ő keresett.

– Jó! – sóhajtott fel megkönnyebbülten a fiú. – És ha a tanáriban hívnak, a vezetőkesen? – kérdezte hirtelen.

– Letagadtad magad. Szerintem neked nincs ellenséged, mindenki falazni fog neked. Még izgalmassá is válsz.

– Endre, akinek ügyei vannak, mi? – Lili látta maga előtt, ahogyan a fiú zavartan elmosolyodik. – Látod, Lili, két ügyem volt az életemben, mindkettő te vagy. De ugye minden rendben veled?

– Persze, nincs semmi baj. De azért történt egy és más. Majd ha összeszedtem magam, elmesélem.

– De nem fogsz hívni. Sosem keresel.

– Szívem, majd hívsz te. Látod, most is hívtál. Ha keresnének telefonon, nem beszélsz, de utána egyből hívsz, érted? Most leteszlek, bejövő hívásom van.

Gergő száma jelent meg a kijelzőn, most éppen Tóth Tibor klímaszerelő néven futott. Az utóbbi napokban Lili ilyen szánalmasan próbált álcázni néhány telefonszámot.

– Talán felhívtak téged is az újságtól? – kérdezte Lili köszönés helyett.

– Tessék? Mit beszélsz?

– Ja, akkor semmi – mondta gyorsan Lili.

– Ami azt illeti, felhívhatnának. Vagy inkább egy ügynökségtől. Szívesen mutogatnám pénzért az izmaimat. Például reklámfilmekben. Mit gondolsz, lenne rám kereslet? – Gergő hangja élénk volt, őt még biztosan nem keresték meg, állapította meg a lány.

– Hiányzol – bukott ki Lili száján, és ő maga lepődött meg a legjobban.
– Nem mehetnék fel hozzád?

Hatásszünet következett, Gergő is meglepődött a vallomáson. Lili szinte látta, ahogy a fiú vakarja a fejét. – Dehogynem. Csak azért azt meg kell szervezni. El kell paterolni az albiból a srácot meg a macskáját, kicsit rendet is kell rakni. A hétvégéhez mit szólnál? Addig meg, ha szexre gondoltál, szerintem menjünk újra a munkahelyed fölé. Jó volt az a hely, nem? Micsoda kilátás! Ha egyszer ilyen helyen lakhatnék! De bilibe lóg a kezem, szerintem az albérletet sem tudnám fizetni arrafelé.

Lili le volt sújtva. Az a kedves srác, aki marasztalta éjszakára, aki a kávézóban a kezét csókolgatta, aki azóta is kedves képüzenetekkel bombázta őt, kiderült, hogy csak szexet kér? Hát ő tényleg egyáltalán nem érti a saját korosztályát?

– Gergő, miért hívtál? Hogy a panzióba invitálj?

– Nem – rökönyödött meg a fiú. – Őszintén szólva én be akartam próbálkozni egy ebéddel. Nyertem a lovin, van egy kis pénzem, gondoltam, verjük el.

Lili megkönnyebbült. Jobban is, mint hitte volna. Örült, hogy Gergő így gondol rá. Mert Gergőre ő is másképp gondolt ilyen rövid idő után is, mint a nyelvtanárra vagy a szemét pultos Szilárdra. És most szüksége is volt rá. Szüksége volt valakire. Péternél már nem fog menedéket találni.

A szükség megszépítette a panzióban töltött éjszakát, és megszépítette ezt a telefonhívást is. Valakivel beszélni akart, akiben megbízhat, akitől józan tanácsot kaphat, aki megszimogatja, és akit ő is szívesen visszasimogat. Akivel csókolózni tud, akinek jó bevackolni magát a hónaljába.

Tudta, hogy egy kicsit előrefutott, de a kétségbeesés hajtotta.

Sok a feladat, nem árt ilyenkor sorrendet állítani. Nem szabad, hogy az ösztönök vezessék. „De annyira vágyom rá, hogy végre egyszer az ösztöneim vezessenek!” sikoltott fel magában. „Elegem van abból, hogy karót nyelt vagyok. Karót nyelt életemben karót nyelt ruhákban, csak látszólag laza, egyébként karót nyelt társsal, akinek az érzelmi élete nulla, mert tökéletesen kielégíti szellemileg és lelkileg saját magát.”

Igazságtalan volt, hiszen Péter azért nem ilyen, de dühében semmit nem akart neki elnézni. És különben is, nem ártana tudni, Péternek mi köze lehet a felesége halálához.

Gergővel holnap találkozik, együtt ebédelnek, bánja is ő hol, felőle

akármilyen vacak hely lehet. Péterrel pedig még ma beszélnie kell. Üzenetet felesleges volt küldeni, inkább bepötyögte a telefon naptárjába, és elküldte a meghívót az élettársának.

„Ez szánelmas. Ha az ágyon és a reggelin kívül találkozni akarok a párommal, az előzetes egyeztetéseket kíván. Csak azért nem kell a személyi asszisztensével kitöltetnem a kalendáriumot, mert a személyi asszisztens is én vagyok”, gondolta, aztán halkán kinevette magát.

Hosszúra nyúlt el az ebéd, de hát senki nem kérhette rajta számon. Ő ennek ellenére tartotta magát az előírásokhoz. Amit a dolgozóitól kért, azt követelte meg saját magától is. De a mai nem egy szokásos nap volt, hanem a Péterrel töltött évek végjátéka.

Lili nem rajongott az ezotériáért, nem szerette, ha – manapság egyre gyakrabban – bárki is a megérzéseiről beszél, de pontosan tudta, hogy bár a folyamatot meg lehetne fordítani, és tulajdonképpen ő nem is tudja, hogy mit akar, de a játéknak itt van vége.

A meghívó otthonra szólt, Lili úgy tervezte, nem fogja vissza magát. Bemutatkozik Péternek, elég volt a leviselkedett évekből. Nem vitte túlzásba az előkészületeket sem, emlékezett, hogy évekkel ezelőtt még mekkora felhajtást csinált. Átöltözött vacsorához, ha aznap már találkoztak, vagy éppen ő viselt napközben kevésbé elegáns ruhát. Felvette egy ékszerét, hogy Péter lássa, értékeli a gesztusát. Ha otthon vacsoráztak, általában rendelt, szusit, jófajta olasz tésztát.

Most kitette a hűtőben talált olajbogyót, sajtot, szárított sonkát. Farmert húzott és fehér pólót, öltözkéivel is jelezve a formabontást.

– Szervusz, drágám, hogyhogy ma megszervezted a vacsoránkat? Gondolhattad, hogy előbb-utóbb csak felbukkanok, ha máskor nem, hát reggel már biztos ott mosolygok rád az ágyban, amikor kinyitod a szemed – Péter gondterhelten érkezett, de hízelegni próbált. Lili nem kímélte.

– Mert ma értesültem róla, hogy meghalt az első feleséged. És ez felvetett bennem egy-két kérdést, remélem, nem veszed zokon.

Péter felhúzta a szemöldökét és a gardrób felé indult, Lili meg utána. Levette a cipőjét, kisámfázta, feltette a zakóját egy vállfára. Nem úgy tűnt, mint aki még ma meg akar szólalni, úgyhogy Lili leült egy székre, és várt.

– Na? Hajlandó vagy kinyitni a szádat? – Lili megemelte a hangját, Péter meglepve nézett rá.

– Nocsak, nocsak. Miből lesz a cserebogár?

– Ne tereljük a témát. Még jó, hogy megszólalok, ha valami nem tetszik.

Vagy te csak az olyan nőkkel érzed jól magad, akik mindenhez jópofát vágnak? Ó, igen, elfelejtettem, bocsánat. – Lili továbbra sem volt hajlandó halkabban beszélni. – Szóval?! Azon még túltettem magam, hogy elfelejtetted közölni velem, hogy elváltál az előző asszonytól. Bár őszintén szólva megütköztem rajta, hogy együtt élünk, és te nem is említed, hogy ügyvédhez meg bíróságra jársz. Mintha csak a közértbe mentél volna kenyérért, mi? Pont olyan esemény a válóper egy átlagember életében, mint egy bevásárlás. Na de hogy most meg azt hallgatod el, hogy meghalt a nő, akivel először kötötted össze az életed. És ráadásul a rendőrség nyomoz az ügyében? Hát te teljesen hülyének nézel engem? Nem rejtegetsz engem, Péter, évek óta velem jelensz meg mindenhol, azt hitted, hogy engem nem kereshetnek meg, engem senki sem talál meg?

– Ki talált meg? – kérdezte Péter. – A rendőrség?

– Uramisten! Talán ettől is kellene tartanom? És te mégsem szóltál? Hát veled valami nagy baj van, öregem – csúszott ki a száján. Péternél az öregedést még viccből, vagy átvitt értelemben sem lehetett szóba hozni.

– A rendőrség keresett? – Most már Péter is felemelte a hangját.

– Nem. – Lili összerezszent, annyira elszokott ettől. Utoljára az apja ordított vele.

– Hát akkor ki?

– Senki – hazudta Lili, mert rájött, meggondolatlanul nem terítheti ki minden kártyáját. – Csak olvastam a hírt. Megdöbbszem, hogy még csak meg sem említetted az elmúlt hetekben. Kellett a rendőrségre is menned?

– Persze. – Péter újra lehorgasztotta a fejét.

– Megölték talán?

– Nem, dehogy. Kábítószer.

– Te jó ég!

– Hát igen, tragikus. Olga egész élete tragédiák sorozata volt. Tulajdonképpen csoda, hogy eddig húzta. Az anyja vidéken él. Vele is nekem kellett felvennem a kapcsolatot. Ne haragudj, hogy nem szóltam róla. – Péter nem tűnt őszintének.

– Van esetleg eltitkolt gyereked is?

– Mi van? Lili, kérlek! Egyébként is úgy veszem észre, hogy mintha kissé zavart lennél mostanában.

– Ugyan. Most beszéljünk rólad. – Lili csodával határos módon képes volt irányítani a társalgást.

– Mit beszéljünk, Lilikém, annyi gondom van mostanában.

– Hát talán pont ezt kéne megosztanod velem. Nem gondolod? Nem csak praktikus dolgokról, meg művészetekről, meg politikáról vagy a barátaid hülyeségeiről társaloghatunk. Hanem az érzéseidről, a saját magaddal, magunkkal kapcsolatos gondolatainkról.

– Ó, te jó ég, nehogy most kezd ez! – rimánkodott Péter.

– Nyugi, nem azzal nyaggatlak, hogy mikor lesz közös gyerekünk. – Péter elkerekedett szemmel nézett Lilire. – Csak jó volna többet beszélgetni. – Lili maga sem értette, hogy miről hadovál, hiszen jól tudta, ezzel már elkéstek. – Jó lett volna, ha erről a tragédiáról például nem az újságból értesülök, hanem te magad osztod meg velem.

– Lili, nem lehetsz ennyire felületes, hogy neked csak ez számít.

– Én? Akkor te mi vagy? Vagy csak velem nem osztod meg az érzéseidet?

– Jó. Tessék. Bár fogalmam sincs, mit akarsz hallani. Olgával az utolsó pillanatig tartottam a kapcsolatot. Közös barátok segítségét kértem, orvosokat küldtem hozzá. Én hívtam mentőt, ha nem volt más választás. Olga olyan volt nekem, mint egy régi barát, akiben valaha nagyot csalódtam, de mégis kötelességemnek érzem, hogy gondoskodjak róla.

– Barát? A feleséged volt.

– Ezt te még nem értheted – legyintett Péter, és Lili felhúzhatta volna magát ezen, de az évek alatt már hozzászokott az efféle megjegyzésekhez.

– Azért megpróbálnám – duzzogott egy kicsit. – A rendőrséggel már nincs többé dolgod?

– Fogalmam sincs. Régóta nyomoznak a dílere után, egy ideje próbálják már elkapni.

– Hogy jut egy ötvenakárhány éves nő kábítószerhez? Én ezt nem is értem.

– Drágám. Olgának annyi idős korára, mint amennyi most te vagy, már három élet volt a háta mögött. Hidd el, könnyedén megoldotta. Bárokban is táncolt, és hát a drogért ki tudja, mi mindent tett meg. Vannak kapcsolatai. Vagyis voltak – komorult el Péter. – De tényleg jobb így már neki. Az utóbbi években már látható volt, hogy ennek sajnos ez lesz a vége. Ha nem kábítószer, akkor a gyógyszerek és a pia. Pedig, tudod, milyen szép nő volt?

Lili feltápászkodott, és kiment a bárszekrényhez. Megfogta a whiskyt, a hűtőből jeget öntött a dizájn jégvödörbe, és visszament a gardrób szobába. Visszahelyezkedett a padlóra, és odanyújtotta Péternek a poharát.

– Nagyon szép nő volt. Teljesen megbabonázott. Akkoriban más még nem is érdekelt a nőkből, csak az, hogy mutatósak legyenek. Nem akartam elhinni, hogy engem választott. Engem, a szemüveges kis bölcsészt. Akkoriban hülye ingekben, zakókban jártam, ha látnád a fotókat, hát az az igazság, hogy az eltelt évek sem tesznek elnézőbbé az akkori önmagammal szemben. Apám barátainak levetett kabátjait húztam magamra, egyáltalán nem érdekelt a külsín. Csak a művészet szépsége. Minden nyaramat Olaszországban töltöttem, de ezt már meséltem. Igazán szerencsés fickó voltam, hogy megengedhettem magamnak, hálás lehettem volna a szüleimnek, de persze természetesnek vettem. Pedig érzékelhettem volna, hogy a velem egyidőseknek egyáltalán nincsenek ilyen lehetőségei. De én nem láttam semmit sem, barátaim is alig voltak. Kerültek is, mint egy csodabogarat, és hát a csodabogár sem tartott rájuk igényt.

– Ma már kicsit jobban tűröd a társaságot.

– Vonattal jártam be Európát, és a vonaton találkoztam Olgával. Franciaországból tartott hazafelé. Tele volt pénzzel, és a határon az összes pénzét az én trikóm alá tömte be, mert tudta, hogy engem úgyse fognak megvizsgálni. Hogy nevetett rajtam, amikor látta, hogy mennyire izzadok a rettegéstől. Izzadságcseppek voltak a homlokomon, félelem a tekintetemben és a vámos mégsem tartott motozásra érdemesnek. Amikor leszálltunk, visszaadtam a pénzét, ő pedig megcsókolt a szolgálatom jutalmául. Azonnal szerelmes lettem.

– Ő volt az első nő az életedben?

– Ha úgy vesszük, igen. De testileg nem, mert apám és egy barátja úgy érezték, hogy el kell vinniük egy beavatásra. Rémesen megalázó volt, de utóbb persze szívesen megköszöntem volna nekik, ha vagyunk olyanban.

– Egy kurva vette el a szüzességed? – Lili nem hitt a fülének. Ilyet utoljára kosztümös filmekben látott.

– Nos, igen – feszengett Péter, és levette a nyakkendőjét.

– Örület, hogy ennyi év alatt még ezt sem sikerült elmesélned. Mennyi titkod lehet még!

– Nos, tekintettel az éveim számára, valóban van egy és más a hátam mögött, de én valamiért sosem találtam érdekesnek a velem történeteket.

– Pedig sokak által irigyelt életed van.

– Tudom. De ne feledd, én burokból születtem, és valójában mindig volt háló alattam. Nem illik bevallani, de az ember egy idő után legalább magának nem hazudik, nekem ez az állapot mindig így volt természetes.

– Na igen. De a pénz nem minden. Soha nem volt hiányérzeted?
– Most mire akarsz kilyukadni? – Péter újratöltött a whiskyből. Lili is odatolta a poharát.
– Arra, hogy adnod kell magadból. Érzelmeket is.
– Volt, hogy adtam. De aztán kiölték belőlem. De most beszéljünk a te titkaidról – fordult Lili felé.

Lili halálra rémült a hirtelen témaváltástól, meggyőződése volt, hogy uralja a helyzetet, és ma már csak Pétert fogják cincálni. – Mit szólnál hozzá – ugrott fel, –, ha a párterápiát inkább holnap folytatnánk? Menjünk, együnk egy ócska hamburgert a téren.

– Hamburgert? És mi lesz a koleszterinemmel? Maradjunk inkább az olajbogyónál. Meg fáradt is vagyok, Lili, inkább letusolok és lefekszem. Holnapra pedig küldjél megint meghívót, hogy folytathassuk.

Lili bólintott, és pontosan tudta, egy időre megúsza. Pétert ugyanis a holnap este Győrben találja. A naptárja szerint legalábbis.

Péter nagyon horkolt, ez általában akkor fordult elő, ha kimerülten feküdt le, így Lili átcipelte a paplanját a vendégszobába. Olyan jól érezte magát a kis ágyban, mint gyerekkorában érezhette volna, ha nyugton hagyják. Pont olyan puha légység és nyugalom vette körül, mint amire kislányként vágyott. Amikor itt aludt, többször is azon kapta magát, hogy új berendezésen töri a fejét, és a fejében kialakított enteriőr egy rózsaszín lányszobára hajaz. Mindazt meg akarta valósítani ezen a pár négyzetméteren, amit a szülei nem tudtak megadni neki. És azt, amit Péter sem tett lehetővé, hiszen a lakás egésze az ő ízlését dicsérte. Régebb óta élt itt, mint hogy Lilit megismerte volna, a lány mindössze néhány kiegészítőt ajándékozott neki, főként kapcsolatuk elején, erején felül. Bújtta a netet, hogy teljesen kiművelődjön a 20. század második felének dizájn kultúrájából, aztán meg nyakába vette a várost, hogy fellelje Budapesten az ilyen termékeket árusító helyeket. Ma már persze a kisujjában volt mindez, Péternek köszönhetően. Milyen kár, hogy a férfi ízlése lényegesen földhözragadtabb volt.

Feküdt az alkalmi lányszobában, már a kislámpát is lekapcsolta, és a paplan alatt elővette a mobiltelefonját. Kikereste a Gergő által kedvelt ikongyűjteményt, és mindenféle szívet, csücsörítő arcot eresztett útjára. „Mint egy hülye kamasz”, vihogott. Egy ideig várta a válaszszívecskét, de csak nem érkezett, így csak feküdt nyitott szemmel az ágyban. És akkor jutott eszébe, hogy egy egész napja pénz nélkül hagyta az apját. „Eddig

tartott a pillanatnyi nyugalom”, gondolta. Most ezen fog aggodalmaskodni. Vajon honnan szerezhette az apja pénzt? Csak remélni merte, hogy a fiától.

HÁROM

Amikor reggel felkelt, Péter már elment, de hagyott neki az étkezőasztalon egy elegáns fehér borítékot, amit a galéria aranylogója díszített. Ügyet sem vetett rá, kifacsarta a narancsot, megpirította a kenyerét, és égre-földre kereste a kamrapolcokon a francia narancslekvárját. A kávé kancsóba töltötte, mindent egy tálcára tett és kiegyensúlyozott vele az erkélyre. Hétágra süttött a nap, nem volt kedve bemenni dolgozni. Megtehetné volna, hogy otthon marad, de ügyelt a látszatra. Gyönyörködött a városban, és szoktatta magát a gondolathoz, hogy hamarosan legfeljebb a Citadelláról láthatja majd ugyanezt. Györgyi jóvoltából Péter rájön az ügyleteire, vagy ő maga fogja bemondani az unalmast. Bár ha ilyen sokáig húzta ebben a kapcsolatban, lehet, hogy még évekig is eltart a szakítás. Hiszen tulajdonképpen ez még langyos víznek sem nevezhető. Nincsenek nagy érzelmek, világmegváltó beszélgetések, leszámítva egy-egy vitát valamelyik feltörekvő ifjú művész alkotásáról.

Csendben múlt el az izgalom, és tulajdonképpen Lili nem is nagyon igyekezett fenntartani azt. Érzékelte Péter problémáit, eleinte még magát hibáztatta a sikertelen együttlétekért, aztán beletörődött, hogy más világ jött el, már nem a csipkebodyja, vagy az élénkvörösre festett lábkörme indítja be a férfit, innentől irányítottá, tervezetté válnak ritkuló együttléteik. Lili megszokta az életüket, megszokta, hogy Péter a főnök, és akkor is ő a férfi, ha a szex már nem zökkenőmentes. És még csak nem is ettől lett Lili egyre kevésbé lelkes. Egyszerűen elmúlt a varázs. Minden olyan egyértelmű volt, még a jólét is. Annyi inger érte, hogy azok kioltották egymást. Unott lett, és talán csalódott, maga sem értette a benne motoszkáló gondolatot, lehet, hogy mégsem ilyen életet akart élni? Lehet, hogy mégsem Péter az a férfi, akire vágyott?

Nyújtózott egyet szűk pizsamájában, amit Gergő már minden bizonnyal leszedett volna róla. Péter előtt grasszálhatott ebben fel és alá, mindenféle következmény nélkül, több alkalommal is kipróbálta. Bement az asztalon felejtett borítékért, újra kifeküdt a napozóágyra, és felbontotta. Két papír volt benne, az egyik egy Budapest–Las Vegas repülőjegy-foglalás, a másik a Las Vegas-i szállás vouchere. Péter hasznosan töltötte a reggelt, az már biztos.

Lili agya zakatolt. Legszívesebben ugrált volna örömeiben. Utazhat! Ez az, amire mindennél jobban vágyik, és Péter ismét ezzel kínálta meg. De a lelkiismerete is hangoskodott. Ráadásul ott volt Gergő, és az eltitkolni való utóbbi hónapok. Egy hang belül arról próbálta meggyőzni, nem Péterrel szeretné látni ezt a helyet.

Las Vegas! Te jó ég! Tényleg valóra válik a gyerekkori álma? Tizenhárom éves volt, még nyolcadikba járt, a csajokkal mindig összegyűltek valamelyiküknél, persze Liliékhez nem mehettek. Az ominózus eset után legalábbis. Egyszer meghívta a lányokat hozzájuk, és bízott benne, hogy a szülei viselkednek majd. Persze annyi esze vagy mersze nem volt, hogy tisztázza előre velük, mik lennének az elvárásai. És különben is, hogy lehettek volna elvárásai egy kislánynak. Egyszer merte megkérdezni az apját, hogy miért ordít velük mindig, akkor is pofont kapott válaszul. Amikor a lányokat áthívta magukhoz, nagy előkészületeket tett. Készített limonádét, májkrémes szendvicseket karikára vágott uborkával. Még kólát is vett, nehogy valamelyik fránya ízlésűnek derogáljon az Olympos citromlé. Bár akkoriban még nem volt olyan nagy rongyrázás sehol sem. A tizenharmadik születésnapja volt, és úgy érezte, visszafordíthatatlanul nagylány lett. A kínos, anyjával közös bugyinézegetésen éppen hogy túltette magát, már rávetette a szemét a fiúkra, ám sajnos azok még fittyet hánytak rá. De akkor is meg kellett ünnepelni a tizenharmadik születésnapot. Remélte, hogy a családja is elnézi neki, hogy nem csak az ő társaságukra vágyik.

Most, hogy így visszaemlékszik, palacsintát is sütött. Túróval kente meg, citromot is reszelt bele és kevés tojássárgájával bekeverte. Arra vágyott, hogy Tomit is meghívhassa, akkoriban nagyon tetszett neki a srác. Nemrég megkereste a Facebookon, mi lett vele. Hát... a művészettörténész-galériatulajdonos-egyetemi tanár-üzletember párjához képest nagy visszalépés lett volna a mezőgazdasági gépszerelő, aki most egy gazdaboltot üzemeltet Pesttől húsz kilométerre. Na de mondjuk,

Gergőhöz képest nem lett volna akkora kontraszt.

Meghívta a lányokat, akik ajándékot is hoztak. Lili elámult ezen, egyáltalán nem számított rá. Főleg, hogy anyja bánatos hangon közölte, sajnos nem áll módjukban jobban megünnepelni őt, mint a májkrémmel, uborkával, kenyérrel, amit a vendégei rendelkezésére bocsát. Apja pedig teli szájjal hahotázva osztotta meg vele az ő ajándékát.

– Lilikém, mi most átmegyünk Vakondékhoz. Tiéd a lakás. Visszük Rolikát is. Úgyhogy nyugodtan szólhatsz a fiúknak, nem vár itt az apád, hogy agyonüsse őket egy kisbaltával. – Mindehhez megpödörte a bajszát is, és Lili egyszerűen nem tudta utálni. Mert aznap józan volt, mindössze ennyi volt a titok.

Kapott néhány bonbont, egy ékszeres ládikát és két könyvet. Sajnos ketten is ugyanazt a regényt vették meg neki. És Annamari barátnője hozott ajándékba egy borítékot, amit csak a torta felvágása után bonthatott fel. Alig hitt a szemének, ugyanis a boríték két kézzel rajzolt repülőjegyet tartalmazott. Lili nem szokott hozzá a játékokhoz, csodálkozva nézett Annamarira. Ő pedig elrohant a retiküljéig, igazi női táska volt már, amit Lili nagyon irigyelt tőle, és előhúzta belőle nagymamája rózsás rojtos kendőjét, egy csorba mécsestartót és egy lávalámpát. Utóbbit bedugta a konnektorba, rózsaszínen világított, és mivel már sötétedett, delejes volt a hatás. A lányok megbabonázva felsorakoztak Lili ágyán. Annamari az asztal egyik szélére ült, és felkötötte a kendőjét. Szeme csak úgy villogott a sötétben, látszott, hogy imádja ezt a játékot. Lili is élvezte volna, ha nem ő a kiszemelt kísérleti alany. Mindig csak az események nézőjeként érezte jól magát. De utólag már tudta, az élet abból áll, hogy szerepelünk benne, vagy éppen rendezzük, de semmiképpen nem maradhatunk mindvégig kívülállóak. Sőt, inkább azzal nehéz megbirkózni, ha folyton csak mellékszerepet osztanak ránk.

Annamari egy térképet is elővarázsolt valahonnan. Később persze Lili rájött, hogy az ő iskolatáskájából, de kissé túldimenzionálta a látottakat, évekkel később arra is meg mert volna esküdni, hogy a jóslat közben Annamari feje körül egy kakas repkedett.

A kis boszorkány teljesen beleélte magát, nagy hatásvadász volt már akkoriban is, nem csoda, hogy színésznő lett belőle. Legalábbis Lilinek ez volt az utolsó információja róla. Beszélt neki mindent összevissza, a lányok hol röhögtek, hol sikongattak, imádták az egészet, legszívesebben mindegyikük Lili helyére ült volna, de belátták, hogy most ő az ünnepelt.

Lili ma már szinte csak egy mondatára emlékezett Annamáriának.

– Las Vegasban találkoz meg a férjedet.

És hogy miért pont ott? Mert a pink lámpa fénye pont arra a területre esett, és számmisztikai tudományával Annamari utánaszámolt. Hogy akkor fordul Lilivel először a világ, amikor a számok először követni kezdik egymást, és másodszorra akkor, amikor az egy és a három hátat fordít egymásnak.

És most itt van a lehetőség egy Las Vegas-i utazásra. Lili megborzongott. Aztán vihogni kezdett. Távol állt tőle minden boszorkányság. De akkor is. Tizenhárom éves volt, amikor a barátnője jósolt neki. Huszonhárom, amikor Péter rátalált. És most, akárhogy is számolja, 31. A harmincegyediket tölti be idén. Las Vegas tényleg fordulóponthoz lehet az életében. Lehet, hogy érdemes lenne tényleg figyelni a jelekre és a megérzésekre?

Péterrel már kompromisszumok árán sem tudja elképzelni a jövőjét, ezt napról napra, óráról órára egyre tisztábban látta. De az újrakezdés gyakorlati kivitelezéséhez nem fűlött a foga. Ki akarja kivetni magát az ismeretlenbe, a vakvilágba, az űrbe, ilyen biztonságos évek után?

– Lili, hányszor mondom neked, ilyen stramm csaj, aki túltette magát egy ilyen silány gyerekkoron úgy, hogy a lelke mégis színes maradhatott, minden akadályon túleszi magát – ismételte, ha elbizonytalanodott, és kedve támadt visszakozni, mint az előző esti meglepően és váratlanul őszinte iszogató után.

Péter üzenete zökkentette ki, azt írta meg neki, amit már úgyis tudott, elmarad a mai őszinteségi roham, mert Győrben tárgyal és ott is alszik. Az asztalon hagyott borítékról nem tett említést.

Márpedig Lilinek hamarosan reagálnia kell rá, nem lehet megúszni. Elmehe Péterrel Amerikába, ahol a végén még megkéri a kezét. Nem csodálkozna rajta, ha a megérkezésük utáni reggelen egy szalonba irányítaná a taxit, ahol Lilire az esküvői ruhája várna.

„Igen, talán ennyi ízlésbeli szabadságot megengedne. Talán nem rendelne házhoz az általa választott estélyi ruhát, hanem hagyna nekem annyi teret, hogy a neki megfelelő ízlésű szalonban talán találom magamnak egy szép fehér csodát”, tűnődött Lili.

Volt idő, hogy vágyott a lánykérésre. Amikor még fülig szerelmes volt Péterbe. Hosszú évekkel ezelőtt. Amikor még meg volt illetődve, vagy amikor már magabiztosan mozgott a közegében. De mire elvált a második

asszonytól, Lili már túlvolt mindezen. Felismerte, hogy ha Péter el is venné, tisztességből, gesztusból, hóbortból vagy bármilyen érdekből, az sem vezetne sehova. Kizárt, hogy gyereket vállalna, hiszen volt rá néhány éve-évtizede, hogy erről kialakuljon a határozott véleménye. Péter valamiért nem akart gyereket. És erről még csak nem is volt hajlandó beszélni. Egy harmincegy éves nő előtt viszont ott állt az egész élet. Lilinek ez még nem jutott túl gyakran az eszébe, és talán ez volt Péter szerencséje.

De Las Vegasról dönteni kellett. Nemcsak azért, mert Péterről is döntenie kell, hanem Annamari jóslata miatt is. Ami majdnem két évtizeden át nem is jutott eszébe, most majd szétfeszítette, és még inkább érezte, hogy csak vár és vár, és ez így nem mehet tovább. Nem lehet néző, ő a főszereplő, cselekednie kell, hogy az élete egy másik mederben folyhasson tovább.

Első lépésként Gergőnek írt üzenetet, hogy ebéd helyett este találkozzanak, persze neki valami órát lemondó tanítványról hablatyolt. Helyszínnek a panziót jelölte meg, ahol az első és eddig egyetlen, ám annál inkább megszépített éjszakát töltötték. Gergő haptákban állt, de Lilit ez most nem töltötte el elégedettséggel. Elunta a kisded játékot, nyílt lapokat akart, ő akart irányítani, de élesben, és nem csak szórakozásból.

Aztán rányomott a Facebookra, és rákeresett Annamari nevére. Pásztázott, kutatott az ismerősök között, de nem találta a lányt. Csalódottan nyomta ki a telefonját.

Összeszedte magát, és tárcsázta Pétert, hogy megköszönje az ajándékát. De a férfi kinyomta a hívást, Lili ujjongott magában, ezek szerint már elkezdődött a tárgyalás. Egy üzenetben adta tudomására, mennyire örül a gesztusnak, ha jól érti, Las Vegasba utazhat, ugye tudja Péter, hogy gyerekkori álma válik valóra. Lili elküldte az SMS-t, és elhúzta a száját.

– Nem találok valakit a Facebookon, pedig nagy szükségem lenne rá – közölte Gergővel, és lustán a hasára fordult a most már megszokott ágyban. Nem bízta a véletlenre az éjszakát, a ridikülje mellett az edzőtermi sporttáskáját hozta magával, amiből terülj-terülj, asztalkámat varázsolt. Vörösbor, dugóhúzó, kacsamájkrém és kenyér, Gergő nem is értette teljesen. De Lili csak ezt tudta. Amit tanult, azt adta tovább. Azt tudta megmutatni Gergőnek, amit Pétertől látott, hogy igyekszik mindennek megadni a módját.

– Most te képes voltál libamáját kisütni erre az alkalomra? Az tudod,

hogy én még soha nem ettem? – Gergő két pofára zabált.

– Ne legyél annyira elájulva, fel voltam erre készülve, így én sem vittem túlzásba. – Gergő kérdően nézett rá.

– Először is, ez kacsamáj, de szerintem az sokkal finomabb, mint a libamáj. Másodszor, eszem ágában nem volt sütni, ha megpróbáltam volna, sem hiszem, hogy szerencsével járok. Vettem a boltban, alattunk van egy jó delikátesz, gyakran járok oda.

– Kacsamáj? Alattatok? Delikátesz Kőbányán? Ami azt illeti, sok kérdés felvetődött bennem – csodálkozott Gergő.

– Gergő, neked nem az a dolgod, hogy gondolkodj, hanem hogy szórakoztass és kényeztess engem – próbálta kívágni magát Lili.

– Á, érdekes, én is ezt gondolom rólad. Micsoda szerencse, hogy így egymásra találtunk! – Gergő figyelmét nagyon könnyű volt elterelni. – Ha a Facebookon nem találod meg, akit keresel, azt mutasd meg nekem is, ha megleled, manapság igazi különccnek számít. – Megsimogatta Lili haját, pusztat nyomott az arcára, és mindez olyan magától értetődő, bensőséges és természetes volt.

– Jó veled – mondta, de egy kicsit meg is bánta, és hogy a fiú ne lássa az arcát, befészkelte magát a karja alá, belefúrta az orrát az oldalába. Jó illata volt Gergőnek, olyan ismerős, biztonságot nyújtó. Péterét is megszokta, de inkább a parfümmel kevert bőrillatát, mint a valódi testszagot. A tanulságot nyilván ebből is levonhatta már, de inkább csak legyintett egyet.

– Anyám megint külföldön pesztrál egy idős bácsit, szabad a lakása jövő héttől. Remélhetőleg a bácsi nem krepál be egy ideig, és akkor biztonságban találkozgathatunk időtlen időig.

– Vagy amíg megunjuk egymást – dűnnyögött bele Lili Gergő oldalába.

– Mikor jössz edzésre?

– Már nem járok hozzád – kuncogott, és felvette a kardigánját, hogy kísétáljon az erkélyre.

Szex, cigi, bor, csillagok, most nem is kívánhatna többet. Nem akart foglalkozni a jövővel, az éggel és a földdel, a tegnappal és a mával. Gergő leült a másik székre, nagyot csikordult a műanyag, tán reccsent is. – El ne törd – súgta halkán Lili. – Inkább veled, az ágyat – súgta Gergő, és már csókolta is.

Nem találom a kék-fehér kockás nyakkendőm, tudsz segíteni?, Péter már telefonon is kereste, végül üzenetet dobott neki.

„Te jó ég! Ilyen korán hazajött?”, Lili kipattant az ágyból. Csak az időt

akarta megnézni a telefonján, nagy nehezen előkotorta a táskából, és döbbenet láta az idő múlását, és azt, hogy Péter már hazaért a vidéki tárgyalásról. Úgy rángatta magára a ruháit, mint akit rajtakaptak, még a széket is arrébb rúgta véletlenül a tévészekrény mellől.

– Nem úgy volt, hogy ma később kezdődik az órád? – Gergő ásított egy hatalmasat, majd minden gátlás nélkül csupaszon kísétált a mosdóba, hogy aztán ott nyitott ajtónál végezze a dolgát. Lili ilyen fokú közvetlenséget utoljára tizenéve látott, és Péternek sikerült elérnie, hogy mára ne bizalomnak, hanem hatalmas bunkóságnak vélje.

– Csukd már be azt a rohadt ajtót – kiáltott Gergőre, és végül ő maga csapta rá. Csapot-papot hagyva köszönés nélkül ment volna el, ha Gergő nem jön ki pont akkor a fürdőszobából, amikor ő megfogja a kilincset.

– Nagyon furcsa lány vagy te, komolyan mondom, nem értelek – meredt rá, de aztán mosolygott. – Ezer szerencse, hogy fent vagy a Facebookon, így biztos, hogy valahogy utolérlek.

Megcsókolták egymást, Lili lerohant a lépcsőn, és csak az autóban jutott eszébe, hogy elfelejtette kifizetni a szoba felét.

– A szürke zakódhoz csatolva lóg a szekrényed szélén, szívem! – Lili próbált végtelenül kedves és ártatlan lenni a telefonban.

– Köszönöm, már megtaláltam. – Péter hangja furcsa volt, vagy csak Lili szokásos megcsalás utáni paranoiája erősödött. Ha ezt megússza, akkor ő a sors kegyeltje – gondolta, és fohászkodott, miközben az esze azt diktálta, talán így volna a legpraktikusabb. Ha lelepleződne végre.

Még a garázsban újra végigpörgette a Facebookot, hogy nyomára bukkanjon végre Annamarinak, de csak egy levelet talált. Györgytől jött, nagyot dobbant a szíve, főként, hogy egy sort sem tartalmazott. Csak egy melléklet volt benne, egy betördelt, nyomdakész magazinoldalt látott. „A díva átka – Elátkozott a híres professzor minden kedvese” – állt a címben, mellette képek Olgáról, Péterről és róla. A bulvárlap cikkét láthatta, csak remélni merte, hogy még megjelenés előtt.

Bénultan ült a kocsiban, nem tudott kiszállni, kimenni a garázból, felmenni Péterhez és megkötni a nyakkendőjét. Az előbb még vágyott a leleplezésre, mert rá lett volna kényszerítve a váltásra, de Györgyi ármánykodására nem volt szüksége.

– El kell, hogy költözzek tőled egy időre – bukott ki belőle. Az ajtófélfát támasztotta, miközben Péter a gardróbszobában párosította az ingeket és a nyakkendőket.

– Nocsak – nézett ki Péter szórakozottan az egyik szett mögül. – Talán összefüggés van a kijelentésed és aközött, hogy ma éjjel nem aludtál itthon?

– Nem. Semmi esetre sem. Csak egyszerűen nem bírom tovább.

– Mit, Lilikém? – kérdezett vissza Péter halálosan nyugodtan, leheletnyi iróniával a hangjában.

– Hát ezt! – csattant fel. – Hogy úgy bánsz velem, mint egy apa a hülye gyerekével. Burokban élek. Még ki sem próbálhattam magam! Levegőt akarok venni, nem bírom tovább. – Lili úgy belelovalta magát, hogy még a torkához is kapott. Péter is folytatta a színjátékot, és ablakot nyitott.

– Nézd. Én erre most nem érek rá. Rövidesen van egy fontos találkozásm. Ha akarsz még erről beszélni, akkor tedd meg, hogy szabaddá teszed a naptáramban az estém. Bízom benne, hogy azért szívesen mesélnél még egy kicsit erről a hirtelen jött ötletedről. – Felvette a halványkék inget, amihez szerencsére megtalálta a kockás nyakkendőjét, vállára dobta a zakóját, és kísért a bejárati ajtón.

NÉGY

Valamivel később Lili is újra lerohant a lépcsőn, bevágódott a kocsijába és céltalanul elindult hegynek lefelé.

„Mit csináltam, én marha, hát ezt kissé elkapkodtam, az már biztos”, mondogatta magában. „Lehet, hogy már ma éjjel sem aludhatok otthon? A végén még én kérek apámtól szállást? Jesszusom, még szerencse, hogy nem utaltam át neki a lóvét, most itt állnék egy fillér nélkül, és mehetnék Endréhez kölcsönkérni. Vagy az öcsémhez. Te jó ég!”

Egy McDrive parkolójában keresett menedéket, a csokiöntetes fagyi nyújtott sovány vigaszt.

„Kétségbeesve keresem Annamarit”, írta ki a Facebookra, „aki tudja, hol érhető el, kérem, jelentkezzen.” Majd kihúzta a kétségbeesve szót, és anélkül posztolta a mondatot. Vagyis inkább felhívást. Aztán bejelölt néhány régi osztály- és iskolatársát, akiket eddig tudatosan elkerült. Volt

idő, hogy mindent kipoisztolt, ami vele történt, de aztán szinte mindig megbánta. Az úgynevezett barátoknak, félig-meddig jó ismerősöknek nem mindig tetszettek a fotói, bejegyzései. Jó néhány csipkelődő, irigykedő komment ébresztette rá, hogy semmi szükség arra, hogy világgá kürtölje irigylésre méltó életét. A Louis Vuitton táskáját, a Gucci cipőjét, a Maldív-szigeteki nyaralását, a gyümölcstálakat, a parfümöket, a pihe-puha ágyat, a lebarnult lábszárát. Pedig a hozzá hasonlóknál, akiket pillanatnyilag elkényeztetett az élet, úgy látta, ez a szokás. Péter persze nem szállt be a közösségi oldalas örületbe, így is volt elég kapcsolata, amit ápolnia kellett. Ő még mindig könyvet olvasott az ágyban lefekvés előtt, vagy valamilyen albumot lapozgatott. Lilinek úgy kellett visszaszoktatnia magát erre, amikor önszántából visszavonult a netes közegtől, és megtisztogatta a csillogó luxustól a profiloldalát.

Most viszont remélte, hogy egyszer az életben valami értelmesre is használhatja a Facebookot. Gondolta, kivár tizenhárom percet, tizenhárom percen át fogja eszegetni a fagyit, és utána nézi meg, hogy vajon valaki reagált-e már?

„Tizenhárom, mert tizenhárom évesen jósolt nekem Annamari. Biztos előkerül, és megmondja nekem a tutit. Hogy merre menjek, mi a következő lépés. Biztos pontosan tudja, hogyan tereljen jó irányba. Hogy lerázzam Györgyit, hogy megtartsam Gergőt, hogy túltegyem magam a gyerekkoromon, és ne egy pótapát keressek, hanem végre két lábamra állva elkezdjek élni. Dolgozni, pénzt keresni, családot alapítani, gyereket nevelni. Valakivel. Aki szeret. És aki még tud is és akar is nekem gyereket csinálni.”

Megint kezdte felhúzni magát. Így a kelleténél hamarabb megette a fagylaltot. Kiszállt a kocsiból, odasétált a kiadópulthoz, és egy muffint kért. Úgy tűnt, komoly szénhidrátmegvonásban volt része az elmúlt időszakban, és a szervezete most megkönnyebbülten és mohón jelez. Megette a süteményt is, leöblítette egy finom cukros kólával, és visszaszámolt. Végre letelt a tizenhárom perc, vett egy nagy levegőt, és megnézte, van-e eredmény. Egy levél volt a postaládájában, egy volt osztálytárstól, akit szintúgy tizennyolc éve nem látott.

„Annamarit keresd a Jóságszalonban. Nappal körmözik, este gömbbe bámul. A Facebookon nem találsz, de itt a cím. Pénzt nem fogad el a jóslásért, viszont a kutyájának vihetsz tápot. Ja és ne Annamarit keresd, már nem ez a neve. Ha reggel méysz, Bellát találsz, ha este, Malénát.”

„Micsoda bizarr levél”, Lili nagyon csodálkozott. Abban a hitben élt, hogy személyiségétől teljesen távolt állt a spiritualitás, és ha bármi arra utalt volna, hogy esetleg mégis érdeklődik eziránt, hát Péter gondoskodott volna róla, hogy a bontakozó kíváncsiságát csírájában elfojtsa.

„Jóságszalom. Oda kell mennem. Még ma meg kell találnom Annamarit. Vagyis inkább Bellát, akarom mondani, Malénát.”

A város déli része felé vette az irányt, olyan utakon járt, ahol előtte sosem. Elhagyatott gyárépületek mellett suhant el, majd őszinte döbbenetére a GPS jelezte, hogy az egyik hatalmas gyárkapun be kell mennie. Egy szellemvárosban találta magát, önkéntelenül még a kocsiajtót is bezárta. Pedig csak első pillantásra volt rémisztő a látvány, ahogy szép lassan autózott a ketyere útmutatásai alapján, látta, hogy biciklibolt, csülökcsárda, hangosítástechnika, műterem és még mi minden éli a világát ezen az isten háta mögöttinek tűnő környéken.

A GPS jelezte, hogy bizony megérkezett, de Lili nem találta a feliratot, akármerre nézett. Kénytelen-kelletlen kiszállt a kocsiból, és gyalog folytatta az utat. Magához szorította a táskáját, és mérgelődött, hogy miért adta erre a fejét. Ide-oda nézett, attól tartva, hogy bármikor megtámadhatják.

Néhányan kószáltak csak a járdán, mindegyiküket lehetséges támadónak vélte. Hol volt már a régi Lili, a bátor kislány, aki bárkivel szóba elegyedett az utcán. Aki bárhova becsöngetett, ha az ódon kapu kulcslyukán át valami nagyszerűt látott, valami varázslatot a kertben, amit közeli-ről is meg kellett néznie. Egyszer, egy ódon bérház udvarán valóságos csodát talált. Úgy érezte magát, mintha legalábbis a Montmartre-on járna valamikor száz évvel ezelőtt. Nem csodálkozott volna, ha szembejön vele Toulouse-Lautrec, aztán felbaktat a lépcsőn, felkapcsolja az ablakban a zöld ernyős lámpát, és... És vajon mit csinál?

Ennek a háznak a kertjében Lili órákat töltött. Akkor persze még azt sem tudta, mi az, hogy Montmartre, vagy ki az a híres festő, de érezte, hogy a helyén van, hogy abban a kis sarokban órákat el tud tölteni és várja, hogy mikor villan fel a lámpafény. A zöld ernyős kislámpát persze csak odaképzelte az ablakba, nem volt ott semmi, csak pókháló. Nem baktatott fel senki sem az ódon lépcsőkön, a házrész lakatlan volt és elhanyagolt. Vajon mi lehet most ott? Évek óta nem járt arra. Hát persze, hiszen az anyjára sem nézett rá ki tudja, mióta.

Valamivel bátrabban nézte a gyárépületek kapuin a feliratokat, erőt

gyűjtve az emlékekből. Óvatosan kellett lépkednie, mert macskakőre váltott a betonozás. Most azt képzelte, Velencében van, maga mögött hagyva a turisták tömegét, az elhagyott sikátorokban. Biztos volt benne, hogy mindjárt hazaér. – Haza? Miről beszélek? – mondta ki félhangosan, és még jobban koncentrált a macskakőre. Egy kést pillantott meg a járdán, és már hajolt volna le érte, maga sem tudta, miért, amikor megértette, hogy a kés a macskakő része. Oda van ragasztva. Oldalt nézett, és már látta is a feliratot. *Jóságszalon. Kerülj beljebb.*

Lassan nyomta le a kilincset, mint aki még vár egy kicsit, vesz még egy nagy levegőt, mielőtt megváltozik az egész élete. Ezt várta el Annamaritól, vagyis Bella-Malénától.

Átverekedte magát a sűrű gyöngyfűggönyön az ajtó mögött. Bár nappal volt, a helyiségben, ahova belépett, félhomály uralkodott. Sötétkékre festett falakat látott, tarka, vastag rongyszőnyegen lépdelt, a sarokban egy esernyőtartó rajzolódott ki, benne cirokseprűvel, egészen valószínűtlenül. Még egyet lépett, épphogy a feléig elért a hosszú folyosónak, amikor piros fény vetült rá. Felnézett, és egy forgó diszkógömböt látott.

– Kerülj beljebb – rikoltotta valaki bentről, és ő bátrabban lépdelt, hogy végre emberi hangot hallott. Benyitott az útját álló nagy fehér ajtón, és elvakította a neonfény.

– Édes szívem, nem hiszed el, hogy már mennyire vártalak. Hetek óta tudom, hogy jössz, nem is értettem, hogy miért késel ennyit. Pedig nagyon igyekeztem veled összhangba kerülni. Ráálltam a rezgéseidre. Ugye érezted? – mondta nagy hangon a vöröseshajú nő, és átölelte Lilit.

– Hogy te milyen gyönyörű vagy! – Lili csak ennyit tudott kipróbálni magából, és nem bontakozott ki az ölelésből, jólesett neki. Annamari volt az, sok-sok év után, a rút kiskacsából hatyúvá érve.

– Tudtam, hogy nappal jössz, nyilván így is féltél. Azt hitted, az Abszolúton jársz, és lassan utadba kerül a kilenc és háromnegyedik vágány – kacagott, és közben hátravetette gyönyörű hajzuhatagát.

– Annamari, ugye segítesz rajtam? – kérdezte Lili.

– Először talán bőgd ki magad, essél túl rajta, úgyis a határán vagy. Addig nem tudok érdemben foglalkozni veled – mire Lili varázsütésre sírni kezdett. Sírt, sírt, nem tudta abbahagyni, kezébe temette az arcát, még mindig a bejárati ajtóban állt, és közben szégyellte magát. Arra sem emlékezett, mikor sírt utoljára. Hogyhogy nem tudja, és hogyhogy nem sírt? Micsoda fegyelmezettségre és elfojtásra volt szüksége ahhoz, hogy

ne merje így kifejezni örömét, bánatát. Márpedig amióta Péterrel van, ő bizony nem sírt, hiszen nagy érzelmeket sem éltek át.

– Elég volt a megúszásból – hüppögte magában. A legjobb helyen járt ahhoz, hogy erre az útra lépjen.

– Na, hát, ülj le, úgy bőgni is jobb, gyere, a várófotelem igen kényelmes. Szerencsére senki nem jön a következő pár órában, pont elég idő lesz arra, hogy kezelésbe vegyelek.

– Te műkörmözől? – nézett körbe Lili.

– Persze, hát valamiből élni is kell. De egyébként imádom. Most is rábeszéltem valakit egy ultrahosszú, fehér körömrre, arany csillámporral.

– Te jó ég, borzalmasan festhet – mosolyodott el Lili, és közben megtörölgette a szemét. – Hogyhogy nem színésznő lettél? – tért a lényegre.

– Drágám, ez egy igen hosszú történet. Majd egyszer elmesélem. A mai nap nem rólam szól – simogatta meg a hátát Annamari, majd Lili felé nyújtotta a cigarettásdobozát. Lili kihúzott egy szálat, az öngyújtója után nyúlt, de hiába kotorászott a táskájában, nem találta. Kattanást hallott, és már látta is a lángot, Annamari az elhajított öngyújtóját tartotta a kezében. Annyira megilletődött, hogy nem is merte szóvá tenni, ugyan mit keres itt a pink színű világító öngyújtó, amit kidobott a panzió erkélyéről, bele az éjszakába.

„Biztosan boszorkány”, gondolta, és ezzel a magyarázattal tökéletesen elégedett volt.

– Soha nem voltam jósnál, de még kineziológusnál sem. – Lili nyelt egyet.

– Csak nem félsz? – húzta fel a szemöldökét Annamari.

– Nem akarom, hogy tenyérből jósolj – dadogta Lili. – És kártyát sem szeretnék látni. Meg kakast.

– Hát varázspálcát? Nagyon szép varázspálcám van, világít a sötétben. Benne van a hátizsákomban! Hülye vagy, anyám, ne képzelj ebbe többet annál, ami! – nevetett nagyot.

– Az utóbbi időben már mindig elmentem otthonról, amikor jött a takarítónő, mert zavarba ejtően hasonlít az anyámra. És pontosan tudom, hogy ilyen munkát találna ő is, ha nem depressziósan üldögelne a lakásban. Én meg utasítgatom az asszonyt, miközben ki kéne vennem a kezéből a porszívót, hiszen mivel vagyok nála különb? Ha tudná, hogy honnan jöttem, talán még ki is kérné magának, hogy ennek a kis prolinak

mossa a bugyiját.

– Miért? A bugyidat is vele mosatod? – nézett rá Annamari megrökönyödve. Lili úgy meglepődött a kérdésen, hogy felvihogott.

– Na, hál’ isten, hogy visszatértél, már kezdted belelovalni magadat az önsajnálamba – mosolyodott el Annamari, és újra és újra hátravetette gyönyörű loboncát. – És most szedd össze magad, kezd az elején, majd szólok, ha úgy érzem, hogy túlságosan bő lére eresztetted.

Lili lenémította a mobilját, vett egy nagy levegőt, és higgadtan, ráérősen belekezdett a történetmesélésbe. Onnan kezdte, amikor a ballagáson utoljára látták egymást. Mesélt beteg anyjáról, zűrös apjáról, megbízhatatlan testvéréről. Péterről, aki tudtán kívül megmentője lett. Az életről, amiről sokan csak álmodoznak. Lecserélt ruhatárról, ékszerekről, ajándék bankkártyákról, vacsorákról, meglepetésutazásokról. És a végtelen unalomról, kiszámíthatóságról, és a látszólagos biztonság dacára egyre többször érzett bizonytalanságról.

Annamari csak elkezdett reszelni, zselézni, miközben hallgatta Lilit, nem bírta nézni a rövid körmeit. Hosszú, hegyes piros karmokat kreált, a nyelvét is kidugta, annyira koncentrált.

– És mikor csaltad meg Pétert először? – tette fel az első komoly kérdést jó fél óra múltán.

– Ami azt illeti, nem olyan rég. – Lili jobbnak látta, ha őszintén válaszol, nem azért jött ide, hogy vetítsen. – De aztán belejöttem. És most itt van ez a repülőjegy Las Vegasba, pont, ahogyan te jósoldad annak idején.

– Te jó ég, mit összekamuztam – kuncogott Annamari.

– Mi az, hogy kamuztál? – Lili ideges volt, ő már egészen belejött az őszinteségbe. Olyan jó volt végre kitárulkozni.

– Jó, hát, tudod, hogy mekkora előadó-művésznő voltam már akkor is! – Annamari vállat vont. – Most legalább harminc percig maradj nyugton, mert a lakknak ennyi kell, hogy biztosan megkössön. Ez a legszebb piros körömlakkom. Tudod, hogy hány árnyalatom van? Ötvennyolc, csak pirosból, pont tegnap számoltam. A kedvenc színem. Eleinte mindenkinek piros körmöt lakkoztam, ragasztottam, zseléztem, aztán be kellett látnom, hogy ebből élek, nem érvényesülhet mindig az én akaratom.

Lili táskájában berregni kezdett a mobil, Annamari automatikusan nyúlt utána. – Te most nem foghatsz meg semmit, majd én kiszolgállak! – Mire elővarázsolta a készüléket, az elhallgatott. – Üzenetet írt egy Györgyi nevű

lány, és úgy látom, ő is hívott – tájékoztatta Lilit. – Hallgatlak. Ő ki? – nézett kérdően.

– Életem megkeserítője – foglalta össze, és röviden ismertette a helyzetet.

– Hát, anyám, nem irigyellek, jól benne vagy a slamasztikában. Van egy hülye családot, egy kilátástalan párkapcsolatot, zsarolóid, és hát már bocsáss meg, de én ehhez a Gergő gyerekhez se fűzök nagy reményeket. De legalább a körmöd szép hosszú lett, és ráadásul csodás piros.

– Kedves tőled, na de, mit tanácsolsz? Mi legyen Las Vegaszal?

– Tényleg azt hiszed, hogy ez a legnagyobb problémád? – fogta a fejét Annamari. – Nyugtass meg, hogy csak jelképesen érted.

– Persze, persze. De mit csináljak?

– Hát mit tudom én! – Annamari megint rágyújtott. – Most mit nézel? Mit képzelsz, mi vagyok én? Egy szimpla műkörmös. Legyen elég mára annyi, hogy végre kibeszélhetted magad.

– És piros lett a körmöm.

– Így-így, anyám. Na, menj utadra, mert órák kérdése, és jön a következő vendég, előtte pihennem kell. – És már terelte is ki Lilit a gyöngyfüggönyön, majd a nagy bejárati ajtón. Lili kettőt se pislogott, és újra az Abszol úton volt.

Végre megkönnyebbült, átmenetileg levetette terheit és most jóleső fáradtságot érzett. Visszagyalogolt a kocsijához, és elindult vissza a városba. A galériába biztos nem teszi be a lábát ma, megoldják ott nélküle is az életet.

„Meglátogathatnám Gergőt az edzőteremben”, gondolkodott. „Vagy esetleg az anyád”, hallotta a saját hangját és elkerekedett a szeme. „Ezt ki mondta, ki mondatta velem? Mert az tuti, hogy nem én.”

A fitnessközpont előtt leparkolt, és felhívta még Györgyit. A sokadik csörgésre vette fel, és a látszatát sem akarta kelteni annak, hogy jóban lennének.

– Na, találtál már nekem valami lehetőséget? Megkérdezted Péter bácsit, hogy el tudja-e helyezni a legjobb barátnődet? Lilikém, ugye tudod, hogy húzod-halasztozod ezt az ügyet, és nekünk Szilárddal már fogytán a türelmünk – sziszegte a kagylóba.

– Elhagytam Pétert, sajnos már nem tudok neked segíteni. Örülök, ha én boldogulok majd valahogy, előlről kezdve mindent – közölte Györgyivel tárgyilagosan, és maga sem értette, hogyan merte kimondani ezeket a

mondatokat, és ráadásul az esküdt ellenségének. Annak a nőnek, aki világgá kürtöli majd a hírt, ami pillanatokon belül elér mindenkihez a szakmában, a társaságban, és főleg Péterhez. Aki még csak annyit tud, hogy Lili kissé elbizonytalanodott. Ezek után ne csodálkozzon azon, ha mire erőt gyűjt és hazakóvályog, a bőröndjei már a bejárat ajtó előtt várják.

– Micsoda? Ezt nyilván nem mondod komolyan. Te azért ennél rafináltabb lány vagy. Hülye lennél elhagyni az aranytojást tojó tyúkot! – Hallatszott, hogy Györgyi nem hisz a fülének.

– Pedig de. Ezért, ismétlem, nem tudok neked segíteni. Nem tudok neked állást találni, hiszen nyilván magamnak sem fogok tudni. Egy ötletem van. Esetleg rárepülhetnél Péterre. Tetszik az ízlésem, nem kellene sokat alakítani a lakáson – szaladt ki Lili száján, de ettől úgy megijedt, hogy gyorsan ki is nyomta a telefont.

Gyorsan vert a szíve, csodálkozott saját magán, azon, hogy mennyire csípős a nyelve.

– Ahhoz képest, hogy instrukció nélkül mindössze egy órája jöttem el Annamaritól, elég sokat léptem előre – gondolta. – Péter mindjárt értesül arról, hogy én már új utakon járok, ez a hülye kurva is remélhetőleg leszállt rólam, nekem meg másodperceken belül semmim sem marad – foglalta össze magában, majd becsapta a kocs ajtaját és felsétált a sportközpont lépcsőjén.

Gergő nem volt bent, bár órája lett volna, tudta meg Lili a recepcióstól. A telefonján sem érik el, ne is csodálkozzon rajta, ha kirúgják. A lány, akinek a személyi edzője, a tulaj egyik barátnője, így nyilván a fülébe jut majd, hogy potyára jött.

Lili gondolt egyet, és az útját Gergő felé vette. Még jó, hogy múltkor már megírta, melyik utcában lakik, neki csak felveszi a telefont, ha már odaért.

– Az új lakóhelyem – enyhe undorral nézett ki a szélvédőn erre-arra, ahogy közeledett. Éles volt a különbség, és közelebb állt ahhoz a környezethez, amit Lili tizennyolc éves koráig ismert, mint amiben az utóbbi időben élt.

Gergő álmosan szólt bele a telefonba, Lili agyán átfutott, hogy talán nem egyedül fekszik az ágyában. De most már az sem számítana, hiszen szent elhatározása, hogy rendet tesz az életében. Ha ebből nem lesz szerelem, hát nem lesz, úgyis akad elég megoldanivalója az

elkövetkezőkben. „Ki ér rá szerelmesnek lenni”, duzzogott, miközben trappolt felfelé a lépcsőn.

Gergő egy szál alsógatyában nyitott ajtót, és szemlátomást örült Lilinek.

– Ma nem volt kedvem bemenni, olyan hülyén váltunk el reggel.

– És miért nem veszed fel a telefont, ha már vagy annyira marha, hogy nem jelentettél beteget? – Lili felvette a gondoskodó szerepet.

– Nem tudom – zárta rövidre a témát Gergő, és megvakarta a fejét. – Gyere be a szobámba, itthon van a lakótársam is, és nem akarom, hogy találkozzatok.

– Aztán miért?

– Nem tudom – megfogta Lili kezét, és húzta maga után. – Nehogy elszeressen tőlem – vigyorodott el. – Kupi van és kosz, nem mondhatod, hogy nem szóltam – ezzel betessékelte Lilit.

A kupi és a kosz enyhe kifejezésnek bizonyult, már ahhoz képest, amihez Lili mostanában szokott. Ő se szívesen tartotta rendben a lakást, de hát a takarítónő utáni elpakolgatás azért nem esett nehezebbre a luxusotthonban. A farmerok, pólók két kupacban gyűltek a szebb napokat soha nem látott szőnyegen. A logika első pillantásra nem volt felismerhető, hogy egyiket miért ebbe, másikat miért abba a halomba rendezték. A függöny olyan mocskos volt, hogy alig lehetett rajta kilátni. Bár talán jobb is, legalább nem keserítette el a szoba lakóját a lepusztult körfolyosó látványa. A tapéta még a nyolcvanas évek elejéről maradhatott fent a falon, az egyszemélyes ágy olyan alacsonyan volt, hogy leülni rá komoly mutatványnak bizonyult.

– De nem is ittál tegnap este. Mitől vagy depressziós? – Lili erőnek erejével rávette magát, hogy ne tegyen megjegyzést a szoba állapotára.

– Én se értem – Gergő ma nem bizonyult szószátyárnak. Az ágyon feküdt, és magához húzta Lilit, aki kicsit kelletlenül fészkelődött a szűkös helyen és a nem túl tiszta lepedőn. – Végül is örülök, hogy eljöttél hozzám – simogatta meg a vállát. – Nem baj, ha most nem lesz szex?

– Nem azért jöttem, akár hiszed, akár nem – mosolygott Lili, de azért nem érezte annyira természetesnek a társalgást. És éppenséggel azt se bánta volna, ha van szex, ha már idefáradt. Vajon mondjon bármit Gergőnek? Hogy mi minden történt vele az elmúlt napokban? Kicsoda is ő valójában? Elárulja neki, hogy ő nem is nyelvtanár? És hogy nem egyedülálló, ahogy állította? És hogy egészen idáig felvetette a pénz? És hogy az az ember, akivel eddig együtt élt, nála évtizedekkel idősebb? És

hogya az apja viszont egy lúzer, aki csak a csoda folytán nem jelentkezik, hogy hol van már a pénz?

– Majd legközelebb – döntötte el. Bár nem tudni minek, hiszen Gergő eddigre már aludt.

Ő is próbált relaxálni, sikertelenül, hol a mocskos függönyt, hol a szőnyeg kivehetetlen mintázatát bámulta. El sem tudta képzelni, mit hoz a holnap. Vajon mit szólna Gergő, ha ma itt maradna? Lehet, hogy piócának tartaná, és már holnap kiadná az útját, azt hinné, hogy egy nyomulós csaj, aki már idén esküvőt tervez.

Lassan beesteledett, Gergő még mindig ájultan aludt. Lili feltápáskodott, és kiment a mosdóba. Életében nem látott még akkora koszt, mint ami ott fogadta. A fürdő az autópályák benzinkútjainak mosdójával vetekedett. Pedig ketten is voltak rá, igaz, két férfi, és ezek szerint a másik sem túl kényes. A vécéülőkére nem akaródzott ráülni, a szappan még a múlt században száradt bele a tartójába. A kádban barnásfekete csík jelölte ki a víz lefolyó felé vezető útját. De mindezek ellenére azért ott díszelgett egy parfüm a mosdó szélén. Sergio Tacchini – nézte meg, ismerős volt a márkajelzés, az üveg alakja is, már látta valahol.

– Biztos nem Péternél – húzta el a száját. Ő mindig is Chanelet használt.

Ült a kád szélén, és azon gondolkodott, mit csináljon. Igazán lehetett volna számítóbb és praktikusabb is. Ha már így kifutott ebből a kapcsolatból, talán végezhetne volna megfontoltabban is a dolgát. Azt se tudta, mennyi pénze van. Mit vihet magával a lakásból? Az ékszereit csak bepakolhatja, Péter azért annál elegánsabb, hogy visszakérje az ajándékait. Azokat vajon el lehet adni? Ha igen, milyen áron? Hol fog dolgozni? A galériába nyilván nem teheti be a lábát. Miért nem kezdett el már állást keresni? Miért nem nézett albérletet? Miért nem készített költségvetést? Miért nem gyűjtött pénzt? Vagy az ágya alatt konzerveket, hogy legyen mit kajálnia a nélkülözés nehéz napjaiban.

Györgyi nyilván másképp csinálná. Vagyis másképp fogja, mert tuti, hogy rárepül Péterre. Ő szorgosan gyűjtene, és tervezné a jövőt, amikor dobbanthat az öregtől. Hogy akkor is legyen mit a tejbe aprítani. Ne legyen túl nagy az életszínvonalbeli különbség.

A mobilját kezdte babrálni, senki sem kereste. Annyira ideges volt, és annyira vágyott egy emberi szóra, hogy egyszer csak apja számát tárcsázta.

– Lilikém, te, engem? Hát mi ütött beléd? – Meg sem várta Lili

magyarázatát, elkezdte beszámolóját. – Képzeld, itt vagyok anyádnál. Abban maradtunk, hogy beállítunk még egy hűtőszekrényt, hogy ne zabáljam meg mindig a kajáját. Most szólj hozzá, ez a rendes asszony mindent megbocsát. A piát, az ordítást, a pofonokat. Igaz, ezeket én is nagyon megbántam. Térden állva kértem tőle most is bocsánatot. Bár, Lilikém, anyád továbbra sincs valami fényes állapotban. Olyan sápadt és szótlan, igazán meglátogathatnád. Igazán eljöhetnél hozzánk. Most egy ideig itthon vagyok. Vakond helyett intézem az ügyeit. Remélem, lóvém is lesz belőle. Bár azért te csak hozzád a kölcsönt, mert nem most fog pénz állni a házhoz.

– Kölcsönt – Lili felhorkant.

– Ki hogy mondja, hehehe. – Apjának nem okozott gondot, hogy a gyerekétől lejmol.

– Most nem tudok jönni. Mondd meg anyunak, hogy pusziom.

– Megmondom, persze, de illene meglátogatnod. Mikor voltál? Tavaly? – halkította le az apja a hangját. És Lili inkább nem válaszolt. Nem mondta meg, hogy sokkal több ideje is van annak, hogy ő a Népszínház utcában járt. Csak remélte, hogy nemcsak apja, hanem anyja számára is megállt az idő. A lakásban raboskodva, a csukott ablakok mögött, a szappanoperákat bámulva talán nem érzékeli, hogy mennyire eltelt az idő.

Letette a telefont, és kísértelt a fürdőszobából. A félhomályban véletlenül másik irányba indult el, és ha már így történt, kicsit kíváncsiskodott. A hosszú folyosó végén a konyhát sejtette, gondolta, oda ül le, amíg Gergő végre felébred. A konyhából piruló hagyma illata érződött ki, az otthonosság érzetét keltve Liliben. A sötétségbe boruló lakás, az árnyak, a hagymaillat, a hálósobában alvó Gergő egy új, boldogabb, igazibb, testhezállóbb élet lehetőségét körvonalazta.

„Kár, hogy itt a lakótárs, és nem mi főzünk kettecskén”, gondolta, de ha már ott volt, benyitott a konyhába. Kigyúrt, zömök férfi állt neki háttal, és bámulta elmélyülten a serpenyőt. A lábánál egy macska ült, az sem fordult meg az ajtónyitásra. A férfinak mindkét karja tele volt tetoválva, még a nyakára is jutott belőle. A tarkón lévő villám láttán Liliben összeállt a kép. Már tudta, hogy kin szagolt utoljára Sergio Tacchinit.

– Roli, te vagy az? – kérdezte halkan, a fiú megfordult, de a hagyma kavargatását nem hagyta abba. Pár másodperc kellett neki, hogy felfogja, amit lát.

– Helló, nővérkém, hát ezt nem hiszem el. Te itt? Atyaég! Hogy jutottál

be? És miért vagy itt? Valami gáz van? De honnan tudod, hogy itt lakom? Fater mondta?

– Nem hozzád jöttem. Nem tudtam, hogy itt laksz. – Lili meredten bámult rég nem látott öccsére. Egy tapodtat nem mozdult, végül Roli eresztette el a serpenyőt, ment oda hozzá, és ölelgette meg.

– Látom, gyűjtöd a tetkókat – motyogta Lili, szinte elveszett öccse két izmos karja között. – Ja, ja, majd megmutatom a többit is. Minden fizukor rohanok a mesterhez, hogy varrjon rám egy újabb részletet. Na de hogy kerülsz ide? Ki engedett be? És hol van az a hülye Gergő?

– Ami az illeti, ő engedett be – nyögte ki Lili, és már tudta, hogy az öccsét be kell avatnia a titkába, miszerint azt hazudta Gergőnek, hogy egyedülálló nyelvtanárnő.

– Na, akkor mindjárt bemutatlak neki.

– Nem fontos, már bemutatkoztunk egymásnak.

– Tényleg? Azért csak idehívom – mondta, és megindult a folyosón Gergő szobája felé.

– Hagyd, alszik – nyelt egyet Lili, és öccse után nyúlt. Roli rábámult.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy hozzá jöttél? – Öccse szeme elkerekedett.

– Pontosan így van. – Lili gyorsan túlesett rajta.

– Te meg a Gergő? Hát ezt nem hiszem el! És hol hagytad a vénembert?

– Ma délután óta nem élek vele – közölte tárgyilagosan Lili, és leült az egyik viaszosvászonnal beborított ócska székre a konyhában, de előtte még el akarta zárni a gázt a serpenyő alatt.

– Várj, akkor több tojást ütök rá, és te is kapsz belőle. Ezt tényleg nem hiszem el. Se azt, hogy végre látjuk egymást, se azt, hogy pont itt, azt meg végképp nem, hogy kiszöktél az aranykalitkából, és ezt a hülyét fogtad ki magadnak. És előbb volt Gergő, mint hogy faképnél hagytad volna az öreget? – ránézett Lilire, és elröhögte magát. – Jól van, nővérkém, látom, megéred a pénzed. Aztán remélem, hogy jól szálltál ki ebből az egészből. Jó néhány évod ment rá.

– Sajnos nem. És állásom sem sokáig lesz szerintem. Talán az autót megtarthatom. Össze vagyok zavarodva, de nem tehettem mást. A saját életemet kell élnem, nem Péterét. Hiába szeret, és hiába szeretem én is, másra vágyom. Hálás leszek neki mindig, nagyon sok mindent tett értem, de el kellett jönnöm. Bár még én sem hiszem el, hogy ez tényleg megtörtént.

– Hát most erre mit mondjak bazmeg, te ennyire élhetetlen vagy? Hagyod, hogy egy vén kecske élvezkedjen rajtad hosszú éveken át a semmiért? – Roli szemmel láthatólag felhúzta magát. Csóválta a fejét, miközben a rántottához szeletelte a kolbászt.

– Önszántamból voltam Péterrel, és önszántamból jövök el tőle. Nem éreztem önmagam megerőszakolásának a vele töltött éveket. Sokat tanultam mellette. Az igaz, hogy lehettem volna valamivel tudatosabb.

– Apánk büszke lesz rád. Apja lánya, mondja majd, az már biztos. Pont olyan élhetetlen vagy, mint ő. Talán haza is látogatsz ennek öröme? Teszek bele csilit is, remélem, bírja a gyomrod.

Lili bólintott, az első kérdésre viszont nem válaszolt. Nem akart még hazamenni, az túl fájdalmas lett volna. Oda, ahonnan elindult, ahonnan menekült. Abba a nyomorúságba, amibe az anyja belebetegedett. Talán attól félt, hogy ha újra átlépi azt a küszöböt, ő is anyja sorsára jut? Belekerül egy időspirálba, és valami gonosz varázslat visszarántja oda, ahonnan kiverelkedte magát? Kiverelkedte. Ugyan hogy? Egy jövő nélküli párkapcsolat révén? Szép évek jutottak neki, de végül is elfecsérelte a fiatalságát.

– A szerelmet keresem – közölte Lili a testvérével.

– Hogy te milyen aranyos vagy! Erre iszunk is majd, jó?

– Kaptam Vegasba egy repjegyet, vagyis kettőt, és attól tartottam, hogy ez egy vízválasztó. És emlékeztem rá, hogy Annamari, tudod a Bródy Sándor utcából, annak idején megjósolta, hogy akkor vesz fordulatot az életem, amikor eljutok Vegasba.

– Lilikém, te ugyanolyan hülye vagy, mint voltál. Vagyis, bocs, álmodozó. – Roli leült a másik székre, és cigivel kínálta. A füstfelhőben ülve, felbátorodva attól, hogy szinte alig látja az öccsét, Lili tovább beszélt.

– Szóval nem akartam, hogy még a végén Péter feleségül kérjen, és elkötelezzem magam mindörökre.

– Ugyan. Legfeljebb húsz évig tartott volna. Annál tovább csak nem húzza.

– Hogy te mekkora paraszt vagy!

– Csak két lábbal a földön járok. És Gergőt hol szedted össze? Tudja egyáltalán, hogy kis híján férjnél vagy?

– Az edzőteremben. És nem tudja.

– Fasza. Nagy meglepetés lesz neki, ha bemondom.

– Roli, köszi, de nem szükséges, majd én megteszem. Most már nincs mit titkolnom.

– És mire fogsz hivatkozni? Te vagy az álruhás hercegnő, és bocs, de addig nem mondhattad ezt el neki, amíg az öreg király meg nem hal, vagy mi van?

– Beszélsz itt hülyeséget, add inkább a kaját!

– Koszt és kvártély lesz? – Roli feltápáskodott, előszedett két csorba tányért, a rántotta felét kiszedte magának, Lilinek is kotort valamennyit.

– Még az is lehet, hogy így lesz. Ha nem fogad be Gergő, meghúszom magam nálad, jó?

– Nekem tök mindegy. Te alszol a földön.

Ebben a pillanatban Gergő kócos feje bukkant fel az ajtónyílásban, aztán már teljes pompájában ott állt a konyhában.

– Ti? Megismerkedtetek? – kérdezte egy hatalmas ásítás kíséretében és a hűtőből kivette a tejesdobozt.

– Várjál, haver, inkább bort töltök magunknak, mit szólsz? – állt fel Roli, és a szobája felé indult. Két üveg olcsó vörösborral és a macskával tért vissza, aki eloldalgott, amikor Lili benyitott a konyhaajtón. Kihúzta az asztal alól a harmadik széket, vállánál fogva rátolta Gergőt, akinek rögtön beleugrott a cica az ölébe. Roli kitöltötte a három pohár bort, hatalmas vizespoharakba. Lili megállapította magában, hogy ha ebben a tempóban haladnak, hamar el fog fogyni ez a másfél liter.

Roli megkocogtatta a rántottás villájával a poharát, teátrálisan megköszöri a torkát, és szólásra emelkedett.

– Engedjétek meg, hogy bemutassalak titeket egymásnak. – Gergő abbahagyta a macskasimogatást, és Rolira meredt. – Ő Gergő, ő pedig a nővérem, ez meg itt, Lili, a macskám, Perszóna. Rázzatok szépen kezét, adjatok puszit egymásnak, hahaha, áldásom rátok.

– Mi van, mit beszélsz? Ő a te nővéred? És ezt így hogy? Ez valami összeesküvés? – Gergő nagyon meglepődött.

– Ja, a Mátrixban vagy, semmi nem az, aminek látszik. Máskor jobban figyelj, látod, milyen könnyen megszívatlak, az orrodnál fogva vezetlek, te meg semmit sem érzékelsz. Nemsokára a pénzed is kicsalom tőled. – Roli beleélte magát, Gergő pedig csak kapkodta a fejét.

– Roli egy idióta – próbált Lili javítani a helyzeten. – Tényleg az öcsém, de nem tudtam, hogy itt lakik, szinte soha nem beszélünk, mert alapvetően utáljuk egymást.

– Mert Lili is egy idióta – vágott vissza Roli. – Egy milliomos vén fasszal él együtt, és most azt hiszi, veled kezdhet új életet, te leszel számára az igazi!

– Mi van? – kiáltotta szinte egyszerre Lili és Gergő.

– Ugyan már, mit kell így kikelni magatokból, adjatok egymásnak egy puszikát, aztán koccintsunk! De jó, hogy ma este nem kell mennem melózni, én is itt romantikázhatok veletek. Perszóna, ne nézz oda, a következő jelenet nem neked való! – röhögött, és eltakarta a macska szemét.

– Vén milliomos? Hát erre tényleg inni kell – nézett Lilire Gergő. – Akkor igaz, amit a büfés csaj mondott a fitnessben. Te tényleg együtt élsz valakivel?

Lili meg se mert szólalni. Nem úgy nézett ki, mintha Gergő annyira lazán venné a nagy bejelentést. És mi lesz még, ha kiderül, hogy egy szó sem igaz a többi meséből sem.

– Na, igyunk, fiatalok! Éljen az ifjú pár! Leszek a tanúd, Lilikém, esküszöm! Tudod, hogy örülök a váltásnak?

– Milyen váltásnak? Te azt mondtad az öcsédnek, hogy mi járunk? Azt hiszem, kissé túldimenzionáltad ezt a két éjszakát, meg azt a néhány SMS-t. Nem is értem, hogy mit keresel itt. Főleg, hogy ha kapcsolatban vagy. – Lehajtotta a pohár borát, és úgy pattant fel a székből, hogy az felborult. Perszóna nyivákolva ugrott arrébb, úgy megijedt. Gergőnek nem volt több mondanivalója, becsapta maga után az ajtót, és otthagyta a testvérpárt. Rolit nem viselte meg a jelenet, Lilinek viszont a torkában dobogott a szíve. Nem bírta az emelt hangot és az ajtócsapkodást.

– Gyere, cicukám, igyál te is valamit! – Roli kitöltötte a macskának a kredencen hagyott tejet. – Hisztérikus a csávó, ne is törődj vele – legyintett Gergő után. – Hamarosan lenyugszik, és úgy tesz, mintha mi sem történt volna. Ha pedig holnapra jön meg az esze, akkor holnap fog térden csúszva bocsánatot kérni, és csalogatni az ágyába. Tapasztalatból beszélek, járt már itt néhány csaj, akikkel előttem veszett össze. – Roli sosem az empátiájáról volt híres. Megkérgesedett szívű fiú volt, az érzelmei valahol nagyon mélyen, a szíve csücskében lapultak, rajtuk sok-sok keserűséggel, önbizalomhiánnyal, önértékelési problémával. Lili ezt pontosan tudta, és esze ágában nem volt megsértődni a megjegyzésen.

– És most, hogy otthagytad az öreget, járunk majd együtt bulizni, mint régen? – mosolygott rá, pont úgy, ahogy mindennap tette, amikor Lili

megérkezett érte az óvodába.

– Azt már nem! – Lili bekeményített. – Kell a francnak, hogy valamelyik idióta haverod ginát rakjon a piámba.

– Ugyan már, új életet kezdtem vagy egy éve, fater nem mondta? – dőlt hátra a széken, és újra ölébe vette Perszónát.

– Nocsak, nem árulsz drogot? – döbrent meg Lili. – Nem hamisítasz recepteket sem?

– Nem én. Legfeljebb tudom, hova küldjem a kuncsaftot. Érted, hogy ne okozzak neki csalódást. Ha már én nem tudom kiszolgálni.

– Hát ez tényleg nagy fejlődés. Már csak bűnrészes vagy. Atyaég, én meg itt ülök!

– Mi az, hogy itt ülsz? Mindjárt itt is alszol.

És Lili valóban a lepattant lakásban töltötte az éjszakát. Gergő nem jött ki többet a kuckójából, ő meg nem kopogtatott be hozzá. Így anélkül, hogy még egyszer a koszos fürdőszoba közelébe ment volna, öccse egy ősrégi pólójában feküdt be annak ágyába. Roli magának a padlóra ágyazott, Perszónát Lili kérésére kizárták.

– Szegény cica nincsen ehhez hozzászokva, most napokig meg lesz rám sértődve. Pompomként alszik a fejem búbján általában, szerinted hogy magyarázom el neki, hogy most a konyha kövén vettem neki ágyat – dohogott.

– Vidd ki neki az egyik alig használt pólód, hogy meglegyen az illúziója – vigyorgott Lili, és cseppet sem sajnálta a primadonna macskát.

– Te egyébként érzelmi életet csak Perszónán élsz? Vagy van csajod? – érdeklődött.

– Semmi komoly. Nincs nő, aki kibírná a melómmal járó körítést.

– Hát ez nagyon sztárosan hangzott – jegyezte meg Lili.

– De most komolyan. Ki az a nő, aki jó pofát vág hozzá, hogy amikor éppen hazajön a melóból, én adok neki egy puszit, és lépek. Bele az éjszakába, ahol a bulikon nemcsak a zenekar lép fel, hanem egy csomó kurva is vadászik. Akinek nem jön össze egy zenésszel, az bepróbálkozik a háttérembereknel. Tudod, azt az illúziót keltjük, mintha mi is a csillogásban, az állandó pörgésben élnénk. Bár ebből az utóbbi még igaz is. Mocskos fáradt vagyok mindig. Viszont szépen kigyúrtam magam – röhögte el magát. – Úgy mászom a vasszerkezeteken, mint egy fűrge majom.

– És mi ebben a karrierlehetőség? – kérdezte fontoskodva Lili.

– Mi van? Beszélsz hülyeségeket. Egyelőre örülök, hogy van melóm, amit még szeretek is. Pénzt keresek, és végre talán normális mederbe terelődik az életem.

– Mi lett a kocsmával?

– Semmi. Eladtam a részem. Nem volt értelme tovább csinálni. Odaszoktak a helyi sittes arcok, nálam kokóztak, és mindig engem kínáltak meg vele először. Volt este, hogy tíz órára, mire betódult a tömeg, én már magamon kívül voltam. Annyi eszem maradt csak, hogy felhívjam a fatert, hogy ugorjon be a pultba helyettem. Szét voltam csúszva, és egyébként pénzt sem hozott eleget. Főleg, hogy ma már mindenki inkább a kisbolt előtt tolja be a felest, még az alkesz is kétszer meggondolja, hogy bejöjjön-e inni a kocsmába. A játékgépekről meg ne is beszéljünk. Abból volt a bevétel nagy része. Úgyhogy inkább megszabadultam ettől a szarságtól, még jó, hogy az üzlettársamnak erősebb volt a hite.

– És ő azóta felvirágoztatta a céget?

– Azóta bezárt a kocsmá – ásított Roli. – Te, nem is hívtál téged Péter papa?

– Nem. De nem is számítottam rá. Gondolom, arra vár, hogy hazaöngyelgek, és bocsánatot kérek.

– Sírva, zokogva, a kezedet tördelve?

– Dehogya. Azt nem értené. Nálunk nem szokás jelenetet rendezni.

– Tudod, Lili, nagyon szar volt, hogy gyerekkorunkban apánk gyakran volt istentelenül részeg, miközben anyánk azért gürizett, hogy túléljük a nyomort, de azért legalább volt élet a családukban.

– Azért ennyire ne szépítsd a múltat! Mindössze egy ideig volt így. Amíg anyuban el nem tört valami. Szerinted csak apu tehet róla, hogy így tönkrement?

– Nem. Fater erről nem tehet. Ő jó ember. És tudod, valójában egy romantikus, mesebeli szélhámos. Anyánk labilis idegrendszerét több dolog kezdte ki egyszerre.

– Azért szar ügy, hogy nincs kihez fordulnunk.

– És még egymásra sem számíthatunk – röhögte el magát Roli.

– Azért örülök, hogy már nem vagy akkora barom. Tényleg nem szívsz már? – Lili még mindig gyanakodva nézte a testvérét.

– De. Ha a főnök az éjjeli meló után berendel a raktárba pakolni egész napra, azt kurva nagy szívásnak érzem. – Roli ezzel befejezettnek tekintette a társalgást, az oldalára fordult, Lilinek háttal, és már horkolt is.

ÖT

Mennyi minden történt vele egy nap alatt, pedig Annamária, vagyis Bella-Maléna nem is látta el valódi jó tanáccsal. Nem ment haza Péterhez, Gergő megtudta, kicsoda is ő valójában, és találkozott az öccsével, aki úgy fest, végre jó útra tért.

A paplant a fülére húzta, hogy ne hallja a horkolást, és tudatosan mondogatta magának, akár egy mantrát, csak hogy felfogja a helyzetet, hogy ő innentől kezdve új életet kezdett. Ezen már nincs mit visszacsinálni.

„Talán a túl nagy kontraszt. Biztos ezért felfoghatatlan. Na, majd, ha gyakorlatban érzékelem a különbséget!” Próbálta megérteni, hogy miért nem fél, sőt, valójában örült, hogy újra levegőhöz jutott. Érezte, hogy újra él. Nem csak egy üvegburában forog, akár a komód tetején a zenélő hógömbben díszelgő primadonna.

Éppen arra készült, hogy megbökdösse öccsét, hátha meg tudja zavarni a horkolásban, amikor halkan nyílt az ajtó. Gergő állt a sötétben, és alig kivehetőn Lili felé nyújtotta a kezét. Kikászálódott az ágyból és követte Gergőt a szobájába. Halkan lépdeltek, de Perszóna így is felfigyelt rájuk, sértődötten nyávogott egyet, aztán ő is aludt tovább.

Lili pedig ott folytatta az életét, ahol sok-sok évvel ezelőtt abbahagyta. Boldogan adta oda magát újra és újra a fiúnak, félálomban, semmivel sem törődve, és életében először a szerelem jeleit érzékelve magán.

– Akkor is szeretlek, ha hazudtál – köszöntötte reggel Gergő, miközben az ágy felé egyensúlyozott egy csészéssel és tányérokka megrakott tálcát. – Roli utolsó kiflijét feleztem el nekünk, neki sajnos le kell mennie a boltba. A vaj kicsit hűtőszagú, ezért megsóztam, hátha eltereli a figyelmedet – közölte, és vidáman mosolygott Lilire, aki viszont reggelre már gondterheltebb lett, ugyanis eszébe jutott Györgyi és a beígért leleplező bulvárcikk. Nincs mese, be kell avatnia a fiúkat, most már talán Gergő sem lepődik meg semmin. Ki kell találniuk a következő lépést, az a cikk nem jelenhet meg, nem teheti tönkre Péter életét. Elrágcsálta a reggelit, aztán kipattant az ágyból és felkeltette Rolit.

– Meg kell oldanotok az életem, gyertek mindketten a konyhába, és mondjátok meg, mit tegyek – utasította a két fiút, majd ismertette a tényállást. Elmesélte Olga, az első feleség történetét, hogy Péter az utolsó pillanatig segíteni próbált neki, úgyhogy most bajban van, főleg, hogy még Lili is színesíti a történetét.

– De izgi, egy krimibe csöppentünk – vakargatta a fejét Roli. – Várj, először kávé kérek Seherezádétól, csak utána tudok gondolkodni – közölte, majd a virágos kiöntős kotyogóssal lefőzte az eszpresszót. – Szóval, cuccozott a vénasszony? – vette fel újra a fonalat, amikor végre kezében volt a csésze, és beleöntött a kávéba négy teáskanálnyi cukrot.

– Olgának hívják, ne legyél tiszteletlen. Biztos izgalmas nő volt.

– Amíg el nem drogozta az eszt. – Roli tárgyilagos maradt. – És nyomoz a rendőrség? A tatát gyanúsítják?

– Péterről beszélsz? Nem. De érdekes lehet a sztoriban, mert félig-meddig közszereplő.

– Akkor benne leszel az újságban? – Gergő csak ennyit tudott hozzászólni, és Lili, ha nem lett volna szerelmes, hát biztos behúzott volna neki egyet.

– Ha más hírt, érdekesebbet tudnánk nyújtani a lapnak, kikerülhetne belőle a cikk? – Rolit felpörgette a kávé.

– Mégis mit? Zámbó Jimmy haláláról tudnál talán újabb részleteket elárulni? – legyintett Lili.

– Valami információmorzsa ebben az ügyben, amivel betömhethénk a szájukat, elterelhetnék a figyelmet rólad és a Peti tatáról.

– Nyomozni fogunk? – Gergő felvillanyozódott.

– Alighanem összecsinálnád magad, ha belecsöppentenélek ebbe az ügybe, barátocskám. – Roli nyeregben érezte magát.

– Ugyan, Roli, mi a fenéről beszélsz? – csattant fel Lili.

– A kapcsolataimról.

– Vakondról?

– Például.

– Nem keverheted magadat bajba!

– Ugyan. Tudom, meddig mehetek el. Gondolhatod, hogy nem adom sem oknyomozó újságírók, sem zsaruk kezére Vakondot. Akarok még pár jó évet.

– Ki ez a Vakond? – Gergő folyamatosan le volt maradva.

– Apánk legjobb barátja, többször volt már sitten, de nekünk nagyon

sokat jelent. Hányszor lovagoltatott a térdén óvodás koromban. És mindig megengedte, hogy megcsavarjam a bajsát – vihogott Lili.

– Öregetek is ült már börtönben?

– Á, ő kispályás. De most akkor is találkozunk kell vele, mert ő jár be Vakondhoz, és tartja a kapcsolatot az embereivel.

– A faterotok lett a helyettes keresztapa? – Gergő ámult, akár egy kisfiú.

– Bárcsak az lenne, Gerikém. Akkor nem itt tengetném az életemet ebben az ocsmány lakásban – fogalmazta meg Roli, és száraz tápot öntött Perszóna táljába.

– Akkor hívd fel aput. De tudj róla, hogy pénzt fog kérni. Engem már hívott. Ötszáz rongyra vár. Soha vissza nem térítendő kölcsön. Nehogy már előrébb juss az életben, mint ő.

– Ugyan már. Nehogy foglalkozz vele. Majd megoldja. Mindenkinél bepróbálkozik. Ha nem tudott gondoskodni rólunk, legalább ne hátráltasson. Én ugyan nem támogatom. – Roli többet segített Lilinek, mint Bella-Maléna, aki csak a körmét festette Ferrari-pirosra, illetve állítása szerint együtt rezgett vele. Csak azt tudná Lili, hogyan kerülhetett hozzá a pink öngyújtója? – És Lilikém, az meg sem fordul a fejedben, hogy esetleg kérhetnél egy időpontot Pétertől? Hogy az ő életében már azzal nagy fordulat következett be, hogy egy napja nem mentél haza, nem tisztáztad a helyzetet, nem árultad el az okokat, nem búcsúztál el? Nagy megúszós vagy te is. Jó, hogy nem egy SMS-sel fordítottál hátat a vele töltött éveknek. Már bocs, Gergő, hogy ezt így előttem, de, Lili, szerintem haza kellene menned egy utolsó beszélgetésre, meg összepakolni. Már amit engedélyez az öreg. – Roli a hirtelen kialakult, macskával együtt négyfős család fejeként osztotta ki a feladatokat.

De Péter nem engedte be a lakásba Lilit, és nem akart vele még külső helyszínen sem találkozni. Mindezt a telefonban közölte vele, miután sokadik hívásra, sokadik csörgésre hajlandó volt egyáltalán felvenni. Rezignált hangon, szűkszavúan, elutasítóan felelgetett, lehetőséget sem adott a beszélgetésre. Tény, hogy nem sok mindent kellett volna lezárni, mindketten felfogták, hogy ennek itt a vége. De Péter nem az ő döntését fogadta el, hanem saját maga zárta le a kapcsolatot. Tulajdonképpen megsértődött. Olyannyira, hogy minden érzelmet és gondolatot magába zárt, nem akart ő már semmit sem a lánytól. Lilinek halványan derengett, hogy így zajlott ez köztük korábban is, csak akkor még kisebb volt a tét. Péterrel nem lehetett vitatkozni. Nem volt érdemes ellentmondani sem,

mert a végén biztosan Lili lett volna a vesztes fél. Péter most sem veszekedett. Nem kérdezett, nem ordibált. Nem akarta tudni az okokat. És bár Lilinek kínos lett volna az elszámoltatás, így viszont hiányérzete támadt. Mégiscsak úgy illene, hogy egy mindent lezáró nagy találkozással érjen véget a kapcsolatuk. Lili azt is megértette volna, ha Péter gyűlölné, amiért megcsalta és elhagyta őt. De ez a közömbösség annyira dühítő volt, hogy Lili nem tudott mit kezdeni vele. Azt sem tudta megkérdezni, hogy mikor hozhatja el a cuccait. Még beszélt volna a telefonba, de Péter elköszönt és kinyomta a hívást.

Miért nincs senki, akihez most fordulhatna, akinek elmondhatná a gondolatait? Miért nem beszámítható az anyja vagy miért nincs egy igaz barátnője? Most menjen megint Annamarihoz a szalonba? De hát semmit nem segített rajta. Ki mondja meg neki, mi legyen a következő lépés? Már azon kívül, hogy fel kell vennie az apjával a kapcsolatot.

– Hozd el anyukád, neki is kifestem a körmét! – Ez állt az Annamaritól kapott SMS-ben. – És visszaadok neki valamit, amit régen elloptak tőle.

Lili nézte a mobilját, és semmit nem értett. Ki lopott el az anyjától és mit? És mi köze mindehhez Annamarinak? Talán ő lopott el valamit a lakásból, amikor annak idején náluk járt? Végül is kitelik tőle, amilyen bolond volt. Meg hát valahogy az öngyújtó is hozzá került, bár szinte biztos, hogy valamiféle varázslat útján. Ezen a gondolaton Lili már elröhögte magát, hátha így ezzel közömbösíteni tudja a benne kibontakozó spiritualitást.

– Virágszálam, sikerült összeszedni nekem a pénzt? – Apja köszönés helyett rögtön a lényegre tért.

– Nem, apu, de azon vagyunk Rolival.

– Nocsak, ti mióta álltok szóba egymással?

– Segítened kellene. – Lili akkor mondott ilyet utoljára az apjának, amikor az óvodába menet nem tudta bekötni a cipőfűzőjét.

– Nekem?

– Vakondtól kellene információt szerezned.

– Uramisten, Lilike, mibe keveredtetek Rolival? Most már értem, miért vagytok újra kapcsolatban.

– Tudsz segíteni? – ordított Lili.

– Találkozzunk valahol, odamegyek hozzátok. Van ott a közelben egy apádnak való söröző.

– Már nem ott lakom.

- Nahát, elköltöztetek egy még jobb környékre?
- Én költöztem el. Roli albérletébe.
- De azért tudod majd hozni a pénzt? – Lili nem csalódott az apjában.

Gergő edzésre ment, Roli pedig egy esti koncertet előkészíteni. Ott volt egyedül a lakásban, csak a macska méregette őt a radiátor tetejéről. Olyan undok pofát vágott, hogy Lili számára egyértelmű volt, nem lesznek barátok. Perszónának megvan róla a véleménye. Tejet töltött a táljába, hátha bevágódik nála, de a macska bele se lefetyelt. Leugrott a fűtőtestről, és nagyképűen kísétált a folyosóra, az egyik szoba irányába.

Lili a morzsákat számolta a terítőn, aztán eszébe jutott, hogy esetleg le is takaríthatná. Órák múlva találkozik csak az apjával, addig legalább elfoglalja magát. Kitakarítja a lakást. Na jó, azt azért nem, de mondjuk a konyhát. Hátha közben a gondolatai is helyrekerülnek.

Pár napja ilyenkor még a galériában pipiskedett, most meg napok óta ugyanabban a farmerban jár, csak az alsóneműt váltja, még jó, hogy nála volt a panziózáshoz fedősztorinak bekészített sporttáskája néhány váltás ruhával. Ki fogja elköltöztetni? Ezt nem tudja egyedül megoldani, ezek szerint mindig egy keménykezű, határozott pasinak kell megmondania, mit csináljon?

Berámolt mindent a mosogatóba, és komótosan elmosogatott. Letörölte a kredencet, összerakta egy nagy szatyorba az üres borosüvegeket. A kamraszekrényből kidobálta a lejárt szavatosságú fűszereket és konzerveket, tele lett velük egy szemetes zsák. Felsöpört, felmosott, a vízbe egy kis tusfürdőt is öntött. Kihajította a macska borzalmas állapotban lévő tálját, és elővett egy mélytányért a szekrényből. Feltételezte, hogy úgyse teljes a készlet, és talán nem is Zsolnay. Biztos, ami biztos, ránézett a tányér aljára.

Legalább két órát töltött a parányi konyhában, és bár semmivel sem jutott közelebb a megoldáshoz a saját életét illetően, mégis úgy érezte, hogy valamit tesz, amitől jobban érzi magát. Lehet, hogy főz is valamit estére a fiúknak, biztos, lenne nagy meglepetés. A paprikás krumpli pont jó lenne, amit vasárnap még Péternek tervezett.

A fürdőszobát is kitakarította, a nap végére teljesen kimerült. Utoljára akkor volt ennyire fáradt, amikor a pizzériában dolgozott, és tizenkét óra meló után éjnek-évadján várta standolásra a főnököt. Magabiztosan beállt a kádba, előző nap még nagyon ügyelt rá, hogy lehetőség szerint egyáltalán ne érjen a teste a zománchoz. Biztos volt benne, hogy az azon

található koszra nem lenne immúnis a szervezete. Ugyanazzal a tusfürdővel, amit a felmosóvízhez is öntött, megfürdött.

– Hátha így kicsit rokonszenvesebb leszek Perszónának, ha egy ismerős illatot érez meg rajtam. – dúdolt a zuhany alatt. – Te jó ég, hol a macska? – futott át Lili agyán. És már szállt is ki a kádból, magára tekert egy törölközőt és keresni kezdte. Perszóna sehol sem volt. Se a vécé víztartályán nem üldögélt, se a radiátorokon. Nem mászott be az ágyak alá, nem vackolt az ágyneműk tetején. Lili felkapcsolta a folyosón a villanyt, akkor látta meg a résnyire nyitott ablakot a bejárati ajtón. Le kellett ülnie. Perszóna meglógott. Vagy ellopták. Ide betörtek! Vajon megvan még a táskája? Az előszobaszekrényen találta meg, benne voltak az iratai és a pénztárcája. Fogalma sem volt, mi történhetett.

A macska pedig eltűnt, hiába miákolta neki, nem került elő. Nem ült kint a függőfolyosón, sem a lépcsőfordulóban, Lili addig merészkedett ki egy szál törölközőben. Egyszer bíznak rá valakit, arra sem tud vigyázni. Mit fog szólni Roli? Hogy eltűnt a cicája? Végre érzelmeket táplált valaki iránt, Lili meg szélnek ereszti a rajongása tárgyát. Hogy fogja ezt megmondani neki? És főleg mikor? Hát már csak ez hiányzott neki. Tényleg. Eddig nem volt elég problémája.

Közben indulnia kellett, mert az apja már várta. Információt kellett szereznie Vakondról, hogy megakadályozza a cikk megjelenését, hátha nem lesz nagyobb a baj. Bár Györgyi ma még nem jelentkezett, Lili nem hitte, hogy meggondolta volna magát.

– Bocsánatot kívánok, megjöttek a budapesti huszárok – rötyögött az apja, amikor Lili letelepedett mellé. Egy korsónak már csak az alján volt némi barna lé, úgy látszik, az ő kontójára készült kirúgni a hámból. Barna sört választott, de nem azért mert szerette, hanem azért, mert drágább.

– Elveszett Perszóna – nyöszörgött Lili. – És elhagytam Pétert is, úgyhogy nincsen pénzem, úgy igyál.

– És mihez kell Vakond? A macska előkerítéséhez?

– Újabb infót kéne csepegtetni az újságíróknak, hogy elterelődjön a figyelmük rólam és Péterről. – Lili beszélt Olgáról, annak szenvedélybetegségéről, apja pedig érdeklődve hallgatta.

– Ez érdekes, tudom, ki ez az Olga. És száz százalék, hogy Vakondnak is köze van az ügyhöz, mert egy ideig ő is járt Olgával. Akkor éppen nem cuccozott állítólag. Tisztára aláment Vakondnak, főzött, mosott, takarított. Nem is értettem, hogy miért egy társadalmi beilleszkedésre képtelen

ember oldalán próbál valaki megfelelni a társadalmi elvárásoknak, ha érted, hogy mire gondolok.

– Nem, apu, nem értem.

– Miért nem hagyod az egészet a francba, hogy megjelenjen a cikk? Minden csoda három napig tart. Majd elfeledkeznek róla az emberek, hogy valaha Péterről olvastak valami hülyeséget.

– És a lelkiismeretemmel hogyan számolok el? Nem elég, hogy faképnél hagyom, de még kellemetlen helyzetbe is hozom? Bepiálok egy rendezvényen, és ez alkalmat ad a sajtónak, hogy őt a szájukra vehessék?

– Ez lehetne a búcsúajándékom, az elvesztegetett évekért. Feltételezem, hogy még lakást sem vett neked, olyan önző volt. Mert ugye, ha gondoskodott volna rólad, most nem Rolinál tengnél-lengnél. – Apja intett a pincérnek még egy korsó sörért. – Meg se kérdeztem, Lilikém, te mit iszol? Ne nézzél így rám, beszélek Vakonddal, biztos vagyok benne, hogy egy ideig tudjuk az orruknál fogva vezetni azt a pár szerencsétlen firkászt, akiket megbíztak ennek a végtelenül unalmas ügynek a felgöngyölítésével. Mindenesetre sajnálom Olgát. De főleg téged, kislányom. Bár nem féltelek, apádra ütöttél. És tulajdonképpen hálás is vagyok ennek a Péternek, hogy ilyen szépen befejezte, amit elkezdtem. Előkelő hölgy lett belőled. Én ezt nem tudtam volna megadni neked. – Nagyot húzott a korsóból, a bajsza és a szakálla habos lett a sörtől. Lili újra bevallotta magának, hogy az apját valamiért nem tudja utálni.

Most is csak a piát kellett kifizetnie, megkímélte Lilit a lejmolástól, viszont megígértette vele, hogy hamarosan meglátogatja őket, vagyis legfőképpen az anyját, hátha a jelenlétével egy kis napfényt tud csempészni a lakásba. Higgye el, az anyja nem fogja számon kérni rajta az elmúlt éveket.

Györgyinek elküldte az üzenetet, amiben elárulta neki, hogy óriási sztorit tartogat számára, úgyhogy addig érdemes lenne visszatartania a cikket az újságnál. Akkora durranás lesz, hogy talán még maga a főszerkesztő ajánl neki előrelépést. Lám, milyen egyszerűen ment a talpnyalás, nem is fájt így SMS-ben, csak fel ne hívja ez a tetű, mert akkor már nem lesz ilyen könnyű helyzetben. De az apja csak segít neki, Lili ugyanis képtelen volt koncentrálni. Neki állást kell találni, meg albérletet, meg Gergővel fog minél többet csókolózni. Ezen a ponton elmosolyodott, majd eszébe jutott Perszóna. Ó, basszuskulcs, kicsit sűrű az élet mostanában. Sóhajtott egy nagyot, aztán tárcázta Gergőt. Gondolta,

először neki mondja el, hátha tud segíteni. De Gergő nem vette fel. A lelkiismerete azt diktálta, hogy most Roli következik. Egymásra találtak az öccsével ennyi év után, és most egy csapásra újra elválnak útjaik. Csak azért, mert nyitva maradt az ablak a bejáratú ajtón, és az az ellenszenves macska úgy határozott, hogy körbenéz a nagyvilágban. Egyértelmű, hogy azért, hogy őt bemártsa. Erre volt esze annak az undok állatnak. De arra persze nem jött rá, hogy vissza nem talál majd. Mert hiszen ő csak egy alattomos és buta kiscica. Ez járt a fejében, és maga sem értette, miért utálja ennyire ezt a macskát.

Roli csak beleüvöltött a telefonba, hogy éppen egy százkilós konténert emelget másodmagával, és ne nagyon hívogassa őt mostanában, mert kisvártatva tízméteres magasságban húzza majd a kábeleket a színpad tetején. Lili meg sem tudott szólalni, így Roli lemaradt arról, hogy elveszett a macskája.

Tanácsstalan volt. Ezért úgy határozott, hogy ismét kiugrik Annamarihoz a kísértetgyárba, ő is írt neki valami hülyeséget, legalább személyesen kérdezi meg, hogy mit kell fogyasztani ahhoz, hogy az ember ilyen hatás alá kerülhessen, hogy mindenféle lopásról, rablásról és körömfestésről hadováljon egyetlen mondatban.

Félig volt a tank, még száguldozhatott, de hamarosan majd át kell néznie a költségvetését. Nem dughatja homokba a fejét, tudatosítania kell magában, ha eddig annyira felelőtlen volt, hogy nem tette, mennyi pénze van a számláján, és az mire elég. Vagy mennyibe kerül a kocsija, láthat-e szabad szemmel látható összeget az eladásából. Meddig teheti meg, hogy nem dolgozik? Mennyi ideje van állást találni? És egyáltalán mit? Hol dolgozzon? Félő volt, hogy ha Péter feléget minden hidat, akkor a barátai is el fognak zárkózni, nem akarnak majd segíteni, ha esetleg megkeresné őket.

Na, majd Annamari erre is választ ad remélhetőleg. Nem csak hallgat, mint a múltkor, meg mint az egyik pszichiáter, akihez Lili unalmában járt. Fél év után unta el, hogy azért fizessen, hogy csak ő dumál. Többen állították, hogy ez is egy terápiafajta, de Lilinek derogált a semmiért fizetni. Így végül inkább nem ment többet, jobban esett cipőre és bizsukra költeni.

Úgysem tudott volna rajta segíteni, Lili sem látott még tisztán. A terapeuta a gyerekkorát akarta feldolgozni, az apja üvöltéseit, az anyja idegi problémáját. A pénztelenséget. A lehetőségek hiányát. És azt, hogy

egyszer csak mindene megvolt. Bankszámla hat számjegyű összeggel, anélkül hogy megdolgozott volna érte. Utazások, ahova csak akart. Péter megízleltette vele, megmutatta az alapot, ahogy nevezte. Aztán Lili már magától is tudta, mit nézne meg. Az arányokra azért ügyelt. Nem csak homokos tengerpartot célzott, hanem múzeumoknak, látnivalóknak is utánanézett. Felkészült, hogy elkápráztassa Pétert. Lili sosem tudott elfeledkezni a megfélemlési kényszeréről. Annyira igyekezett magától is, és Péter is érzékeltette olykor az elvárásait. Lili lentről jött, Péter pedig sosem volt máshol, csak fent. Mindig boldog burokból élt, és nem is akart tudni mások nyomoráról.

– Hogyhogy nem kérdezte egyszer sem, hogy mi van a családdal? Ki fia-borja vagyok? Ez nem tapintat, hanem önzőség. Egyszerűen nem akar tudni egy másik világról – Lili kezdte felhúzni magát. – Ahogyan külvárosi kerületekben sem szeretett mászkálni. Nem akarta, hogy bármi is belerondítson az alig árnyalt, ízléses, elegáns, harmonikus világképébe – hergelte magát újra és újra, miközben a józan eszével nem értette, mi szükség van erre. Már elhagyta Pétert, a legkevésbé korrekt, ízléses, elegáns és harmonikus módon. Mit számít már ez az egész! A történet most már tényleg csak róla szól. Hogy ne oda zuhanjon vissza, ahonnan elindult. Hanem képes legyen megmaradni egy tisztességes életszínvonalon.

Újra ott tekergett a gyár utcáin, esteledett, talán nem volt jó ötlet idejönni. Honnan gondolta egyáltalán, hogy itt lesz Annamari? És még azt is elfelejtette, hogy pontosan merre kell menni. Így jobbnak látta újból letenni a kocsit. Gyalogolt az utcán, majd lefordult a sikátorba, ez az útvonal ismerős volt az előző napról. Tisztán érezte, hogy valami nem stimmel. De mivel a múltkor is hasonló érzés kerítette hatalmába, egyáltalán nem volt meglepve. Összerezzen, amikor elhaladt mellette valaki, mindegyiket a Twin Peaks egyik szereplőjének vélte. És amikor maga Bob nézett rá, már annyira önkívületben volt, hogy nem is érte váratlanul a közlés. – Kövesd a tappancsnyomokat!

A lába elé bámult, és valóban piros színű tappancsnyomok színezték a járdát. Pont olyan pirosak, mint az ő körme színe. És ahol a nyomok végződtek, ott volt az ajtó, rajta a felirat: *Jóságszalon*. A múltkor még egy fatábla hirdette, most viszont gyönyörű izzósor tekeredett az ajtó felett.

Napról napra épült-szépült Annamari vállalkozása.

– Na helló, anyám, örülök, hogy itt vagy, legalább nem nekem kell táplálékról gondoskodnom ennek a macskának. Meg aztán furcsán is vette volna ki magát, ha hazaviszem éjszakára a kutyáim közé – közölte Annamari, és rá sem nézett Lilire, annyira koncentrált a vele szemben ülő vendég körmére.

– Perszóna! – Lili összecsapta a kezét, amikor meglátta az Annamari mellett békésen szunyókáló állatot. Nyoma sem volt annak az undok macskának, amelyik délelőtt megszökött a lakásból. Hogyan fogja hazavinni? És egyáltalán hogy került ide? Visszafutott az ajtóhoz, ki a járdára, hogy ellenőrizze a tappancsok nyomát. De már semmit nem látott. Vagy ennyire beesteledett volna? Esetleg a képzelete játszott vele? De nem. Mert Bob szellem tőle húsz méterre a múltkor látott cirokseprűvel és egy vödör vízzel söpörte a járdát.

– Hogy került ide? – ment vissza Annamarihoz, aki csak rándított egyet a vállán.

– Hát, mit tudom én. Egyszer csak itt nyávogott. Felborította a kedvenc lakkom, aztán beletrappolt. Mindenesetre örülök, hogy téged idecsábított – kacintott.

– Annamari, most már meg kell oldanod az életem – emelte fel a hangját Lili, és ügyet sem vetett a tenyeres-talpas asszonyságra, akinek a körme ugyancsak pirosban kezdett pompázni. – Nem lehet, hogy csak hallgass, és hülyeségeket beszélj. Arra már volt pszichiáterem. Most tényleg kell egy tanácsadó, mert szerteágazóak a problémáim, és nem a Las Vegas-i út az egyetlen megoldandó.

– Hol az anyád? Nem írtam, hogy hozd ide?

– Talán a cicát kívántad beszolgáltatni neki?

– A helyzet az, hogy azt hittem, Rolival jössz. És akkor több legyet üthettünk volna egy csapásra. Roli örül Perszónának, anyátok meg a gyerekeinek és a piros körmének. De valami hiba lett a gépezetben, utána kell néznem – és ezzel belépett a háta mögött lévő lefüggönyözött szobába. – Homályos volt az üveggömböm – közölte, amikor újra a székében ült, és szélesen elvigyorodott.

– De hogy került ide Perszóna? – Lili csak arra volt képes, hogy ezt a kérdést újra feltegye. – Hát nem is gyalogolhatott el ennyi idő alatt idáig. És hogy nyitotta ki az ajtót? És miért pont ide jött? – Teljesen meg volt zavarodva.

– Legközelebb hozd el anyukádat! – Annamari csak ennyit mondott.

– És akkor megoldod a problémámat? – Lili makacs volt. Még üldögélt egy darabig, nézte a műkörömépítést, hallgatta a rádiót, és a testes asszony élménybeszámolóját. Rájött, hogy másnak sem fenékgig tejfel az élet, de ebből még véletlenül sem merített erőt. Azt már a pszichiáterrel is közölte, hogy őt nem az inspirálja, ha látja, hogy neki kevésbé rossz, mint másnak. Ő azt kereste, azt figyelte, hogyan lehetne jobb. Azok motiválták, akik nála ügyesebbek, okosabbak vagy csak szerencsésebbek voltak. Figyelte a titkukat. Próbálta utánozni őket, ellesni a tudást. Ebben kellett most újra erősítenie. Mert kicsit ellustult az utóbbi időben. Még jó, hogy motoszkált benne valami ösztön, ezért újra élni akar.

– Na megyek, ma sem lettem okosabb nálad – közölte szemrehányón. Majd felpattant, hóna alá kapta a macskát, aki kis híján belemart, majd meggondolta magát, és csak gyűlölettel a szemében fújtatott rá. – Elviszek egy körömlakkot, és álmában kifestem vele a körmét. Hátha megbarátkozunk – pusztit küldött Annamarinak és rácsapta a Jóságsszalón ajtaját.

A macskát nem sikerült észrevétlenül becsempészni a lakásba, ugyanis Gergő állta útját a folyosón, egy nagy csokor liliummal. – Azt mondták a csajok a recepción, hogy ennek biztosan örülni fogsz. Idézem őket, azt mondták, hogy egy ilyen luxuscica, mint te, ilyen gazokkal veszi körül magát. Én meg kedveskedni akartam, meg azt is, hogy lásd, milyen figyelmes vagyok. Kínosan ügyelek rá, hogy ne legyen hiányérzeted. Legalábbis a felszínen – hadarta.

– A felszínen? Ezek szerint ne számítsak egzotikus utazásra?

– Hát arra mostanában még inkább ne. Hova vitted Perszónát?

– Nem vittem, magától ment, de megtaláltam. Néhány kerülettel odébb, egy műkörömszalónban.

– Értem. – Gergő furcsán nézett, aztán végül átnyújtotta a csokrot, azzal a feltétellel, hogy Lili nem viszi be a szobájába, nehogy örökre elaludjanak. – Intéztél valamit a keresztapa helyettesénél, akarom mondani az apádnál?

– Azt ígérte, megoldja a helyzetet. Félek, ez azt jelenti, hogy még félmilliónál is több pénzt vár majd tőlem.

– Az én anyám se semmi, de ő legalább képes ellátni magát. Házvezetőnő lett vagy mi, és csak háromhavonta jön haza. Úgy számolta ki, hogy így a leggazdaságosabb, csak nem repkedhet haza minden

hétvégén. Szóval, ha bejön anyámnak a meló, akkor szerintem simán odaköltözhethünk a lakásába, mert ő tényleg csak negyedévente egy hétre húzza majd meg magát. Már ha nem ciki neked Zugló Buda teteje után.

– Azért Gergő, remélem, te is érzed az ellentmondást. Csóró apa meg Buda teteje. Ugye hogy mennyire nem illenek össze? El se tudom képzelni, mi lett volna, ha apám összetalálkozik Péterrel. Vagyis elképzeltem, de mindössze egyszer, annyira megrázott. Előttem volt, ahogy Péter valamelyik gyönyörű zakójában, enyhén szűkülő nadrágjai egyikében, kockás ingében, óriási, és elképesztő áron vásárolt órájában kezét ráz apámmal. Aki felvesz egy agyonmosott farmert, aminek már harminc évvel ezelőtt is undorító volt a színe, hogy ha hideg van, ehhez a szetthez még magára rántja a fekete műbőr dzsekijét. Ott süllyedtem volna el szégyenemben.

– Szerintem ezt túlgondolkodtad. Különben is lehet, hogy a faterod tök jó fej, és lenyűgözte volna a pasid.

– Tévedsz. Szép lenne, ha így lenne, de sajnos ez csak mese. Főzől nekem egy kávé? Félek a kotyogóstól.

– Persze, úgyis ragyog a konyha, az embernek kedve van alkotni benne. Nem is értem, hogy történt. Roli megtáltosodott?

– Mit beszélsz? Hát te tényleg csak a liliomot nézed ki belőlem, meg Buda tetejét? Én voltam a konyhatündér. Sőt a fürdőszoba-takarító is! – Lili még pofát vágni se tudott, mert Perszóna végszóra váratlanul az ölébe ugrott, és nem is szándékozott onnan tovább állni.

Megitták a kávé, mire Lili ki merte mondani, ami a lelkét nyomta. – Szerinted meddig maradhatok itt, kettőtök nyakán? – Annyira zavarban volt attól, hogy megint másoktól függ, hogy Perszóna felmordult a váltakozó erősségű simogatástól.

– Nem kell ezt ennyire bonyolítani, Lili. Tudom, hogy nem azért vagy itt, mert ilyen erőszakosan akarod kivetni rám a hálód. Rolival meg egy percig ne foglalkozz, hiszen a tesód. Még jó, hogy ott segít neked, ahol tud. Azon legyél, hogy kitaláld, hogyan tovább, mert azért nem vagy már mai csirke. Nem lesz olyan egyszerű ez az újrakezdés-projekt.

– Köszí a biztatást – húzta el Lili a száját. Gergő hosszan megcsókolta.

– Mit szólnál egy szexjelenethez a konyhában? – tette fel a kérdést, de már gombolta is Lili blúzá.

– Hát, nem is tudom, azt hiszem, zavarna a macska is, meg a tudat, hogy Roli bármikor hazajöhet. – Lili hangja rekedt lett az izgalomtól.

– Roli nem jön, a macskát meg kirugdosom a folyosóra. És akkor már legfeljebb csak az ablakon át láthat meg minket néhány szomszéd. – Gergő felhúzta magához Lilit, a kredenchez állította, és vadul megcsókolta a nyakát.

Hogy mennyire hiányzott nekem ez, futott át Lili agyán. Legálisan szeretkezni valakivel, akit tényleg kívánok. Végre élek, édes istenem, hogy ez mennyire jó, leeresztette a karját, és hagyta, hogy a fiú irányítson.

A sarki hamburgerezőig szándékoztak leugrani, hogy ne költsenek túl sok pénzt.

– Akarsz a terveidről beszélni? Vagy először magaddal tárgyalnád meg? Ne értsd félre, nem akarok a pénztárcádban turkálni, de hátha a segítségedre lehetek. Nekem mint született csórónak, talán van egy-két használható ötletem.

– Gergő, én is született csóró vagyok, ne feledd. De azért köszi, szólok, ha segítség kell.

– Vannak barátnőid? Akiket nem Péter mellett szedtél össze? – Gergő csak nem hagyta magát, kérdezett mindenfélét a lépcsőn lefelé lihegve-loholva, hiszen egy edző csak nem használhatja a liftet.

– Nincsenek. Csak Annamari. De őt is csak most kerestem meg, amikor utolért a végzet egy Las Vegas-i repülőjegy formájában. Ő műkörmös és jó egy szalonban, egy száz éve épült gyár területén, ahol számtalan furcsa alak mászkál, és Perszóna is, ha ideje engedi, ott tekereg.

– Na, hát ennek fussunk neki még egyszer, mert egy szót sem értettem. De várjál, inkább majd később. Most sorold tovább a lányokat.

– Hát a galériában, Péter galériájában végülis kedvesek a lányok.

– Ez nem volt túl meggyőző. Van tovább?

– Ez a Györgyi. Őt barátnőnek hittem, erre megzsarolt. Kész, passz, nincs tovább.

– Ennyi? Ez édeskevés. Ebből nem lesz semmilyen melód. Hacsak nem akarsz manikűrös gyakornoknak állni.

– Abban az egyben biztos vagyok, hogy az a pálya nem érdekel. De tanácsot szívesen adnék.

– Milyen tanácsot? – Gergő rámeredt.

– Hát olyan életvezetést. Az olyan divatos manapság. – Lili nem állta Gergő tekintetét. Inkább elkezdte szótagolva olvasni a hamburgeresnél kiszögelt étlapot.

– Ne kérdezzem meg, hogy van-e nálunk a büfében állás? Árulhatnád a

proteinturmixot meg a müzliszeletet. És napközben is találkozhatnánk. Na milyen ötlet?

– Nem tudom. Ennél többet nézek ki magamból, már meg ne haragudj – közölte Lili kissé nagyképpűen, majd rendelt mindkettejüknek.

– Bocs, de most a megélhetésedről van szó, nem holmi önmegvalósításról.

– Tudom, tudom, de nem eszik olyan forrón a kását. Átgondolom a dolgokat és majd csak lesz valami.

– Lili. Sajnálattal közlöm, hogy nem érsz rá. Üdv a valóságban. Kérlek, menj vissza az időben, tedd vissza magad a nyolcadik kerületbe, és tudatosítsd, hogy innen készülsz a kiugrásra.

Szerelem – pipa

Karrier – hagyjuk

Állás – S.O.S

Pénz – S.O.S

Lakhatás – egyelőre Gergőnél

– Kedves önjelölt életvezetési tanácsadó, javasolnám, hogy egyelőre ezt a cetlit tanulmányozd. Ez a te életterved pillanatnyilag, és mondjuk még felírhatnám utolsónak a család kérdéskörét, mert esetedben az sem elhanyagolható. – Gergő a reggelizőtálcára ragasztotta fel az általa firkantott elképzelést. És Lili hiába fogta fel a jelentőségét, képtelen volt megmozdulni, akár egy millimétert is előrelépni. Tisztán látta, hogy már megint a más pénzből vásárolt kaját eszi, a más által fizetett vizet használja a tisztálkodásához, és csak az az övé, ami rajta van. Most már lassan rá kell szánja magát, hogy a bőröndjeiért elmenjen Péterhez.

HAT

Ahhoz képest, hogy eddig a kis színes noteszeiben meg a telefonjában csak utazással, diétával, borokkal, éttermekkel, lakberendezési boltokkal és

Andrássy úti üzletekkel kapcsolatos feljegyzések voltak, most határozottan megváltozott a tematika.

Nem tudta, mihez kezdjen, legszívesebben kicsit kocsikázott volna. De nem mert a benzint használni, annyira megijedt a Gergő által vázolt realitástól. Villamosra nem ült fel, idegenkedett tőle, bár tisztában volt vele, hogy ez az úri hozzáállás már nem sokáig tartható.

Bóklászott a környéken, nézegette az üzletek kiábrándító kirakatát, nem talált egy olyan kávézót, amiben fantáziát látott volna, aminek szívesen leült volna a teraszára. Kényelmes cipőt húzott, fázni sem fázott, kész volt órákon át sétálni. Úgyhogy vett egy nagy levegőt, és irányt váltott. Addig ment, míg el nem ért a Palotanegyed határához, onnan még visszafordulhatott volna. De nem tette, hagyta, hogy magával ragadják az emlékek. Ott volt a régi könyvtár, az egykori pékség, már a kocsmá is bezárt, de a cégér nem került le a falról. Jó pár éve nem járt erre, és most felkavarta a sok emlék. Anyja barna magas sarkúja, öccse izzadt homloka a focizás után, az apja székelypósterjének illata, egy fehérre festett fenyőtoboz, amit dísznek vitt haza a karácsonyfára. Egy diafilm, talán az első, egy óvodába készülő kislányról, az első Exclamation dezodor, mert a nagylányok már olyat használtak. Vajon milyen lehet a lakás? Nyilván változatlan. Talán az anyja is ugyanúgy ül az ablaknál, mint ahogy annak idején. Háttal a fénynek, a világnak.

Felcsöngessen, ha már idehozta a lába? Vajon van értelme a találkozásnak? Már csak egy sarok, és ott áll a régi ház előtt. Ha ezt látná az a rohadék Györgyi, biztos dörzsölné a tenyerét.

Ott állt az ódon bejáratnál, a kapucsengőt pászta. Kulcsa már rég nem volt, elhajította annak idején, amikor annyira, de annyira szabadulni akart a múltjától. Ott állt a név, Bihari, még ő írta ki sötétzöld filccel gyerekkorában. Megnyomta a gombot. Eltelt néhány másodperc, mire anyja jól ismert, bizalmatlan hangján beleszólt.

– Lili vagyok. Hozzad jöttem. – Ő viszont szinte cincogott.

Az ajtó berregett, nem volt más út, mint előre, szembesülni a múlttal, a sunyin és gyáván megtagadott gyerekkorával – és az édesanyjával.

– Lilikém, kislányom, hát eljöttél? – Anyja a nyitott ajtóban várta, és zokogott. Lili alig tudta visszatartani a sírást. – Szia, anyu – mondta, és ügyetlenül puszt adott. Boldog volt, hogy újra látja, ugyanakkor végtelenül szomorú is, anyja hervadását látva. Alig mert bevallani magának, hogy ecetszagot érez az anyján, de nem a takarítástól.

Ellenkezőleg. Hetek óta viselhette magán a szakadt pongyolát, teljesen megőszült haja zsíros, bőre a kelleténél ráncosabb volt. Látszott, hogy mit sem törődik azzal, ki mit gondol róla, az önértékelése a nullával egyenlő. Szemeiben még mindig ott volt a szomorúság, ezt nem csak az élet okozta. Az állandósult depresszióból képtelen volt egyedül kirángatni magát.

– Édes, drága anyukám, hogy vagy? – kérdezte továbbra is a könnyeivel küszködve.

– Most jól, hogy megjöttél. De tudtam ám, hogy jössz! – Anyja egy rongy zsebkendővel törölgette a szemét. – Tudtam, ezért már legalább egy hónapja megfordítottam a székem az ablaknál. De most nem láttam, hogy a kapuhoz érkeztél, talán mert pont akkor mentem ki elzárni a teavizet – mélázott. Lili látta, tudta, érezte, hogy anyja nagyon örül a látogatásának.

– Most már nem megyek el – jelentette ki hirtelen. – Vagyis hogy haza nem költözöm, de jönni fogok hozzád gyakrabban – mondta, és megfogta anyja kezét. Többévnnyi visszafojtott érzelmek készült kitörni belőle, de bízott benne, hogy képes lesz viselkedni. – Akkor, ha jól értem, van teavíz?

A konyhában anyja elővett két bögrét, mindkettő megvolt már akkor, amikor Lili is itt élt. Semmi újat nem látott, az üveges szekrény látványából egyértelmű volt, hogy továbbra sincs semmiből se készlet, sőt tán vizespohárból sincs két egyforma. A teának már a dobozán látszott, hogy ez lehet a hipermarketben a legolcsóbb. Kristálycukor a régi kakaósdobozba töltve, citrom persze nincs. Lili egészen pár nappal ezelőttig kínosan ügyelt arra, hogy az otthonában mindig legyen citrom. És papír zsebkendő. Meg szalvéta. Ezekből sosem fogyhat ki. Mert ezekből sosem volt otthon gyerekkorában.

– Elhagytad? – kérdezte az anyja halkán. Lili bólintott, az anyja pedig folytatta. – És semmit sem profitáltál. Ez a mi formánk – sütötte le a szemét, és Lilit felbosszantotta a jól ismert, de régóta nem tapasztalt pesszimizmus és kishitűség. – Ez is csak velünk történik meg – anyja nem érezte, hol a határ. Mit bír el a lánya, aki talán pont emiatt menekült el otthonról annak idején.

– Én hiszek magamban, anyukám. Hiszem, hogy egyedül is megállok a lábamon. Sosincs késő újrakezdeni. Amikor tizennyolc évesen elmentem, akkor is talpon maradtam. Miért ne sikerülne megint?

– Kompromisszumot kellett volna kötnöd.

– Péterrel?

– Nem. A vágyaid, a lehetőségeid és a helyzeted..., valamit csak ki tudtál

volna találni. Higgadtabban kellett volna gondolkodnod.

– Anya, te nem hiszel bennem! – Lili a kellenél hangosabban beszélt.

– De hiszek. Csak az élettapasztalatom ezt mondatja velem, kislányom. Mondtam apádnak is, hogy nézze el neked Pétert. Ez egy lehetőség. Amit mi nem tudtunk megadni neked. És jól fogsz majd élni vele.

– Hát ezek szerint ennél izgágább vagyok. Vagy csak képes voltam megfogalmazni magamnak, hogy valójában mire vágyom.

– Ugyan már. Nehogy a szerelemmel gyere itt nekem! – Anyja a fiókhöz ment és előkotort egy doboz citrompótlót. Lili megnézte az alját, a szavatossága három éve lejárt. Nyelt egyet, és pötytyintett belőle a teájába. Mégis csak jobb savanyúan, mint keserűen.

Anyjával továbbra sem tudott beszélgetni, ez ugyanannyira elszomorította, mint évekkel ezelőtt. Nem számíthatott rá. De míg kamaszkorában haragot érzett, most inkább sajnálatot. Anyja sem erre számított az élettől, most már alapvetően semmit sem vár. Lili áldotta az eget, hogy magán soha nem tapasztalt ilyen mértékű depressziót, és csak remélni merete, hogy ez nem is változik. Segíteni akart az anyján, amennyire lehetőségei engedték, és amennyire az anyja megengedi neki. Talán nem ártott volna valamivel hamarabb érkezni. Amikor minden további nélkül vásárolhatott volna maguknak két londoni repülőjegyet, hogy elutazzanak egy hétvégére, egy normális teára a Savoyba. Vagy elvihette volna az anyját egy tengerpartra. Hiszen még sosem látott olyat, repülőn sem ült soha. Valahogy kiszakíthatta volna, ha csak pillanatokra is, a nyomorúságából és a melankóliájából. Megmutathatta volna neki, milyen a világ szebbik fele, ami neki is ugyanúgy jár, mint mindenkinek. Hátha egyszer az életben még lesz erre lehetősége.

– Anyu, mit szólnál hozzá, ha holnap is eljönnék, és kimozdulnánk valahova?

– Arról szó sem lehet, kislányom! Vagyis, talán majd a jövő héten – anyja elfordult, a bögre megremegett a kezében.

Lili témát váltott, beszélt Roliról, aztán egy kis idő múlva felállt. Megpuszilta az anyját két oldalról, orrát újra megcsapta az ecetszag.

– Pár nap múlva újra eljövök – mondta mosolyogva, és magában azon tanakodott, hogyan kezdjen neki a feladatnak. Mossa ki anyját a mosógépben, vagy elég lesz feltépni az ablakot?

Kilépett a kapun, és feltúrta a táskáját a telefonjáért. Györgyi SMS-e várta, türelmetlenkedett, hogy a – jelenlegi – főszerkesztővel együtt élnek-

halnak az új sztoriért, remélik, Lili nem okoz csalódást.

– Péter jól van, ne aggódj érte – szúrta még oda az üzenet végére Györgyi, egy kacsintós ikonnal megtoldva. Egyértelmű volt, hogy tényleg rárepült. Nem vesztegette az idejét. Nem csalódott benne, inkább Péteren lepődött meg, hogy ennyire ügyetlenül állt bosszút. Hiszen nem szólhatott másról ez az egész, csak a bosszúról. Lilinek összeszorult a szíve.

Idevezetett az ő új élet iránti vágya? Hogy egy ócska kis nő is jó lesz Péternek, csak hogy őt megbántsa? Vagy ez a lány tulajdonképpen ugyanolyan neki, mint ő volt annak idején? Összezavarodott. Nemhogy azt nem tudta, ő mit akar, de nem értette Péter reakcióit sem. Hiába ismerte, meg tudta lepni a férfi. És még mindig tudott neki fájdalmat okozni.

– Mennék a pakkomért, Péter, szabad? Írj, mikor alkalmas neked. – Egy üzenetet azért belefért, ne érezze olyan jól magát.

– Holnap elküldetem – jött a válasz szinte rögtön.

– Megírom a címet? – Lili már előre szégyellte magát.

– Ne fáradj. Tudom, hol vagy. Vagy küldessem inkább a szüleidhez?

Péter azt is tudja? Mióta? És miért nem mondta? Miért tett úgy, mintha nem tudná? És mit tudhat még? Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy Péter mindvégig átlátott rajta. Tudta a múltját, tudta talán a jelenét is? Hirtelen sokkal jobban foglalkoztatta ez, mint hogy Péter látszólag túllépett rajta. Nemcsak nem akarta látni, de rögtön beújította Györgyit.

– Ha tudta, hogy ki vagyok, miért nem kérdezett soha? Miért nem meséltetett? Miért asszisztált ahhoz, hogy én rejtegettem, szégyelltem a családomat? Ha segít elfogadnom, hogy ki vagyok, és honnan jöttem, talán én sem tekintem meg sem történtnek a múltam. Ami aztán olyan feszültségeket gerjeszt bennem, hogy lassan kiszerelek belőle. Mert nem akarom, hogy csak neki köszönhessem magamat. Teljesen össze vagyok zavarodva! – Annamarit ostromolta hosszú üzenetben, mert valakivel meg kellett osztania a döbbenetét.

Gergővel megbeszélték, hogy elmennek a boltba, hogy megtöltsék a hűtő alsó részét a kajáikkal. Lili érezte, hogy neki a felső polcra is illene vásárolni ezt-azt Rolinak, hiszen mégiscsak az ő albérlete is, de Gergő hajthatatlan volt. Lili meg nem költött egy fillért sem. Annyira megrémült, hogy elfogy a pénze, hogy bevásárlás előtt kitette otthon a bankkártyáját.

Gergő pedig úgy érezhette, hogy családfővé avansált, kézben tartotta nemcsak a kosarat, de még azt is, hogy mit vásárolnak. Megszabta, hogy melyik párizsiból hány dekát vehetnek, hosszasan tanulmányozta, melyik a

legolcsóbb sajt, kiválasztottak egy középkelet-ázsiai vörösbort, majd végezetül bedobott még magának néhány doboz sört, majd a dohányboltban cigarettát. Lili elszokott az olcsó felvágottól, a ronda portálú boltoktól, a saját márkás termékektől. A kisszerűségtől és az egyenlőtlenségtől.

– Mit csinálunk a hétvégén? – próbálkozott elterelni a magában csócsált témáról a figyelmét.

– Mire gondoltál? Én aludnék egy nagyot. Aztán reggeli. Mondjuk virsli. Megfőzöd nekem? Megmikrózni is elég. Aztán szex. Gondolom, nincs ellenedre. Utána hamburger a sarokról? Este lesz a tévében valamelyik tehetségkutató.

Lili elképedt. Ő ilyen végtelenül unalmas programot még életében nem hallott. Ennél még a nyelvtanár és a pultos is jobb javaslattal állt volna elő. Hogy feledkezhetett el magáról ez a srác mindössze pár nap alatt? Hát eddig tartott volna az udvarlás? Most, hogy már kénytelen nála aludni, ennyire megváltozott a helyzet? Hát neki ez biztosan nem kell. Akkor inkább Roli szobájába költözik. Ha nincs más, megy vele koncertet hangosítani.

Dúlt-fúlt magában, de egy szót se szólt hangosan. Haragudott Gergőre is, magára is. Nem Gergővel repül majd Las Vegasba. Nem lehet, hogy ennyire unalmas ez a srác. Egyet pislant, és azt veszi észre, hogy holnap a tévéképernyő előtt vakarássza a tőkét. Talán atlétája is van a sör mellé? Mert hát az persze hogy nem igaz, hogy egyáltalán nem iszik.

Nem is a pénz, hanem a stílus! Meg az ész! Meg a gyerekszoba, a műveltség, az intelligencia. Ha ezek hiányoznak, lehet bármilyen kellemes a szex, és utána a beszélgetés.

Van ennek a Gergőnek egyáltalán humora? Lili egyre jobban hergelte magát. Cipelték haza a szatyrokat, szépen, egyenlően elosztva. Gergő valamit dumált a csajokról az aznapi edzésről, de Lilit most ez is csak felháborította. Eddig nagyokat nevetett az élménybeszámolókon, mert önbizalommal telve meg se fordult a fejében, hogy valamelyiknek esélye lenne a fiúnál. De most hallani sem akart a kisszerű flörtökről. Más dolga volt. Arról az egyébként számára teljesen nyilvánvaló tényről kellett sürgősen meggyőznie magát, hogy nem Gergő miatt dobta el a korábbi életét, hanem csakis magáért. Gergő csak véletlenül jött a képbe, és amilyen gyorsan érkezett, olyan gyorsan ki is adhatja az útját. Bár most éppen ő segít neki túllendülni... Esetleg valóban abban a hiszemben, hogy

a kapcsolatuknak van jövője. Neki meg se pénze, se otthona egyelőre. Talán jobb lenne valamivel megfontoltabbnak lenni – ám sikertelenül nyugtatta magát.

– De akkor mi lesz? Annamari, segíts! Miért nem válaszolsz az SMS-re?

Perszóna körülöttük őgyelgett, mintha legalábbis valami ajándékot várt volna. Hiába kapta meg a tápját és a tejét, csak nem maradt veszteg. Lili nem is értette, mi végre dörgölőzik, hiszen eddig látványosan utálta őt. Kölcsönkenyér visszajár, Lili is utálkozott kicsit, így a macska végül eltiptegett. Még kikotorta a kék IKEA-s szatyor aljáról a cigisdobozt és a mackósajtot, amikor újdonsült műkörme beleakadt valamibe. Kihúzta, először azt hitte, hogy kártyanaptár. Aztán jobban megnézte, és látta, hogy kártyának kártya, csak éppen tarot. Egy udvari bolondot ábrázolt a rajta lévő kép. Nézegette előlről-hátulról, de nem tudta értelmezni.

– Honnan is van ez a szatyor? Talán Gergő anyjáié lenne, aki úgy függ a jósoktól, mint más a napi tizenkét óra Facebook-pörgetéstől? Mintha említette volna, hogy az anyja kissé spirituális. Legalábbis naponta átküldi a fiának a horoszkópját.

Éppen a kártyát csúsztotta a farmerja hátsó zsebébe, amikor csöngettek. Az ajtóban egy kedélyes futárgyerek állt, előtte pedig a Louis Vuitton bőröndök. Aztán felbukkant még egy középkorú, világból kiábrándult verejtékező férfi, ő már csúnya, ábécék elé kidobott papundeklidobozokkal kajtatott felfelé a lépcsőn. Ezek is az ő cuccai voltak. Jöttek még páran, kantáros szakemberek, akik a lépcső végére felhalmoztak néhány évet.

Ennyi volt.

Lili ült a luxusbőröndök tetején, és bögött. Egy bolond kártyájával a zsebében, hosszú éveket maga mögött hagyva, egy olcsó bérház még olcsóbb lakásának több évtizedes pévécéjén.

Péter nem tárgyalt. Fekete-fehér életet élt. Lili pedig belement a játszmába. Hiszen tulajdonképpen ő kezdeményezte. Itt ül újdonsült, ám lejárni látszó pasija albérletének küszöbén, feneke alatt a pakkja, teletömve márkás ruhákkal. Maradtak az élmények, amikből rengeteg volt, ezekbe kapaszkodva kezdheti újraépíteni magát. Szívesen lassított volna, de az élet nem kínált más lehetőséget, úgy tűnt, cselekednie kell. Ahelyett, hogy minden bajával Annamarihoz rohangál, meg Gergővel hentereg, meg kellene terveznie az új életét, ami egyben a régi is, benne a tesójával, az apjával és az anyjával.

Györgyi és az idióta bátyja távoli emlékeknek tűnt, kit érdekelt már a bulvárlap, és Péter befektetése. Nem erre számított, ennyi közös év, ennyi év szolgálat után. Ezt a szót használta a kapcsolatukra, szerencsére csak magában. Talán nem ártana említést tennie róla Annamarinak. Hátha kielemezné, bár sok újat nem tudna mondani. Egy percet sem vesztegethet. Érezte, ahogy a félelem elhatalmasodik rajta.

– Munka kell, pénz kell, otthon kell. Aztán jöhet a boldogság! – ismételte magában.

Majd ahelyett, hogy újra olyan gyakorlatias lett volna, mint legutoljára gyerekkorában, amikor még ő volt az, akire a testvére számított, és muszáj volt megoldani minden helyzetet, kezébe vette a mobilját, és SMS-t akart írni Péternek. Nem tudta, hogy mit, valamit, bármit, hogy megsirassa az elmúlt éveket és persze saját magát.

Apja csörgetett bele a pötyögésbe, jelezte, hogy beszélt Vakonddal, kiadta neki az utasítást. Lili szíve szerint megkérdezte volna, mégis miről hadovál, hiszen apjuk annyira rettegett Vakondtól, hogy a tíz méteres körzetében összecsinálta magát. Hiába volt most előzetesben, hiába ismerték egymást évtizedek óta, a régi hierarchia döntött.

Lili legszívesebben kimenekült volna a világból. Egymagában. Maga mögött hagyva az újonnan feltűnt családját és ezt a kis túlú Gergőt. Úgysem tudnak segíteni a helyzet megoldásában. Hirtelen ötlettől vezérelve előhúzza a farzsebéből a kártyát, lefotózza, és átküldte Annamarinak.

Éjszaka az anyjáról álmodott, aki ezer ablakot pucolt meg egy délután alatt. Apjáról, aki csak röhögött sörhabbal a bajszaán. Öccse vállat vonva mászott egy létrán felfelé. Ő próbálta volna követni, de hiába lépett, mindig hiányzott a fok. Jobbnak látta, ha felkel Gergő mellől.

A közös reggeli helyett egy ideig nézte a fiút, most is ugyanolyan békésen aludt, mint nem is olyan régen a panzióban. Lili élete azóta más irányt vett, és mostanra bizonyossá vált, hogy nem ő lesz az a srác, aki mellett új életet kezd. Ahogyan korábban minden kompromisszumot meghozott annak érdekében, hogy Péternek megfeleljen, úgy volt biztos most abban, hogy Gergőnek nem ad több esélyt.

Nem is akart belegondolni, mikor értette meg, hogy Gergő tényleg csak a dobantó volt, aminek segítségével végre átesett a palánkon. Át egy másik világba, a valóságba, oda, ahol a valóságos emberek élnek. És köztük kell lámpással megtalálnia a társat. De először leginkább önmagát.

Kinél fog aludni este, mi lesz a következő lépés? Ezen nem gondolkodott. A bőröndöket sem nyitotta ki, hiszen belátható időn belül úgylis odébbáll.

Ez a bolond lapja. De ne vedd magadra. Vagyis ne úgy. Az újrakezdésről szól. Se felelősség, se kötelezettség. Nézz nyugodtan a jövőbe, naivan, mindenféle előítélet nélkül. Add meg a bizalmat, és a sors viszonozza majd neked – elemezte ki Annamari a kártyát.

Lili elolvasta az üzenetet, leszaladt a lépcsőn és beült a kocsijába. A nadrágzsebében a tarot-kártya szinte égette a bőrét. Most az egyszer tényleg számíthatott az öccsére, így nem kellett az utcán tölteni az éjszakát. Roli egyik hasonlóan lepusztult haverjánál kötött ki. Márk a sört szerette jégerrel váltva, diszkrét büfögéssel kísérve, de egyébként békés volt, szavát sem lehetett hallani. Akkor sem szólt hozzá, amikor odaadta a kulcsokat, ő csak koncertek hangosításában lelte örömét.

Este Lili a tehetségkutató helyett a mennyezet repedéseit bámulta, hátha kiolvassa belőlük a megfejtést. Márk dzsesszt hallgatott, pont olyan hangosan, hogy egy idő után Lili agyára ment a kiképzés, de mivel egy fillért sem fizetett a szakadt szobáért, némán tűrte az agymenést.

Feküdhetne most a drága matracán, szagolhatná a tízezer forintos illatgyertyáját, bámulhatná egy méregdrága album gerincét, hogy aztán frissen manikűrözött, szigorúan rövid körmű ujjaival kissé távolabb nyúljon, és egy felkapott külföldi kortárs szerző művét próbálja meg betűzni, amíg unalmában el nem alszik.

Most viszont fázott, és mivel még nem volt fűtésszezon, fel kellett vennie a másnapi zokniját, úgy bújt vissza az ágyba. Vacsorára kekszet rágcsált, és a Gergőtől véletlenül lenyúlt mackósajtot, már a látványától is émelygett. Márk mielőtt dolgozni indult, rányitotta az ajtót, hogy ellenőrizze, él-e még. Lili intett neki, hogy minden a legnagyobb rendben, aztán a másik oldalára fordult és tovább sírdogált. Lejárt sarkú körömcipőbe bújtatott rózsaszín frottírzoknis lábáról álmodott, és Perszónáról, amint a Bolond kártyát csócsálja. Hiába hevert a mellette lévő ütött-kopott éjjeliszekrényen a reményt keltő kártyalap, ő nem tudott belekapaszkodni az erejébe.

Amikor hajnalban felriadt, nem fogadott hívást jelzett a telefonja. Nem ismerte a számot, bizonytalanul nyomta meg a visszahívás ikont.

– Klári vagyok, Székely Klári, Péter második felesége. – Lili nem hitt a fülének. – Azért hívlak, mert nagy a baj, Péter kórházban van. Ide tudsz jönni?

– Persze – rekedt volt a hangja, a szíve zakatolt. Elképzelni sem tudta, mekkora a baj, ha őt hívja az az ember, akinek eddig a nevét se ejtették ki otthon. Vagyis Péter otthonában.

Felkapta a cipőjét, vette a kabátját, olyan összeszedetlen volt, mint utoljára diáklány korában. Se smink, se parfüm, bizonytalanul is mozgott, érezte, hogy az összkomfortjához még sok hiányzik.

Beugrott a kocsiba és repesztett a kórház felé, a lámpa jelezte, hogy lassan kifogy a benzin. Kapkodva intézte a parkolást, rohant fel a lépcsőn, a félemeletekre nem számított, így mire a szobához ért, alig kapott levegőt.

Péter egyedül feküdt a kórteremben. A mellette lévő üres ágyon egy Péterrel egyidős, elegánsan öltözött nő ült, de meg sem fordult az ajtónyitásra.

Lili, beleragadva a diáklány szerepbe, odasomfordált a nő mellé, biccentett neki, azt se tudta, mit mondjon, hogyan köszöntse. Mutatkozzon be neki? Hiszen csak fotókat látott róla, személyesen még nem találkoztak.

Az ágy másik oldalára állt, de Pétert meg sem merte érinteni. Egy öreg, elgyötört és eszméletlen embert látott az ágyban, és szégyellte magát azért, hogy akárhogy nézte, csak erre tud gondolni.

– Mi történt? – kérdezte az ismeretlen, mégis jól ismert nőtől.

– Utolérte a végzet – sóhajtott olyan színpadiasan, hogy Lili keze ökölbe szorult.

– Bővebben?

– Az évtizedekkel ezelőtt diagnosztizált szívritmuszavar. Nem vett róla tudomást, de mindhiába, az életvitelével nem volt összeegyeztethető. A végzete utolérte – ismételte magát a nő.

– Hol van egy orvos? Mióta nincs magánál? Hogyan történt? És ön, ön hogyhogy itt van vele? Amit, amit persze köszönök, ne haragudjon, ha nyers vagyok, de azt se tudom, mi történik velem az utóbbi hetekben és most még ez is...

– Ez is? – A nő felhúzta a szemöldökét.

– Úgy értem, nyilván ez a legnagyobb probléma, ezért, kérem, mondja el, hogyan történt. – Lili korrigált, de közben majdnem elsüllyedt szégyenében.

– Egyszer csak rosszul lett. Valami ócska kis kurvával hetyegett az otthonában. Az igazat megvallva, először azt hittem, hogy te sápítozol a telefonba, csak amikor ideértem a kórházba, akkor derült ki, hogy ez egy

másik kislány. Akarom mondani ribanc. – A nő elnyomott egy ásítást.

– De mi a baja? – Lili szinte szótagolta a mondatot.

– Már mondtam – csattant fel. – A szíve. Nem bírta tovább. Már megmondták neki egészen fiatal korában, hogy ez benne van a pakliban. Most mit bámulsz rám? Te talán nem tudtál erről? – Lili válaszul csak a fejét csóválta.

– Na, akkor éppen itt az ideje. Tulajdonképpen csak azért hívtalak ide, mert annyira megzavarodtam annak a közönséges kis nőnek a látványától, hogy hirtelen arra gondoltam, hogy mi ketten, mármint te meg én, majd könnyebben fel tudunk lépni ellene, ha az örökségről lenne szó.

– Hogy mi? – Lili ennyit volt képes reagálni. Aztán mélységes szégyenében lehajtotta a fejét, és érezte, ahogyan előnti a pír. Az arcába hulló hajzuhataga mögül nézte Pétert, és érzékelte, ahogy a hajszálak beletapadnak az arcán legördülő könnyekbe.

Nem értett semmit. Azt megértette, hogy valószínűleg Györgyi volt Péterrel a rosszullét pillanatában. De semmit nem értett a többi előzményből. Milyen betegség? Milyen végzet? Neki Péter soha nem beszélt ilyesmiről! Péter soha nem félt semmitől!

Kirohant a szobából, hátra se nézve, nem akarta látni a férfit, akit valaha szeretett, sem ezt az elmebeteg nőt, aki valami örökségről papol. Egy orvossal akart beszélni, hátha végre képbe hozzák Péter állapotát illetően. Kóválygott a folyosón, miközben megállás nélkül berregett a zsebében a némára állított telefon. Gergő ki tudja, hányadszorra hívta, de ő most egyáltalán nem akarta kibogozni az összekuszálódott érzelmi szálakat.

Az orvos is igen szűkmarkúan bánt az információval, mindössze annyit tudott meg, hogy Péternek veleszületett szívritmuszavara volt. Ma már mindez orvosolható lenne, akkoriban nem volt lehetőség csecsemőkori operációra. Gyakorlatilag tünetmentesen együtt élt a betegségével, rendszeresen járt kontrollra, és semmiféle hajlandóság nem volt benne a műtetre, pedig azzal talán gyógyítható lett volna a betegsége.

– Nem volt betegségtudata. Nem vette tudomásul, hogy annál komolyabb a gond, mint amit ő gondol. Maga a lánya, ugye? – kérdezte az orvos. – Tulajdonképpen csoda, hogy eddig nem történt semmi baj, hogy ilyen sokáig bírta komplikációk nélkül.

Lili szóhoz sem jutott, de nem is tudott volna kihez beszélni, mert az orvos még egyet simított a karján, aztán már ment is lefelé a lépcsőn, csak a lobogó köpeny két fehér szárnyát látta.

Leroskadott a padra, nem volt ereje visszamenni a szobába, ahol Péter eszméletlenül fekszik, és egy pénzéhes, érzéketlen nő őrzí. Mire vár egyáltalán? Hogy mikor ad életjelet Péter, mikor hívhat segítséget, mikor kerül műthető állapotba, mikor segíthet ő maga, ha rajta a mai napig is annyit segített a férfi? Vagy lesi a halálát, hogy aztán elsőként repülhessen a pénzeszsákokra? Be kell mennie, nem kerülheti el a találkozást. Nem küldhette el a nőt, hiszen már annyi jogalapja sincs rá, mint ami eddig lett volna. De tartozik annyival annak az embernek, akivel éveken át együtt élt, hogy nem menekül el a betegágya mellől.

Gépiesen odahúzott egy széket az ágy mellé, és hirtelen felindulásból mesélni kezdett Péternek. Elmondta, mi minden történt vele az elmúlt héten, őszintén beszélt az érzéseiről, hogy meglátogatta az anyját, és mennyire sajnálja, hogy korábban nem mert valódi életet élni. Inkább bujkált a múltja elől, miközben kétségbeesetten próbált alkalmazkodni egy felkínált helyzethez. Amiben aztán már elég kellemesen ellébecolt, de most már tudja, hogy semmi sem volt valódi.

– Péter, én sokszor ordítani akartam, de nem mertem. Mert nem illett a világodba. De mit is beszélek. Az aluljáróban akartam venni egy cipőt, mert megtetszett. És nem mertem. Hogy is állíthattam volna haza, a kifogástalan otthonba egy ilyen gagyival. És hogy mertem volna arról beszélni, hogy apámnak arra nincs pénze, hogy befizesse a villanyszámlát. Azt hittem, hogy ezt neked nem fogom soha megbocsátani. De erről csakis én tehettem. Most itt vagyok, újrakezdehetem. De most már csak őszintén. És alig várom, hogy felébredj, és bemutatthassam neked a szüleim. Akkor is, ha már csak barátok maradhatunk. – Annyira beleélte magát a szónoklatába, annyira őszintén ömlött belőle minden szó, hogy teljesen elérzékenyült, még a hangja is megbicsaklott. A nő az ágy másik oldalán teljesen lemerevedett.

– Befejezted? – kérdezte, amikor Lili már egy perce nem szólalt meg. – Máskor ne ragadd el magad ennyire. Egyszer még rendben, fiatalság, bolondság, de hidd el nekem, teljesen felesleges. Nem eshetsz ki a szerepedből, ilyen hozzáállással az életben nem boldogulsz majd. A végén majd mehetsz dolgozni, kislányom – mondta, és közben kirámolta a sminkkészletét a betegágy fehér paplanjára, talán még kompozícióba is rendezte, hogy aztán kiválassza belőle az egyik rúzsot és tükröt, hogy komótosan vörösre rúszozza a száját. Többet nem szólt Lilihez, de Péterre sem nézett. Érzelmek nem látszódtak az arcán, de az látszott, hogy Péter

állapotáért egyáltalán nem aggódik. Lili adta fel előbb, otthagya a nőt Péter ágyánál.

Közel volt a kórházhoz a Jóságszalón, úgyhogy a maradék benzinnel Lili odakormányozta az autót. Magabiztosan közlekedett már az elhagyatott utcákon, gyalogolni sem félt, bárki szembejöhethetett volna a Twin Peaksből. De a felirat nem világított, sötét volt a fényfüzér. Eszébe sem jutott, hogy vasárnap van, így arra sem számított, hogy a Jóságszalón zárva lesz. Egyébként is furcsállta, hogy nincs nyitva a bolt, hiszen Annamari éjt nappallá téve dolgozott. Nem annyira spirituális, inkább anyagi okoknál fogva, szerette időben befizetni a számláit.

Lili azért rátette a kezét a kilincsre, de az ajtó nem mozdult, hiába feszegette. Maga sem tudta értelmezni, mit miért tett a következő másodpercekben, de előhúzta a farzsebéből a Bolond kártyát. Betette a nyílásba, az ajtó pedig némi ügyeskedés után kinyílt.

A sötét ablaktalan folyosón botorkált, a villanykapcsolót kereste, de egyelőre hiába. Belegabalyodott az ajtón lévő gyöngyfüggönybe, és annyira megijedt, hogy felkiáltott. A belső ajtó kicsapódott, a mögötte lévő szobából kiáramlott a fény, de Lili még mindig nem látott senkit sem. Óvatosan beljebb ment, már szinte bánta, hogy nincs nála valamilyen fegyver, hátha szüksége lesz rá, és hátha képes bántani is vele.

A műkörmös-jósoló szobában a díványon Annamari feküdt. Lili odarohant hozzá, és látta, hogy nincs magánál. Nagyon megijedt, rázni kezdte, két nagy pofont is lekevert neki. Erre Annamari szeme kipattant, Lili pedig halálra rémült.

– Megőrültél, te lány? Mi az istent pofozgatsz itt engem?

– Azt hittem, meghaltál!

– Normális vagy? Csak aludni próbáltam, ez volna a pihenőidőm. Hogy a fenébe jutottál be egyáltalán?

– Kinyitottam a Bolond kártyámmal az ajtót, aztán belegabalyodtam a függönybe, mert töksötét volt abban a rohadt előszobában. Te meg itt feküdtél kinyúlva, mint akit kinyírtak! – hadarta Lili.

– Hát anyám, neked bizony kivannak az idegeid. Cigit kérsz vagy piát? Mással nem szolgálhatok. – Annamari feltápáskodott, odament az asztali nagyítós tükörhöz és szemrevételezte benne az arcát. – Szépen kipirosítottál. Igazán természetes lett a színem. Olyan üde – vizsgálgatta magát. – Olyan vagyok, mint egy pirosposzgás fiatal lány. Azt hiszem, ezentúl minden reggel adok magamnak egy-két kiadós pofont.

Lili ahelyett, hogy lenyugodott volna, vihogni kezdett. Egyik túlzásból a másikba esett: azon nevetett, hogy mennyire megijedt, de most meg a röhögésből nem tudta kihozni magát. Annamari rezzenéstelenül töltött egy pálinkát, és megvárta, míg Lili szépen komótosan elkortyolgatja a pohár tartalmát.

– Itt aludhatok ma? – Lili hirtelen jutott erre.

– Édesem, amikor innen én elmegyek, ide beköltöznek a vámpírok és egyéb rémek, a padláson legalábbis egészen biztosan lakik egy anyamackó. Aki majd egyszer, ha kellőképpen megfente a kisbaltáját, lemászik a létrán, és megöl engem, mert buzerálok és kulcstartóra akasztom a kicsinyét.

– És én vagyok elmebeteg? Milyen kulcstartó? Milyen anyamackó? – Lili ismét röhögött.

– A plüssmacim, nézd, ott lóg az ajtóban, kicsit koszos szegény. Jó, lehet, hogy az anyamackó valójában csak egy menyét. Már százszor jeleztem a gyárépület tulajának, hogy valamit tennie kellene, én mégsem vadászhatom le szegény állatot.

– Péter kórházban van, voltam bent nála, de nincs magánál. Gergőtől eljöttem, pedig valójában együtt sem laktunk. Most Roli egy haverjánál húzom meg magam, aki szintén olyan baltás gyilkos forma. Nem is értem a könnyelműségemet. Akkor már inkább a menyét támadjon.

– Dehogyan alszol itt. Még én se mernék. Ha nem a menyét, akkor a tudat, hogy egy ódon gyárban próbálsz nyugovóra térni. Inkább másmilyen környezetváltozást javasolnék. Mit szólnál hozzá, ha lemennél pár napra anyámhoz?

– Hova? – Lili meglepődött, de bármire készen állt.

– A Mecsekbe. Ott is van elég izgalom. De inkább nagy-nagy nyugalom. És neked most erre van szükséged. Vagy meg akarod várni, míg Péter... – Annamari nem fejezte be a mondatot.

– Te tudsz valamit? – kapta fel a fejét Lili. – Csak nem vetettél kártyát a tudtomon kívül?

– Nem tudok én semmit sem – Annamari elfordította a fejét.

– Figyelj. Péternek nem lehet semmi baja. Csalánba nem üt a ménkű. – Lili ezt nem is Annamarinak mondta, hanem inkább magát győzködtte. – Soha semmi baja nem volt. A náthából is kiverelkedte magát egy nap alatt. Most sem lesz semmi probléma.

– Azért csak menj be hozzá, látogasd rendesen. Aztán ha hazakerül,

majd leutazol anyámhoz a Mecsekbe.

– És mit fogok ott csinálni? Megtanulok varázsolni? – Lili előre-hátra billegett a széken, mint egy gyerek.

– Jól értem, hogy te azt hiszed, hogy az anyám valamiféle boszorkány? – meredt rá Annamari.

– Igen. Úgy képezem. Valahol csak tanultad a mesterséget! – Lili a körömlakkokat válogatta szét színek szerint.

– Hát mindkettőnket túldimenzionálsz. Kérsz kávé? Vagy maradsz a piánál? Nekem innom kell egy ébresztőitalt, ha már szó szerint kivertél az ágyból. És ha már mindenáron tudni akarod a történetem, hát ki kell, hogy ábrándítsalak, szívem. Nincs itt semmiféle sztori. Színésznő azért nem lettem, mert nem volt akaraterőm, és ráadásul ugyanolyan csórók voltunk, mint ti. Szó nem lehetett arról, hogy én még évekig iskolában üljek. Dolgozni kellett, pénzt keresni. És nekem emellett már nem ment az amatőr színjátszás. Nehogy elkezdj okoskodni, hogy de igenis lettek volna alternatív utak, lehetőségek. Én azt akkor már nem akartam. Vagyis tulajdonképpen valami ilyesmit választottam aztán. Egy műkörömösnek mindig kiöntik a kunceaftok a szívüket. Elképesztő történetekkel jönnek, és állandóan megoldást várnak. És azt vettem észre, nekem ez megy. Belém száll az öreganyám ilyenkor, vagy mit tudom én, de olyan jól nyomom nekik a sódert, hogy még én is teljesen elhiszem magamnak. Először csak a százaz izzó fényénél, a francia manikűr készítése közben hintettem el ezt-azt, aztán volt, aki már nem is műkörömért jött, hanem tanácsért, mert a barátnője ajánlott neki. Ekkor kezdtem dolgozni két műszakban, több meló, de több pénz is. Nappal körmözöm, este meg osztom az észt. Mindenkinek vérmérséklete szerint. Aki igényli, kap varázsgömböt, valakinek az jön be, ha cigarettaszipka van a számban. Repertoárom széles, elvégre színésznő vagyok, vagy nem? – vigyorodott el végre. – Na, nekem még egy kupicával meg kell innom ebből a csodálatos italból. Jósolni alapszinten tudok. Vagyis nincsenek különleges képességeim, legfeljebb empátiám. És játszom. Átváltozom. És ezt élvezem. Persze azt is, ha segíthetek. Nem akarok átverni embereket, soha nem hazudok, csak szépítek. De a tapasztalatom az, hogy mindenki azt hisz el, azt lát, amit akar. Én nem befolyásolom az eseményeket – nagy virágos selyemköntösét összekötötte a derekán, hatalmas hajkoronáját megrázta és Lilire kacintott.

Lili a pálinkától felbátorodva inkább hazaautózott, és nem mulasztotta el

a dugóban araszolva jó alaposan megszemlélni a koszos kék buszokat és a villamosokat, tudatosítva magában, hogy nemsokára ő is tömegközlekedési eszközökkel fog járni. Először majd csak vásár- és ünnepnapokon használja a járgányát, aztán majd megpróbálja eladni. Vagy fordítva. Végül is minél előbb meg kellene szabadulni tőle, hátha kap érte annyit, hogy befizessen albérletre néhány havi kauciót, és maradjon megélhetésre is addig, amíg nem talál valami munkát. Ha erre gondolt, kiverte a víz. Érezte a nyomást a fejében, a mellkasában. A kezdeti felszabadultságot lassan felváltotta a bizonytalanság érzése. Hogy fogalma sincs arról, mit hoz a jövő. És most még Péter is. Lehet, hogy a szakítással járó stressz okozta nála a bajt? Na de most tényleg, mekkora a probléma? Ki a fenétől kérdezhetné meg? Hogy menjen oda egy dokihoz, amikor az értetlenül nézne rá, hiszen az imént már tájékoztatott egy másik nőt, azt ott az ágy szélén. Ha vele lenne még, ha együtt lennének, most minden másképp zajlana. Ő értesítette volna Péter barátait, és azonnal a legjobb kórházba, a legjobb orvoshoz vitték volna. Hogy került egyáltalán erre a helyre? Mit tud most tenni ő? Tegye félre önérzetét, szégyenérzetét, fogja meg a rohadt telefonját, és keresse meg ezeket a barátokat? Nem létezik, hogy tudják, mi történt Péterrel. Ha tudnának róla, már összefogtak volna, hogy a lehető legjobb szakemberek kezeljék.

– Lili, higgadj, nem lehet ekkora a baj – próbálta megnyugtatni magát. De nem tudott leállni. Végigpörgette magában, kik azok, akiket felhívhat, akik előtt Péternek nincsenek titkai. Nem sok ember, az már biztos. Vett egy mély levegőt, és tárcsázta Lacit, Péter egyetemi haverját. Nagyon hosszan csörgetett, már neki volt kellemetlen, de nem járt sikerrel. Felhívta Izát is, Laci feleségét, micsoda szerencse, hogy annak idején, amikor, mindössze egyetlen alkalommal, együtt mentek vásárolgatni, elmentette a számát. Akkor meggyőződése volt, hogy ezzel a nővel többet nem csinál közös programot. Iza néhány kicsengés után nagy valószínűséggel kinyomta a telefont, mert sípoló hang hallatszott. Lili annyira felidegesítette magát, hogy leparkolt, gyorsan bepötyögte az SMS-t, amelyben közölte Lacival, hogy a barátja kórházban van. Aztán újra útnak indult, és várta a hívást.

Tényleg a legjobb lenne egy időre kiszakadni a világból, nem Pesten próbálkozni az újrakezdéssel, hanem elbújni mindenki szeme elől, valahol vidéken, egy tanyán. Aztán ha már helyre rakta a gondolatait, és tudja, mit és hogyan akar, akkor visszamerészkedhet ide, ha már állni tudja az

emberek tekintetét. Búcsút inteni Gergőnek, jó barátságban maradni Péterrel, lekoptatni Györgyit, a családot meg valahogy ráncba szedni. Az anyja akár vele is tarthatna erre az elvonulásra.

– Nem is rossz gondolat! Az anyjával való foglalkozás talán mindkettőjükön segítene. Ő nem örülne bele a saját életének az elemezgetésébe. Anyjával is helyreállhatna a kapcsolat. Vagy nem. Mit tudja ő. Mindenesetre ő inkább lemenne Annamari anyjához. Most.

Holnap még bemegy Péterhez, csak jobban lesz addigra. Aztán délután elindul a Mecsekbe. Előtte felhívja az anyját, hogy elmondja neki ezt a nagyszerű lehetőséget, hogy pihenni, mi több, újjászületni mehet a lányával? Lili meggyőzte magát, hogy utóbbit nem kell elkapkodni. Majd késő este felhívja, holnap meg, a kórház után beugrik érte és a bőröndjeiért.

Anyja nem is nagyon értette, mit akar hirtelen Lili, miért csinál programot maguknak, főleg, hogy ő már idejét sem tudja, mikor mozdult ki utoljára a lakásból. Legfeljebb az SZTK-ig, vagy a kisboltig hajlandó elmenni, nem utazik el a világ végére kétszázötven kilométerre. És ott is akar aludni? Még mit nem! – biztosította Lilit a maga jól begyakorolt síri hangján.

– Márpedig, anyukám, te bizony velem jössz. Segítesz nekem helyrejönni, és neked sem árt a környezetváltás. Nem csak bámulni kifelé az ablakon naphosszat, hónaphosszat. A lányodnak szüksége van rád. És neked is órá. Vagyis rám, ugye érted? – Nem túrt ellentmondást, de tudta, hogy úgymint minden holnap dől el. De neki mennie kell, neki szüksége van az elvonulásra. Ott a Bolond kártya a retiküljében, az is megmondta.

HÉT

Péttert a következő napon is altatták, és egyetlen orvos sem tudott további információval szolgálni. A nővér nem tájékoztatta, mert a beteg feleségének már mindent elmondott. Érdeemes lenne Lilinek is megvárni a

hölgyet, csak leugrott egy kis harapnivalóért. Lilinek zakatolt az agya, már megint azt érezte, hogy csupán nézője a saját életéről szóló filmnek. Nem tudta felfogni, hogy az a békésen alvó öregember az ágyon az a férfi, aki nemrég még Párizsból hozta neki az ékszereket, és kente neki lekvárral a croissant-t. Akivel hosszú éveken át együtt élt, aludt, nyaralt, szeretkezett, álmodozott, hogy aztán most mindennek vége szakadjon. Miért alszik egyáltalán? Válaszoljon végre valaki! Hol vannak Laciék, akik segítenének? Újra telefonált. És újra nem vették fel. Sem a férfi, sem a felesége. Hát ő nem ezt akarta! Most már akár mindent visszacsinálna! Hiszen ő tulajdonképpen szereti Pétert. És pontosan érzi, hogy még Péter is szereti őt.

Utolsó kétségbeesésében Györgyit hívta, mert még belőle is több empátiát nézett ki, mint ebből az agyonsminkelt vénasszonyból, aki csak enni ment le. Hát majd nézni fog, micsoda gagyi kis bolt áll itt a kedves látogatók és még kedvesebb betegek rendelkezésére. Lehet, hogy el is megy az étvágya. Ülhet majd étlen-szomjan Péter ágya mellett, az ébredésére várva.

– Na mi van, csajsz? – nyávogott bele Györgyi a telefonba, Lilinek pedig ökölbe szorult a keze.

– Péter kórházban van, elég nagy a baj, de nem tudok semmit. Te tudsz esetleg valamit? – hadarta a telefonba.

– Ti kibékültetek? – döbbsent meg Györgyi.

– Nyugi, csak értesített Péter felesége – Lili próbált higgadt maradni.

– Ja, akkor jó. Hú, ekkora a baj? Nem úgy tűnt, amikor elvitték. Rosszul lett, de nem gondoltam volna, hogy komoly a dolog. Azt hittem, azért nem jelentkezik, mert csak időt akar, hogy ne rögtön vessük bele magunkat a kapcsolatba.

– Hát holnap nem fogtok randizni, mert Péter eszméletlen. És ezek szerint te sem tudsz semmit.

– Jézus, Mária, hát meg ne haljon itt nekem! – Györgyinek elért a tudatáig a hír. – Hát olyan jól indult minden, olyan flottul, ahogy a kézzel hímzett borítójú, parfümillatú nagykönyvemben meg van írva. – Annyira közönségesen sápítozott, hogy Lilit a hideg is kirázta, már megbánta a hívást.

Nem tudott tovább a kórházban maradni. Képtelen volt ott gubbasztani az ágy mellett. Nézni Péter sápadt arcát, a sötét karikákat a csukott szeme alatt, fehér kezén az ereket, ennyi látszott csupán belőle.

Rohant ki az utcára, két kézzel kitolta a nehéz kaput, máris a levegőn volt. Futott a kocsija felé, menekült a helyzet elől, ki akart szakadni belőle. Több járókelőnek nekiment, de csak nem lassított, és azt is csak félig-meddig fogta fel, hogy valaki egyszer csak elkapta a karját. Vett egy nagy levegőt, és támadója szemébe nézett. Gergő volt az.

– Mit keresel te itt? – kiáltott. – És miért ijesztgetsz? Azt hittem, valaki el akarja venni a táskám, te idióta! – ordított Gergőre.

– Nyugi, nyugi! – csitította. – Rád várok, beszélnem kell veled. Beülhetünk valahova? Itt a sarkon van egy söröző, nem gáz, ne parázz. – A fiú próbált nyugodt maradni, de látszott rajta, hogy meg van illetődve.

Lili egy szót sem szólt, hagyta magát bekísérni a kocsmába. Kapott egy kólát és egy kávé, aztán Gergő a szemébe nézett, egy szót sem szólt, csak várt.

– Nem tudom, hogy mit akarok. Még mindig nem. És a történet nem csak rólad és rólam szól. – Lili nehezen szedte össze a szavakat. – Ha van türelmed, vársz, de lehet, hogy végül arra jutok, hogy nem szeretnék tőled semmit.

– Hoppá! Engem meg se hallgatunk? Hogy mi végre is vagyok itt? Várlak a kórház előtt, követlek téged? Nehogy azt képzeld, hogy az új kapcsolatodban, akár ez lesz az, akár egy másik, száz százalék, hogy te fogsz irányítani. Nem adhatsz most vissza mindent egyszerre! Nem bosszulhatod ám meg, hogy évekig hallgattál és alkalmazkodtál. És azt is megmondom neked, ha találsz is olyat, aki igába hajtja neked a fejét, azt nagyon hamar meg fogod unni, az hétszentség.

– Köszönöm a tanácsot. Legalább ezzel a megjegyzéssel is segítesz abban, hogy árnyalódjon a rólad kialakított kép. Tehát szerinted az a jó, ha a férfi irányít. Azért kezdtél el már rögtön az elején abba is belepofázni, hogy milyen márkájú és árkategóriájú sajtot eszem. Igazad van, ennél most valóban nagyobb önállóságra vágyom. – Lili kicsit megemelte a hangját, pedig nem ez a helyzet hozta ki a sodrából, csak az utolsó csepp volt a pohárban.

– Nyugi, nyugi, ne ordibálj – Gergő megpróbálta megsimogatni Lili arcát, de ő elhúzódott. – Én csak annyit szerettem volna személyesen is elmondani, hogy tényleg féltetek téged, és reméltem, hogy jobban megismerhetlek. Ilyen kevés idő után is azt érzem, hogy veled el tudnám képzelni.

– Tudom, nem erre számítottál, de most legalább tisztán látok, így mást

nem mondhatok. Most egyedül kell lennem. Ne tervezz velem, Gergő. Jelentkezni fogok, ha egyszer az életben összeszedem magam, és akkor mindent megbeszélünk. Már ha akarsz még velem egyáltalán találkozni. – Lili kedves akart lenni, de inkább tárgyilagosan, pusztán tényként buktak ki belőle a mondatok, és valójában nem is volt jelen a párbeszédben.

– Sejtettem én ezt. Olyan furcsán akart elindulni ez az egész. De tényleg nem fogom hagyni, hogy eltűnj a szemem elől, mert egy szeretetre méltó csaj vagy. Ezer szerencse, hogy még nem szerettem visszavonhatatlanul beléd – Gergő csalódottnak tűnt, és most az egyszer igazán határozottnak. Felállt, belecsókolt Lili hajába, biztatóan rámosolygott, majd fizetett a pultnál és kiment a kocsmból.

Lili kikért egy pohár vörösbort, beletöltötte a maradék kóláját, és magába döntötte. Pont, mint az egyetem elején, és mint azon az utolsó közös vacsorán Péterrel, csak éppen most egy cseppje sem ízlett. Nem fogja tudni teljesen előlről kezdeni, nem lehet éveket meg nem történtté tenni. Nem menekülhet el a Péterrel töltött évek elől ilyen makacsul, mintha legalábbis azt az időt börtönben töltötte volna. Nem gyűlölné Pétert azért, mert hirtelen a saját lábára akart végre állni. És nem büntetheti Gergőt sem csak azért, mert eddig nem merte kinyitni a száját.

A söröző melletti szutykos kisboltban vett hat doboz sört a drágábbik fajtából, és hazavezetett Roli haverjához. Útközben jutott eszébe, hogy ő bizony megint ivott egy pohárral vezetés előtt, ez egy időre elterelte a figyelmét a gondolatairól, a rendőröket pásztázta az út mellett, de megúsza az igazoltatást.

A konyhaasztalra kitette a hat doboz sört, ezzel mond köszönetet a srácnak az ingyenszállásért. A fiú nem volt otthon, de ha a szobájában lett volna, Lili akkor sem vette volna a fáradságot, hogy bekopogjon hozzá. Magára zárta az ajtót, és felhívta Annamarit, hogy csak holnap indulnak az anyjával. Igen, ketten mennének, hátha a környezetváltozás kirángatja anyját a depressziójából. Aztán gyorsan elkészönt, esélyt sem adva Annamarinak a megszólalásra.

Másnap is a kórházban kezdett, mielőtt az anyjáért indult volna. De a szobában csak két üres ágy fogadta. Földbe gyökerezett a lába, nem kapott levegőt hirtelen.

– Segíthetek? – kérdezte egy nővér, úgy látszik, nagyon rosszul festhették.

– Itt feküdt a párom több napon át, meg tudja mondani, most hol

találom? – rekedten törtek elő belőle a szavak, nagyon félt a választól.

– A párja? – a nő gúnyos volt. – Nos, őt átvitték egy másik kórházba. Egy idősebb férfi intézkedett, tulajdonképpen pont annyinak nézett ki, mint az úgynevezett párja. Nagyon határozott volt, nem tűrt ellentmondást. Itt rikoltozott még az a nő, aki mindig itt ült az ágy szélén, aki szintén azt mondta nekem, hogy az úr párja. És volt itt egy csendesebb asszony is, talán az az intézkedő úr párja és nem a betegé. – A nővérnek szemlátomást kedvére való volt a helyzet.

– Talán azt is meg tudja mondani, melyik kórházba vitték? – Lili kezdte elveszíteni a türelmét.

– Ja, azt nem. De a nővérpultnál valaki biztosan fog tudni segíteni. Főleg, ha azt is megmondja, hogy ön a beteg párja – gonoszul felkacagott.

Végre Laciék eljöttek Péterért, most már biztosan a legelitebb kórházban van, a legjobb orvosokkal. Lili megnyugodott, Péter mostantól jó kezekben van, most már nem történhet vele semmi baj. Felébred az altatásból, felépül, rendbe teszik a szívét, hazamegy, ő meglátogatja, és egyszer az életben talán jó barátok lesznek.

– Te mit keresel itt? – rivallt rá Iza a folyosón, amikor nagy nehezen megtalálta azt a szárnyat, ahova állítólag Péter került. Lili azt hitte, hogy elsüllyed szégyenében. Dadogva válaszolt, miközben nem értette, hogy erre a kérdésre egyáltalán mi szükség van.

– Péter az intenzíven van, rosszabbodott az állapota. Ne haragudj, Lili, de szerintem nem jó ötlet, hogy idejöttél. Sajnos azt gondolom, hogy Péter rosszullétét az idézhette elő, hogy te gyakorlatilag minden előzmény nélkül faképnél hagyta. Soha nem láttam még ilyen megtörtnek. Beszélni persze alig volt hajlandó, alig tudtam összerakni a képet. Lili, annyira szeretted téged, hogy tehetted vele ezt? Csak szépen beszélt rólad mindig, rajongott érted. Most sem szólt egy rossz szót sem. De teljesen összezuhant. És nézd meg, most meg mi történt vele.

Lilinek le kellett volna ülnie, de nem volt hova, így csak állt megszégyenülten, amúgy is telve lelkiismeret-furdalással, és nem találta a szavakat.

– Mondd, hogy tehetted ezt? – érdeklődött nem éppen előítélet-mentesen Iza. Régi sérelmeket is rávetíthetett Lili-re, mert a kelleténél valamivel nagyobb volt a felháborodása. Lili elképzelni sem tudta, hogy mi lehet vele a baja. – Nemhogy hálás lennél, hogy már megbocsáss, de kikapart a szarból. Hogy kikupált. Hogy ilyen jó módban élhettél. És ez nem kell

neked? Hát mit képzelsz, hogy még egyszer így megcsinálhatod a szerencsédet? Őt meg hagyod magányosan, betegen, kórházból kórházba járva megöregedni? Hát megvan a véleményünk rólad Lacival. Jó, ha tudod – és ezzel Iza hátat fordított Lilinek.

Lili nem tudta elintézni, hogy láthassa Pétert. Nem akarta elhinni, hogy ez vele történik. Még az állapotáról sem kapott felvilágosítást, Laci és Iza tettek róla, hogy így legyen. Lesújtva ment ki a bejáratú ajtón, és indult el az anyjáié felé.

– Most már valami jónak kell történnie, a Mecsekben csak elérkezik a megváltás, nemhiába Annamari anyjához megyünk. Segítenie kell. Talpra kell állnom. És Péter is felépül majd – fohászkodott.

– Engem ugyan hatökrös szekérrel sem tudsz innen kirángatni! Akkor megyek, ha piros hó esik. Csak nem képzeled? Jó itt nekem a székben, már látod, hogy milyen szépen kiültem a piros huzatát – hisztizett az anyja.

– Angyalom, hát örülj, hogy a lányunk hazatért, ez a kis tékozló, aki annyira tékozlott, hogy annyi nincs a bankszámláján, hogy minket kirángasson a szarból. – Az apja is otthon volt, és mindezt békésen közölte. Éppen egy villanykörtét csavart be a hatágú csillárba, dolga végeztével összesen három égő világított, de neki ez pont elég.

Lili odament a ruhásszekrényhez, és kiválogatta anyja ruháit az utazáshoz. Nem is tudta, hogy sírjon vagy nevéssen az ismerős holmik láttán. Anyja évtizedek óta nem vett ruhát. Lili tudta, hogy ennek nemcsak a pénz az oka, de ez így nem maradhatott. Valami csak kell, hogy érdekelje az anyját. Valami csak le tudja rángatni a székről, ki az ajtón, ki az utcára, a külvilágba, emberek közé. Majd most kiderítik Gizellánál!

A szekrényben talált egy ősrégi zöld almás Fa szappant, ma már nem is gyártják, pedig ő hogy szerette! Még volt illata, hihetetlen! Folytatta a kutatást, megtalálta szülei esküvői képét, két hétköznapi póló közé rejtve. Némi aprót a sarokban, egy nejlonzacskóban egy- és kétforintosokkal. Egy üres parfümös üveget, alján beleszáradva a sárga csík, az volt valaha az illat, a csábítás. Kötegni lejárt lottószelvény, a mellények alatt. Amióta az eszt tudja, anyja mindig mellényben járt. Abból több is volt neki, míg farmernadrágból egy sem. Kötött, velúr, gombos, belebújós, elegáns szövet. Különös vonzalom fűzte hozzájuk. Egy doboz Sopianae, egyáltalán gyártanak még ilyet? És mi a fenét keres a ruhásszekrényben? És mellette egy öngyújtó. Te jó ég! Ez az az öngyújtó! Lili kikapta a szekrényből, hevesen dobogott a szíve, ő most már biztosan megőrült, de ez az az

öngyújtó, amit ő kihajított a panzió ablakán, azon az éjjelen, amikor sehogy sem tudta eldönteni, hogy mit akar. És ez az az öngyújtó, ami a múltkor ott volt Annamari kezében, amikor először találkoztak, amikor kezébe vette a sorsát. Megismeri ezer közül is! Hát nincs még egy ilyen csicsás darab. Ő maga választotta, és már első nap leejtette, itt a horzsolás, a sarkán!

– Anyu, hol szerezted ezt az öngyújtót? – vitte oda Lili a székhez odaszögezett anyjához.

– Sose láttam – felelt, és újra kibámult az ablakon.

– Nocsak, íme az ideális család! Hát mindjárt elmorzsolok egy könnycseppet. Pont, mint régen! Mikor is lesz karácsony? – Roli is befutott, Lili kérte meg SMS-ben, ha egy mód van rá, segítsen lecsalogatni az anyját.

– Szia, muter, na, örülsz, hogy a lányod hazatalált? Sőt mi több, elvisz nyaralni! Jöhetett volna előbb is, mi? Amikor még volt pénze, aztán akkor elvitt volna New Yorkba vagy Kínába. Nem is értem, hogy lehetsz ennyire lúzer, Lili. Nem fér a fejembe, most őszintén. Napok óta ezen gondolkodom, őrlődöm, még a színpadszerelés közben fejjel lefelé lógva is ezen agyalok, hogy te hogy a francba cseszhetted így el? Más csaj szépen berendezett lakással, kövér bankszámlával száll ki az ilyen megalkuvásokkal teli kapcsolatokból, neked meg egy közepes méretű BMW jutott? Hát, ha nem adod el gyorsan, már szart se ér azért se! Komolyan lehetett volna egy kicsit vastagabb bőr a képeden. Miért nem kértél egy felsőbb osztályt? Vagy miért nem váltogattad kicsit gyakrabban a kocsikat? Most az árából vehetnél egy pecót. Így legfeljebb hitelre. Ahhoz meg kéne egy bejelentett állás. Ugye-ugye? De egyébként sajnálom a vén trotlit, biztosan szeretett téged. Láttam párszor a faszit, egyáltalán nem volt gáz, ahogy kinéz. Tulajdonképpen tök elegáns. A következő életemben én is így szeretnék kinézni. Meg hát elég rendesen kikupált téged, most már bárhol megállod a helyed. Büszkék is vagyunk rád, Lilikém. Tulajdonképpen el tudtam volna képzelni, hogy a lagzitokon nemcsak a zenét meg a lézerfényt intézem, hanem lapogatjuk egymás hátát az előkelő és művelt sógorommal.

– Hagyd már, Roli, ne pofázz annyit – intette le az anyja.

– Én viszont éveken át elnéztem, hogy ahelyett, hogy férjhez menne a gyönyörű lányom egy hozzáillő fiúhoz, és unokákat szülne nekünk, egy korombeli fickót etet bébipapival! – Apjuk is elemében volt. – Pedig az

unoka, az unoka, anyukám, az lehet, hogy téged is kimozdított volna a holtpontról! El kéne mozdítanod a seggedet arról a rohadt székről, hát komolyan mondom, egyszer kihúszom alólad – lovalta bele magát egyre inkább.

Roli állt az ablaknál, a szakállát simogatta, szép hosszúra megnövesztette, félő volt, hogy lassan be is fonja. A lábszárán egy rész folpakba volt tekerve, friss tetoválás lehetett rajta, Lilinek elképzelése sem volt, hogy még hova fért rá.

– Vakonddal sikerült beszélni, fater? Vittél be neki édes-savanyú levest?

– Egyelőre nem sikerült megtudnom, hova vitték át. – Apjuk olyankor volt sejtelmes, amikor folyékonyan hazudott. – Lehet, hogy házi őrizetbe kerül majd. Mondjuk akkor még nehezebb lesz vele kapcsolatba kerülni. De ne is beszéljünk róla, még a falnak is füle van.

– Na, a másik üldözési mániás. Vagy inkább kamugép! Ezek szerint semmit nem intéztél a lányod tisztára mosása ügyében! – Apja kisomfordált a konyhába.

– Van egyébként valami fejlemény? – vakkantotta Lilinek.

– Péter kórházban van. A szívével. Semmi előzmény nem volt. Legalábbis én nem tudok róla – tájékoztatta Lili a családot.

– És te így is elutazol? – Roli szeme kikerekedett.

– Be se engedtek hozzá a kórházba. Utamat állták a barátai. Engem okoltak mindenért, még azért is, hogy Péter az intenzívra került. Mindenki utál engem! Csak ti maradtatok nekem! Meg Annamari.

– Az ki?

– Tudod, ő segít nekem a Jóságszalonban.

– Ja igen! Hát te megbolondultál. De legalább jó csaj ez az Annamari? – Roli rágyújtott az asztalon felejtett cigire, Lili is elvett egy szálát. Füstöltek a csukott ablaknál, de ez nem rontott már a szoba levegőjén. Anyjuk felállt a székről és csendben pakolni kezdett.

Kidőlt-bedőlt kerítés, nyitott kapu, árok mentén kóricáló tyúkok, és egy csaholó dobermann fogadta őket, amikor pár óra múlva megérkeztek és nagy nehezen megtalálták Annamari anyjának házát. Ki se mertek szállni az autóból, pedig Lili már nem bánta volna, ha valami történik, anyja nem volt túl jó beszélgetőpartner az út során.

– Gyertek csak, ne féljetek a kutyától, éppen hogy meg nem szólal,

annyira okos – Annamari anyját jó régen nem látták, de szinte semmit nem öregedett. Vagyis, közelebbről szemlélve talán mégis, de ügyesen leplezte. Fekete haját még mindig szőkíteni próbálta, nyilván házilag, sajátos módszerekkel, így inkább volt a vörös egy utánozhatatlan árnyalata. Óriási fülbevalói külön életet éltek, garbót viselt, mint utólag kiderült azért, hogy nyakráncait elrejtse. Sztreccsfarmert húzott nem éppen kifogástalan alakjára, hatalmas illatfelhőt húzott maga után valami olcsó parfümnek köszönhetően. Mégis az első pillanattól kezdve sugárzott belőle a harmónia, a nyugalom, az elégedettség és az életigenlés. Lili ezt így mind meg is fogalmazta magában, és tudta, hogy jó kezekbe kerültek, lesz mit tanulniuk tőle.

– Tudod, én vagyok a Gizus, emlékszem rád a szülői értekezletekről. Már amikor eljutottam a rengeteg munkától – mutatkozott be Lili anyjának. – Te ültél mindig a hátsó padban, ugye? Senki nem értette, miért ott kuporogsz, hiszen a lányod nem ott ült. Mondd, ha már így összefutottunk, te tényleg nem tudtad, hogy mi az alapján ülünk a padban, ahogy a gyerekeink? Volt ez a fura szokás. Nem tudom, ma még megvan? Istenem, milyen vicces volt hallgatni a többi szülőt, aztán látni a gyereket, és tudni, hogy melyiknek mitől megy ez vagy az nehezebben. Olyan szívesen segítettem volna a tanítónak, mert látszott, hogy neki fogalma sincs – terelgette be Lilit és anyját a házba.

– Elnézést, kupleráj van, de mindig – közölte, de látszott rajta, hogy valójában egy cseppet sem érdekli, ki mit gondol. – Szóval nagyon örülök, hogy itt vagytok, megmutatom a szobátokat.

És már nyitotta is ki a második ajtót a folyosón. Lili körbenézett gyorsan, a parketta már igen régen volt felmosva, a sarkokban hömpölyögtek a porcicák. Rengeteg giccses apróság állt a polcokon, szamovárt, kerámiamókust, fonott kosarat evett kitartóan a por.

– Egy szobában leszünk? – Lili erre nem számított.

– Persze, hát mit gondoltatok, mi ez, talán wellness-szálloda? – Gizus kacagott. – Szóval miért is jöttetek tulajdonképpen? Hogy rendet tegyek a fejetekben?

– Hát, tulajdonképpen, igen. Arra számítok, hogy itt, a nagy nyugalomban, megkapom a kellő erőt ahhoz, hogy nekivágjak az új életemnek – motyogta Lili maga elé, miközben letette a pakkját az ablak alatti ágyra.

– És te, hogy is hívnak, édesem, ne haragudj, nem emlékszem a nevedre.

– Ildikó vagyok – szólalt meg most először Lili anyja, és olyan zavartan húzogatta a pulóvere ujját, akár egy kisgyerek.

– Na és te, Ildikó, te miért jöttél? – kérdezte Gizus, és Lili anyja nem válaszolt. Gizus egy ideig várt, türelmesen szemlélte a vendégét, aztán megfogta a táskáját, rádobta az ágyra, és elkezdett kipakolni.

– Nem bánod, ugye? Csak hogy haladjunk. Kidobáljuk a cuccaitokat, aztán készítünk valami kaját.

– És mikor lesz a foglalkozás? – kérdezte Lili kíváncsian.

– Milyen foglalkozás, szívem? – nézett rá elkerekedett szemmel Gizus.

– Hát a lélekkarbantartás.

– Ja, hát itt ilyen itt nem lesz, csak beszélgetünk nagyokat, főzünk, alszunk, sétálunk. Sajnálom, ha csalódást okoztam, de itt nincs órarend, mindenki azt csinál, amit akar.

– Akkor én először kitakarítom a szobát – szólalt meg Lili anyja igen határozottan. Lili zavarba jött, főként annak tudatában, hogy anyja azért otthon ennyire nem kényes a tisztaságra. Most meg idejön vendégnek, a festői falucskába, jó, hát majd nyilván fizetnek valami jelképes összeget, de mégis, ez az időszak róluk szól, őket fogadnák önzetlenül.

– Tessék, csak tessék. Ha te attól jobban érzed magad. Engem ugyan nem zavar a rendetlenség.

– A kosz se, úgy látom. – Az anyja igen csak belejött, Lili már vörösödött. – Van itt bolt, ahol vehetek tisztítószert?

– Hogyne, drágám, nagyon jól gondolod, hogy nálam ugyan ilyesmit nagyítóval sem találsz. Lilikém, amíg édesanyád elugrik a kisboltba, megpucolod a krumplit a vacsorához? Arra gondoltam, paprikás krumplit ehetnénk. Ildikó, légy szíves hozzál már három pár virslit is a Ferkótól.

Lili anyja felvette a pulóverére az egyik kötött mellényét, arra rá a dzsekijét, előcsomagolt a táskájából egy nejlonzacskót, Lili meg mert volna esküdni rá, hogy múzeumi darab. Ő pedig nekiállt a régóta halogatott krumplipucolásnak. Nem volt benne biztos, hogy idén már rávitte-e a lélek ilyesfajta tevékenységre, mindig csak tervezte, talán tavaly lehetett egy nap, amikor főzött valami krumplis ételt Péternek, de abban sem volt sok köszönet. Bár Péter tulajdonképpen értékelte, ha jól emlékszik, elnézően megsimogatta a feje búbját. Szívéből remélte, hogy már jobban van, egyelőre hiába írt neki SMS-t, a telefonja nem jelezte, hogy megérkezett volna. Nyilván ki van kapcsolva. Amíg ő alszik, addig a telefonja is.

Őt viszont most Annamari hívta. Furcsa volt a hangja, nem olyan élénk, mint szokott.

– Minden rendben veletek? Gondolom, anyám már kezelésbe vette a társaságot.

– Persze, minden oké, én főzök, anyám takarít, nem mondtad, hogy bejárónőnek jövünk – röhögött Lili.

– És ez még csak a kezdet. Feltételezem, hogy már mindketten valami egészen mást csináltok, mint amit egyébként szoktatok.

– Az már biztos. De ha már itt tartunk, máskor majd kicsattansz, nyerítesz a telefonba, most mi van? – Lili felkiáltott.

– Édes istenem, Lili, te el sem tudod képzelni, hogy másokkal is zajlik az élet. Annyira benne vagy a sajátodban, hogy ki se látsz belőle. Pedig tanulhatnál abból is. Ki kell költöznünk a Jóságszalonból – tért végül a lényegre Annamari. – Megvették attól, akitől én bérlém, és valami más lesz ott.

– Örülj neki, legalább normális helyre költöztetheted a kócerájodat – próbált Lili rámutatni a dolgok jó oldalára.

– Nem úgy van az. Filléreket fizettem bérleti díjként, nagy szerencsém volt. Azért tudtam önállósodni, mert ilyen keveset kért az öreg.

– Hát majd elbájolsz valaki mást is. Vagy esetleg betársulok melléd. Eddig idegenkedtem ettől, de Gergő ötlete szöveget ütött a fejembe. Egy hétvége alatt megtanítasz körmözni, és hozok neked vendégkört. A pénzes ismerőseimet, akiknek hosszú műkarmokat is gyárthatsz és a kártyát is kivetheted, mert igénylik, ha foglalkoznak velük. Esetleg gondolkozz el ezen. Akár helyettem is. De szerintem egyáltalán nem rossz ötlet.

– Úgy gondolod? Na, inkább add anyámat.

Vacsora után körbejárták a falut, Gizusnak ez napi rituálé volt. Vitte magával Boti kutyát, egyik-másik szárnyas is bírta a tempót egy darabig, aztán csüggedten hazakószáltak. Sötét volt már, hűvös is az este, nem találkoztak senkivel. Zárva volt a kocsmá, zárva a bolt, Lilit nyomasztotta ez a kihaltság. Aztán elkezdte figyelni a fényt a függönyök mögött, az árnyakat, akik Lili képzeletében egytől egyig gondtalan emberek voltak, akik minden bizonnyal épp készítették a vacsorát, bekapcsolták a tévét, vagy elővették a társast. Annyira vágyott egy ilyen életre, nyugalomra, családra. Talán most először látta maga előtt a képet, hogy ez az, amit igazán szeretne. Férjet, gyereket, családot. Együttlétet, nevetést, harmóniát. És ebben a pillanatban, ott a sötét utcán, jobbán anyjával, balján

vendéglátójukkal, el is hitte, hogy az álma teljesülhet.

– Kislányom, odaadnád a tollseprűt? – Lili anyja egyensúlyozott a létra tetején, és a nappali sarkaiban régóta ott tanyázó pókokat és pókhálókat próbálta megsemmisíteni. Gizus melegítőjét viselte, mert ilyen típusú ruhadarabja neki valamiért nem volt, viszont ebben kényelmesen kúszott-mászott a padlón és a plafonon. Gizus szörnyülködve nézte, mi történik kedvenc pókjaival, gyilkosnak titulálta Lili anyját, és jobbnak látta, ha inkább az udvaron tevékenykedik, amíg a művelet tart. Lili anyja ledózerolt mindent, nemcsak takarított, de át is rendezte a szobákat. Az egész napja erről szólt, fáradhatatlanul rámol.

– Holnap átnézzük a fiókokat is! – kiáltott ki ablakmosás közben Gizusnak, aki ügyet sem vetett rá, a szomszédasszonnyal trécselt tovább.

Lili nem értette, honnan ez az örület, és mikor ér véget a mániás szakasz? Mikor roskad az anyja újra magába. Írt is egy üzenetet titkon az apjának, hogy érdeklődjön, otthon utoljára mikor volt nagytakarítás. – Úgy sejtem, még az előző lakók idején, valamikor a második világháború után – jött hamar a válasz.

Délután anyja megint szépen magára öltötte kedvenc mellényét, de Lilinek kellett rászólnia, hogy azért cserélje le a mackónadrágját. Elindult a boltba a cetlivel, hogy összeszedje a vacsorának valókat.

A vacsorát Lili főzte meg egyedül, túrós tészta volt, kiadós mennyiségű ropogósra pirított szalonnával. A sütőben még rárotyantott egyet, hiszen úgy az igazi.

Gizus mindenkinek töltött egy-egy pohár bort is, Lili anyja megilletődötten emelte a szájához a poharat. – Ne szégyelld magad, Ildikó, attól, mert megadod a módját a vacsorának, és iszol egy pohárral, még nem jutsz az urad sorsára – biztatta Gizus.

Ízlett a bor a társaságnak, töltöttek még egy pohárral, mindenki mesélt valamit magáról. A beszélgetést Gizus irányította, de Lili anyja is egyre hangosabb lett. Történeteket mesélt a gyerekkorából, és a lánya születésének idejéből. Csacsogott, csak a szívének kedves emlékek közül válogatott, Lilinek fájt, hogy az idővonal az ő születésekor véget ért. Csak remélni merte, hogy anyja még fel tudja venni a fonalat, össze tudja szedni magát annyira, hogy újra teljes életet éljen. Hogy otthon is kitárja az ablakot, hogy beáramolhasson rajta a fény.

Hallgatta az anyját, nem is nagyon szólalt meg, Gizus szóval tartotta ügyis. Nem tudta nem észrevenni, mennyire egyszerű kis történetek ezek,

mennyire kevés is elég volt anyjának a boldogsághoz. Milyen egyszerűen szemléli az életet, mennyire kis dolog kiborítja, milyen apró figyelmesség repíti a mennybe. Lili arra gondolt, korábban mennyire szégyenkezett volna az anyja miatt, ha ezt a beszélgetést Péter hallja. Vagy bárki az akkori életéből. Akik Lili szerint sokkal okosabbak, sokkal összetettebben látják az életet, és sokkal színesebben fejezik ki magukat, mint az anyukája.

Most kellően erősnek érezte magát ahhoz, hogy többé ne érdekelje, ki mit mond és gondol, és kellően felnőttnek ahhoz, hogy értékelje a saját édesanyját. Aki a maga erejéből, lehetőségeiből jutott, amire jutott, és mit tehetett ő róla, hogy aztán belefáradt, és megtörte az élet.

– Hátha most magára talál, hátha nem csak a bor adja az erejét – fohászkodott.

Reggel Lili arra ébredt, hogy Ferkó bácsi bead egy hatalmas sütőtököt a kerítésen az anyjának. Tulajdonképpen nem is a látvány volt az első szürreális esemény azon a reggelen, hanem az, hogy az anyukája nevet. Heherészik, vihog, akár egy tinédzser. Lili az ablakból leste, ahogy beszélget a boltossal, egyidősek lehetnek. A férfi is nagyon odatette magát. Lili ült az ágyon, fogta két kezében a kávésbögrét, és a fejét csóválta.

– Nincs kölcsön egy rúzsod? Az sem baj, ha használt – szólt a kérdés a következő pillanatban, és anyja vigyorogva lehuppant az ágyára.

Vajon Gizus valamiféle titkos ráolvasásának köszönhető mindez? Merthogy egy percet nem foglalkozott egyébként velük. Etette az állatait, esetleg gereblyézett a kertben, jókat aludt délután, pöfékelt a teraszon, vagy nézte, ahogy az egyik vendége főz, a másik meg takarít.

– Anyu, mit szólnál, ha vennénk neked pár dolgot, hogy csinosabb legyél, amikor mész a boltba délutánonként? – Anyja elvörösödött, ez talán még jobban látszódott a lemenő nap fényében. – Bemennénk holnap Pécsre, biztos van ott több bevásárlóközpont is. – Lili maga is meglepődött a javaslatán, úgy látszik, kicsit már hiányzott neki a civilizáció. Látta maga előtt, hogy vásárlás után kávéznak egy napsütötte teraszon, ő esetleg SMS-t ír Gergőnek, vagy éppen megnyugtató híreket hall Péterről.

– Nincs pénzem ilyesmire, és te sem szórhatod el a pénzt. Kell az újrakezdésre. Meg különben sincs befizetve a villanyszámlánk. Meg a vízszámlánk – zökkentette vissza az anyja.

Na ne! Hogy pont most akarja megfejni, amikor amúgy sincs pénze? Hát inkább jött volna ezzel akkor, amikor még lett volna miből lecsípni.

De akkor még meg sem szólalt, csak az ablakban ült, ezer csoda, hogy ki nem ugrott. – Liliből nagyon kikíváncozott a véleménye, de uralkodott magán. Legalábbis most, de ha az anyja még egyszer előhozakodik ilyesmivel, hát felvilágosítja, az már biztos.

– Jó, akkor menjünk turkálóba. Mit szólsz? Arra a vendégem vagy. Megkérdezem Gizust, van-e itt a faluban valami titkos hely.

Másfél óra múlva már mindhárman a helyi turkálóban rohangáltak, és a tulajjal együtt állították össze a szetteket Lili anyjának. Lili hagyta, hogy mindenki kibontakozhasson, de végül csak azokat a ruhákat próbáltatta fel az anyjával, amelyeket ő választott. Megígértette vele, hogy kihajítja az összes mellényét, elhasznált blúzát, kombinéját, és most már csak ezekben jár. Meg amiket még Lili vesz neki majd otthon, vagy talán már holnap Pécsen. Nagyon belejött anyja kikupálásába. Tulajdonképpen ez is hamarabb eszébe juthatott volna. Amikor vihetne volna például a Váci utcába, és az ottani üzletekből öltöztethette volna. Aztán beültek volna valamelyik szálloda éttermébe egy menüre. Ehelyett most arról álmodozott, hogy új bugyikat, harisnyákat vásárol majd hétvégén az anyjának a Gizus által javasolt hétvégi piacon. Bár nagyon úgy tűnt, anyja ennek mind nagyon örült. Bőven elég volt neki, hogy vele foglalkozik két ember, hogy sütőtököt visz csakis neki házhoz a boltos. Hogy most lett néhány szett ruhája. Olyan szoknya, amiről soha nem gondolta volna, hogy felveszi. Lila kordbársony, rajta pink virágokkal. És hozzá egy vajszínű garbó. A garbót Gizus tukmálta rá. Meg egy műbőr dzseki, szintén vajszínű. Kicsit kopott a nyaka, de találtak egy pink sálát is. Annyi mindent bezacskózott a turkálós, talán egy hét alatt sincs ennyi forgalma, még szerencse, hogy kétszáz forintos nap volt. Egy idő után már Gizus és Lili is próbáltak. Lili talált magának egy vintage Gucci övet, nem is hitte volna, hogy egészen eddig kell jönnie, hogy ilyesmi az útjába akadjon. Eltökélte, hogy eztán már mindig turkálókba fog járni. Jobb is, ha nem csak muszájból, hanem passzióból is a turkáló mellett dönt. Így mégis csak könnyebb az életmódváltás.

Anyja délután már az egyik új szerelésében ment a boltba a napi menü alapanyagaiért. Azt tervezte, másnap kipróbálja Gizus fodrászát. Illetve volt fodrászát, mert Gizus megorrolt rá, amiért nem volt hajlandó a fekete haját szőkére festeni. De Ildikó csak menjen nyugodtan, nem kell bosszútól tartani.

Esti mesék, nevetések, intim titkok, szégyenlős szemlesütések –

felszabadító élmény volt Lilinek ez a hét. Gizus hercegnőt faragott az anyjából, bár könnyen lehet, hogy csak a környezetváltozás volt ekkora hatással rá. Mindenesetre a két idősödő nő gyakran egymást átölelve ült a díványon, úgy kacagtak, hogy a könnyük is kicsordult. Lili pedig oktatta az anyját, hogyan kell nőnek látszani és nőként is viselkedni élesben, Ferkó kisboltjában. És amikor az anyja már úgy érezte, elég figyelmet kapott a sok-sok meg nem élt évtizedért cserébe, és már Ferkó telefonszáma is a zsebében volt, egyszeriben Lili került a két nő fókuszába.

És Lili éjszakába nyúlóan mesélt, elmesélte az elmúlt éveket. Pétert, a kihunyt szerelmet, az el nem múló tiszteletet, szeretetet, az aggodást. Az utazásokat, a finom ételeket, ékszereket, ruhákat. A barátok hiányát. A család hiányának maró fájdalmát. Egy ideig még lehet más életét élni, másnak megfelelni, de aztán az eltemetett én csak jelzi, hogy elég. Gyökerekre is szükség van, hogy az ember egész legyen, hogy ne kompenzációkból építse fel az életét.

Lili sírt, röhögött, lerészegedett, belealudt, megsértődött, bújt az anyjához, szagolta rég nem érzett illatát, és újra biztonságban volt. Biztonságban, mert anyja is magára talált. Egyikük sem gondolt bele, vajon kitart-e ez az állapot Pestig, vagy még annál is tovább. Akár most már mindörökké, mindenhol, mert eljött a megváltás.

Lilinek éjjel szárított kamilla illatát hozta a szél, fel is ébredt rá, annyira mélyről jött az élmény. Kiment a konyhába egy pohár szódáért, a sötétben matatott, hogy ne világítson be Gizus üveges ajtaján. A hűtőbe nyúlt be a szifonért, jó hideget akart inni, hogy a torka is belefájduljon. A mosogatónál megmosta az arcát, a nyakát és a dekoltázsát hideg vízzel, és fogalma sem volt miért, járkálni kezdett a házban. Halkan, óvatosan járt, mindent megnézett. Ahogyan lassan hozzászokott a szeme a sötétséghez, kirajzolódtak a körvonalak, látta a díványt, a fényes ablaküveget, amit nem takart sötétítőfüggöny. A kert árnyaitól sem félt. Tudta, hogy az ott a bokor, az a fa, az pedig a kuka. Boti pedig a küszöbön őrzi mindannyiuk álmát. Anyja gyönyörű rendet rakott, példásan feszítettek a díszpárnák a foteleken. Leült az egyikbe, felkapcsolta a kislámpát, és körbenézett a szobán. Szerette a félhomályt, kifejezetten jólesett neki, hogy a részletek nem feltétlenül bántják a szemét. Egy felsejlett szövet, egy karcolás a parkettán, vagy épp a tegnapján, a saját életén. Péter mindig felkapcsolta az összes lámpát. Ő mindent látni akart. Nem viselte jól, ha titkolóznak előtte.

Kényelmetlen volt a háta mögött a párna, megfordult, hogy megigazítsa. Felemelte, megpaskolta, és arra lett figyelmes, hogy aláhullik egy kártyalap. A lámpához emelte, a rajzon egy férfi állt, piros lepelben, körötte virágok.

Egy újabb kártyalap a kezében. Mit jelenthet ez? Persze, Gizus otthonában, ahol a gobelin is kakast ábrázolt, semmi sem lehetetlen. De amióta ők itt vannak, nyoma sincs a spiritualitásnak. Az anyja mégis gyógyul a lelki betegségből, és ő sincs rossz passzban. Csak tudná, miért gubbaszt most itt a fotelben alvás helyett.

Gondolta, visszamegy a szobába a telefonjáért, és beüti a keresőbe a kártyalapon látott figurát. De nem akarta felébreszteni az anyját, örült, hogy végre mozdulatlanul aludt. Nézte, nézte a figurát, addig bámulta az izzó visszafogott fényénél, míg az végre rákacsintott, sőt Lilinek meggyőződése volt, hogy integetett is. Aztán Lili elaludt. Már nem érezte a kamilla illatát, elillant az áldott állapot.

Elgémberedve ébredt reggel a fotelben, a kakas ki tudja, hányadik hívó szavára. Elaludta a nyakát, alig tudta mozdítani. Bundás kenyér illatát érezte, Gizus rádiót hallgatott, szokás szerint üvöltve. Majd szól neki, hogy főzzön teát is, hisz így teljes a kép. Ha új lakásba költözik, vagyis minden bizonnyal albérletbe, az lesz az első, hogy beszerez egy csodaszép teáscsészét. Meg néhány doboz jófajta teát, és lekvárt. Valamiért neki ezek jelentették minden reggelek alapját, a nap kezdetét, amikor még bármi lehet mindenből, megválthatja a világot. Erre szüksége is lesz, így nem árt beszerezni az alapvető hozzávalókat.

Anyjának csak a fenekét látta, négykézláb sikálta a konyha padlóját. Némán intett mindkettejüknek, visszament a szobába, és már bánta, hogy nem ágyban töltötte az éjszakát. Reméli, Gizusnak van valamilyen izomlazítója, különben félő, hogy csak egy irányba tud majd nézni egész nap. Megsimogatta a hasát, és beleakadt a keze a hajnalban a pizsamaalsójába rögzített kártyalapba. Lustán a táskája után nyúlt, hogy kihúzza a mobilt és a Google megmondja a tutit, ki az az alak, aki jövőt mond neki a keménypapíron.

Szokatlanul sok nem fogadott hívást és SMS-t jelzett a telefonja, Lili szíve vadul vert. Az elsőre ráklikelt, és olvasta a felfoghatatlant.

– Péter éjjel meghalt, hívj, ahogy tudsz.

NYOLC

Nem akarta elhinni, amit lát, amiről ilyen kurtán-furcsán értesítették. Remegett a kezében a telefon, azt sem látta, tulajdonképpen kitől jött az üzenet. Újra és újra elolvasta, hátha valamit nem jól ért. Hirtelen látta magát kívülről, le is lassult körülötte a világ, komótosan figyelte, hogyan fogja fel percről percre, hogy mi is történt. És hogyan érzi először a testében, aztán már az agyában is az elviselhetetlen fájdalmat. Ült az ágyon, a könny lassan gyűlt a szemében. Összevissza cikáztak a gondolatai, de azt is pontosan érzékelte, hogy egyelőre valami gát nem engedi, hogy teljesen felfogja azt, ami történt. Hogy teljesen átengedje magát a gyásznak. Ez biztos valamiféle önvédelem lehet, hogy a szíve ne szakadjon meg.

Laci írta az üzenetet, fel kell hívnia. Rettenetesen félt, nem tudta, mit fog hallani, bár a legrosszabb már ott áll leírva előtte, ott villog a kijelzőn. Nem gondolta volna, hogy ez megtörténhet, miért nem mondta neki senki, hogy ekkora a baj? Péter szinte soha nem volt beteg! És most is csak aludt, vagy mit nem fogott fel a rohadt életbe már? Hát ennyire idióta lenne? Mindenki tudta, hogy Péter életveszélyben van, csak ő látogatta úgy, mint egy hatéves kislány, aki mit sem tud a világról? Vagy csak nem akarta tudatosítani magában? Miért? Miféle önvédelemből? Így volt kényelmesebb? Ez a történet már megint nem róla szólt, talán ez zavarta meg? Ezért makacsolta meg magát, és tett úgy, mintha minden rendben lenne? Miközben Péter az életéért küzdött a kórházban! Hányingere volt, elindult a fürdőszoba felé, de az ajtóban beleütközött az anyjába.

– Valami baj van? – Lili arcát látva teljesen kétségbeesett. Ő képtelen volt válaszolni, futólépésben tette meg a maradék távot, magára zárta a fürdőszoba ajtaját, és végre, ha csak ideiglenesen is, de megkönnyebbült. Anyja hol az ajtón kopogott, hol szölongatta.

Pár perc múlva Lili feltápáskodott, kinyitotta az ajtót, és kimondta hangosan is.

– Péter meghalt.

És abban a pillanatban végre előtörtek a könnyek, anyja vállára borulva megállíthatatlanul zokogni kezdett. Anyja pedig csak simogatta a hátát,

pont úgy, mint gyerekkorában.

– Nem szenvedett, álmában érte. Az elmúlt napokban párszor felébredt, rövid időre, magánál is volt. De senkit nem engedett magához. – A ház mögé, a kertbe ment ki telefonálni, amikor úgy érezte, kellőképpen összeszedte magát ahhoz, hogy meghallgassa Lacit.

– Engem sem akart látni. – Lili inkább előre eldöntötte, mi lesz a válasz, hátha így kevésbé fáj.

– Nem. Nem akarta, hogy így lásd. Péter ugyanis, mindannyiunkkal ellentétben, tudta, hogy közel a vég.

– Mi a feladatom, kérlek, mondd, mit kell tennem. – Lili azt kérdezte, amit ilyenkor szokás. – Az az igazság, hogy teljesen össze vagyok zavarodva. Nem tudom, mi most a szerepem.

– Semmi. Én majd mindent intézek. Szólok majd, mikor lesz a temetés.

Letették a telefont, Lili pedig kísértelt a kertkapun, és nekiindult a falunak, hátha mire tesz egy kört, valamivel tisztábban lát majd. Hogyan jutott el idáig az ő történetük? Nem él a férfi, aki megadott neki mindent, aki megteremtette azt a Lilit, aki most itt gyalogol. És ő nem volt vele, amikor elment, nem búcsúzott el tőle, nem fogta közben a kezét. És most, amikor intézkedni kellene a temetéséről, a segítségét sem kérik. Alig telt el idő a szakításuk óta, olyan rohamléptekben, egyik napról a másikra költözött ki a lakásból és Péter életéből. A kapcsolatuk sosem volt hivatalos, a szakításuk sem lett az. És mindenki tudja, hogy ő a hunyó, hiszen még a legjobb barát sem tud megbocsátani. Nem kér Lili segítségéből, inkább magára vállal minden teendőt.

Gyűlölik őt, amiért Péter embert faragott belőle, és amikor a remekmű elkészült, ő odébbállt, és magára hagyta a megöregedett mestert. Pedig tudniuk kell, hogy az ő kapcsolatuk igenis szerelem volt, csak valami elromlott, elmúlt, fájdalmas, de nincs ebben semmi meglepő. Jó lett volna, ha ők a ritka kivétel, de nem állták ki az idő próbáját. Laci felesége nyilván úgy gondolja, hogy egyenesen ő tehet Péter haláláról. Lili ész nélkül ment előre, automatikusan odaintett Ferkónak, bólogatott jobbra-balra, köszönésképpen, nehogy szó érje Gizust, hogy micsoda tuskó embereket lát vendégül.

Nem tud tovább itt maradni, azonnal vissza kell indulnia Pestre. Haza akar menni a lakásba, ahol valaha együtt éltek. Látni akarja a közös életük maradványait. Ott akar ülni újra a szőnyegen, és elképzelni, hogy mögötte a kanapén ott fekszik Péter, egy könyvet olvas, néha letolja a szemüvegét,

rámosolyog és megsimogatja a fejét. Meg akarja szagolni a fürdőköpenyét, végig szeretne simítani a ruháin, fogni a tollát, a naptárját. Elviselhetetlennek tűnt, hogy most már nélküle lesz karácsony, és egyáltalán, az egész élet. Pedig pont ezt tervezte még nem is olyan sok idővel ezelőtt. De a halálra nem számított. Ki számít rá? És az talán fegyelmezetten viseli a gyászt? Ugyan, dehogy.

Bedobálta néhány ruháját a táskájába, és anyját hátrahagyva nekivágott az autópályának Pest felé. Képtelen lett volna tovább ülni, aludni, sétálni, létezni, mintha mi sem történt volna. Nem akart a két asszonnyal beszélgetni, csak szűkszavúan tájékoztatta őket arról, amit Lacitól megtudott.

A kocsiban persze hogy az a CD szólt, amit még Pétertől kapott ajándékba. Utoljára.

A portás részvétét fejezte ki, benne legalább volt emberség. Már nem lakott itt Lili, de úgy látszik, az ő fejében még nem állt össze a kép. Vagy belátóbb volt, mint a többiek. Lili legszívesebben megölelte volna.

Nem kellett kulccsal kinyitnia az ajtót, ugyanis tárva-nyitva állt. Bent pakolt Iza és Klári, már több IKEA zsákot és dobozt rámoltak tele, Lili egyáltalán nem tudta értelmezni, ami történik. De nem ő szólalt meg először, képtelen lett volna rá. Egyébként sem tette zsebre, amit a két nőtől kapott, alig bírt levegő után kapkodni.

– Nicsak, mit keresel te itt? Ideevett a fene, most, hogy elpatkolt az öreg? Hogy volt merszed idejönni? – Klári nem válogatta meg a szavait, egyáltalán nem volt olyan elegáns és kimért, mint a kórházban legutóbb.

– Itt éltem hosszú éveken át. Hazajöttem – nyögte ki. A két nő gúnyosan összenevetett, és ha seprű lett volna náluk, hát azzal zavarják ki a lakásból. Lilinek lehetősége sem volt körbenézni, úgy lökdöste ki Iza és Klári, mint egy rajtakapott betörőt, csoda, hogy rendőrt nem hívtak. Kegyetlenek voltak, gonoszak, kemény szavakkal alázták. Sírva szaladt ki a lépcsőházból, úgy érezte magát, mint egy gyerek, és Péter már nem volt ott, hogy megvédje.

Rolit tárcsázta, hátha már értesítették, és számíthat rá valahogyan. De az öccse telefonja ki volt kapcsolva. Annamarit hívta, neki zokogott bele a telefonba. Végigbőgte a Jóságszalonig vezető utat, sajnálta Pétert és sajnálta saját magát. Nemcsak az fájt, hogy elvesztette azt, aki neki hosszú éveken át annyira fontos volt, de az is, hogy ennyire megalázták.

Annamari is éppen dobozott, Lili teljesen elfelejtette, hogy költöznie

kell a Jóságsszalonból.

– Még nem tudom, mi lesz, egyelőre otthon dolgozom majd, aztán csak lesz valami, ahogy az már lenni szokott – vont a vállát. – Na, gyere, feküdj le a díványra, és sírd ki magad.

De Lili már nem akart feküdni, és sírni se már, inkább mindenről beszámolt, jó lassan, átgondolva minden mondatot, hogy tudatosítsa magában kilátástalan helyzetét. Csörgött a telefonja, anyja kereste. Amikor visszatette a táskájába a készüléket, akkor vette észre a kártyát, rajta a holddal. Átadta Annamarinak.

– Félsz. A jövődtől. De el kell engedned ezt a negatív gondolatot. Új dolgok várnak rád, még hozzá jó dolgok, úgyhogy próbálj meg előrenézni. Ezt jelenti a kártyád. Már nem vagy bolond, már nem vagy együgyű kisgyerek, de még félsz. Erősnek kell lenned, mert csak magadra számíthatsz. Gondolom, ez már teljesen világos. – Annamari átölelte Lilit. – Hát, anyám, nem vagy könnyű helyzetben.

– És ez a két rohadék meg elzavart engem a saját otthonomból! – Lili nem tudott napirendre térni a megaláztatása felett.

– Nem voltatok házasok, és ezért jogilag olyan, mintha meg sem történt volna ez a sok közös év – tűnődött Annamari. – Én persze nem így gondolom, de arra számíthatsz, hogy az emberek zöme így ítéli majd meg. Talán még akkor is ugyanez lenne a helyzet, ha vele lettél volna az utolsó pillanatig. Látod, a feleség az feleség, még akkor is, ha ezer éve elváltak. Abból a lakásból te egy füzetet nem vihetsz majd ki, vigyáznak ezek, mint a házőrző kutyák.

– Nekik talán több a joguk? – fakadt ki Lili.

– Nem, sőt. Te szerintem az élettársi viszony miatt több joggal rendelkezelsz, mint ők.

– Én nem harcolok. – Lili lehajtotta a fejét, és csendben potyogtak a könnyei.

– Pedig össze kell szedned magad.

Tényleg nem volt hova mennie, így ott maradt a Jóságsszalonban. Ott aludt a kanapén, nem is fért el rajta, hol a lába lógott le, hol csecsemőpózba fészkelte be magát. Összevissza hánykolódott, végül jobbnak látta, ha be is fejezi a hiábavaló próbálkozást. Felkapcsolt minden villanyt, a tévében keresett műsort, készített egy teát, és úgy vackolta vissza magát a kereketre.

Az éber óráiban a Péterrel közös évekre emlékezett. Felidézte az

utazásokat, a bolondozós reggeleket, az éjszakai pezsgőzéseket a teraszon. Az első zavarba ejtő csókot, az első randevút. Érezte magán az érintését, ahogyan újra és újra megsimogatja a haját. Láta a mosolyát, hallani vélte a nevetését.

– Erős vagy, Lili, neked most kezdődik az élet. – Utoljára mintha ezt mondta volna neki, aztán elaludt.

A temetés időpontjáról Laci értesítette, ők álltak a koporsó mellett mint legközelebbi hozzátartozók. Valamint Klári. Lili nem akart hinni a szemének. Annamarinak kellett megragadnia és odavonszólnia őt is. Iza rosszalló pillantást vetett a két lányra, Annamari vicsorgott.

– Húzd ki magad – sziszegte Lilinek, aki próbálta tartani magát. Nézte a tömeget, néha felismerni vél valakit, de úgy élte meg ezeket a percek, mint egy lázálmot. Nem tudta felfogni, hogy tőle egy karnyújtásnyira Péter fekszik a koporsóban. Talán jobb is volt így, hogy a tudata védekezett valahogyan, mert így nem örült bele a gondolatba, és tudott viselkedni. A gyászbeszédben mindenki elbúcsúzott Pétertől, csak Lilit nem említették élete fontos szereplői között. Legszívesebben felsikoltott volna, úgy érezte, ebben az órában ő is megsemmisült.

– Hát én hol vagyok? A nő, aki vele élt? Aki tisztelte, kiszolgált, szerette őt?

– Nem megmondtam, hogy mostanra ne hívj vendéget! Hát az életben nem fogunk végezni a pakolással! Egyáltalán hogy találhattad ki, hogy minden kacatodat idehozod? – Gizus és Annamari nagyban dobozoltak a Jóságssalonban, Lili pedig a számítógépen böngészte az álláshirdetéseket, amikor hirtelen csöngettek. Egy férfi állt az ajtóban, Lilinek olyan ismerős volt valahonnan, de hirtelen nem tudta hova tenni.

– Csókolom, dr. Csepregi Attila vagyok. Meg tetszik ismerni? Egyszer-kétszer már találkoztunk – próbált udvariaskodni a váratlan látogató.

Lili zavartan elmosolyodott, de kezét nyújtott. Elképzelni sem tudta, miért jött ide ez az ember.

– A végrendelet miatt jöttem. Péter végrendelete miatt – pontosított, mert látta, hogy Lilinek fogalma sincs arról, mi történik. – Nagyon nehezen találtam meg önt, mert senki nem tudott vagy akart segíteni. Kezüket csókolom, hölgyeim – köszönt mosolyogva az őt bámuló Annamarinak és Gizusnak.

– Nem tudom, önnek alkalmas-e itt beszélni, vagy keressünk egy másik helyet? Esetleg egy kávézó van itt valahol? – Lili némán mutatta a férfinak a kanapét. Betette a fotelba a kanapé sarkába behajtogatott ágyneműjét, és az ügyvéd mellé ült.

– Hallgatom – végre meg tudott szólalni.

– Tehát a helyzet az, hogy Péter mindent önre hagyott. Ön az örököse az elhunyt vagyonának.

Gizus leejtette a kezében lévő körömlakkokkal teli dobozt, Annamari megállt a hajolásban, Lili pedig csak némán, rezzenéstelen arccal bámulta a férfit.

– Lenne szíves megismételni?

– Péter az utóbbi időben kétszer módosított a végrendeletén. Egyszer, amikor az önök kapcsolata véget ért. Aztán másodjára a kórházi ágyán. Az egyik éjjel felhívott, hogy azonnal menjek be, akkor csináltuk a változtatásokat. Több lakásról és cégről van szó, többek között a galériáról, ahol eddig dolgozott. – Az ügyvéd olyan ingatlanokról tett említést, amelyekről Lilinek tudomása sem volt. És bankszámlákról. Lili sosem tudta pontosan, Péternek mennyi pénze van, úgyhogy nem hitt a szemének, amikor az ügyvéd elé tette a papírokat. Péter gondoskodott róla. Halálában is. Megoldotta az egész életét.

– Levelet nem hagyott hátra? – kérdezte hirtelen a férfit.

– Nem, sajnálom. De nagyon szépen beszélt önről. Már amennyire képes volt. Nagyon szerette magát. – Az ügyvéd felállt, indulni készült. – Szeretném felajánlani a szolgálataimat, évek óta segítettem Pétert, nagyon jól ismerem az ügyeit, azt hiszem, jól működhetnénk együtt tovább. – Lili biccentett, elfogadta a felé nyújtott kezet, majd becsukta a férfi mögött az ajtót.

– Te jó ég! Ezt nem hiszem el! Milliomos vagy, Lilikém! Most azonnal bontsunk ki egy pezsgőt. – Annamari nem tudta visszafogni magát. Úgy nevetett és kiabált, mintha ő nyerte volna meg a lottón a főnyereményt. El is rohant, hogy a gyárterületen lévő kocsmából beszerezze a piát. Gizus jósolni akart, kártyát vetni, de Lili fejében zakatoltak a gondolatok, Péter egy újabb felfoghatatlan helyzet elé állította. Az övé lett hirtelen több lakás, a galéria, és annyi pénz, hogy soha többet nem kell dolgoznia. Fogalma nem volt arról, hogy Péter ennyire gazdag. És hogy ennyire szerette őt, mindazok után is, ami történt.

Egy hét kellett rá, hogy elszánja magát. Végül újra ott állt a régi ház előtt. Csak egy kis táskát hozott, a holmija egyelőre ott maradt az anyjáiéknál.

– Már nagyon vártam, Lilike – köszöntötte mosolyogva a portás. – Ugye visszaköltözik?

Ahogy körbejárt a lakásban, felfedezte, hogy még nem kerültek vissza a két nő által elhordott holmik.

– Majd mindent szépen rendbe rakok, lesz rá idő bőven – gondolta Lili. Elhervadtak a kedvenc virágai a teraszon, pedig olyan sok éven át gondozta őket. De az orchidea virágzott. Még Pétertől kapta, ez volt az egyik utolsó ajándéka.

A komódról hiányzott valami, amit korábban megszokott a szeme. Hát persze, a közös kép! Vajon hol lehet? Benyúlt a felső fiókba, persze hogy Péter oda vágta be, biztosan dühében, hogy ne is lássa. Lili most visszahelyezte a képet az azt megillető helyre. Így ni, újra ketten vannak a lakásban.

Laci ismét hívta, az elmúlt napokban már többször kereste, mióta Lili az ügyvéddel találkozott, úgy tűnik, mindenki értesült a váratlan fejleményről. Megnézi majd Iza arcát, amikor először összefutnak. Mindenesetre most kicserélteti a portással a zárat, halványan emlékezett rá, hogy a férfi ehhez is ért.

És holnap bemegy dolgozni a galériába. Ezer szerencse, hogy ez az ügyvéd ilyen jóindulatú és segítőkész, különben fogalma sem volna a következő lépésről. Attila azonban olyan megnyugtató jelenség volt, megígérte, hogy mindenben segít, úgyhogy Lili egyáltalán nem tartott attól, hogyan vezeti majd Péter cégeit a továbbiakban. Hogyan őrzi Péter hagyatékát, hogyan megy tovább a nyomdokain.

A teraszon a rattanóra ült, bágyadtan sütött még a nap. Az öngyújtó a megszokott helyén, de egy szál cigarettája sem volt. Gyorsan beszaladt a konyhába, kihúzta a megszokott fiókot.

Hányszor mondtam, hogy szokjál le, állt a post iton. Ez az utolsó, többet nem veszek neked. – Péter még most is mindenben gondoskodott Liliről, és ugyanúgy féltette is. Fogalma sem volt, hogyan lehet ezt a hiányérzetet megszokni.

Egészen sötétedésig maradt kint a teraszon. Pokrócba bugyolálta magát, és nézte, ahogyan lassan kigyúlnak a város fényei. Lehúzta a vetítövásznat és elindította az ötvenhatodik filmet. Aludni még visszatért a szüleihez, gyűjtötte az erőt ahhoz, hogy Péter nélkül töltsön egy éjszakát a közös

lakásukban.

Másnap reggel nekiállt készülődni a nagy napra. Behullámosította a haját, kisminkelte magát, ceruzanadrágot, fehér blúzt húzott, ahogyan korábban is. Hosszan vasalt a csiricsaré virágmintás állványon, hiába remélte, hogy anyja felajánlja a segítségét, amióta hazajött Gizustól, újra olyan volt, mint régen. Ült az ablaknál, bámult kifelé, és nem volt semmiféle mondanivalója a világról. Lilit sem tudta sem vigasztalni, sem bátorítani. Nem úgy az apja! Ő már álmokat is szövögetett, ezer terve volt arra, hogyan kéne megforgatni Lili örökölt pénzét. Utólag már hálás volt Péternek, imába is foglalta a nevét, hiszen pontosan tudta, hogy nemcsak a lánya, hanem személy szerint ő is jól járt. Lili nem fogja cserbenhagyni őket, kirángatja a családot a gödörből, csak győzzék kívánni. Hát kicsit nógatni kell, irányítani, édes istenem, semmit nem adnak ingyen.

– Aztán tegyél rendet az alkalmazottaid között. A legjobb, ha ordítva téped fel az ajtót, tudod, a miheztartás végett. Inkább féljenek, mint cincogjanak! Jó, ha tudják már az elején, hogy kemény főnök vagy. – Apja a konyhaasztalnál osztotta az észt. – Rolit is odavehetnéd magadhoz, ne kelljen szegény gyereknek éjszakáznia. Ő lenne a helyettesed, mondjuk. Ha te nem tudsz ordítani, ő megteszi helyetted. Szerintem ez nagyszerű ötlet. Aztán idővel majd apádnak is találj ki, kislányom, valami elfoglaltságot. Valamit, amivel nem járatlak le, tudok segíteni neked. Na persze sokat nem akarok dolgozni, csak egészen kicsikét, hogy ne érezzem magam méltatlannak arra az összegre, amit átutalsz majd nekem minden hó elején. – Apja nem zavartatta magát. – És tudod, drága kislányom, az az ötszáz kilós tartozásom még mindig fennáll, sőt szerintem van az már hatszázezer is. De majd Vakondra hivatkozom, és akkor szerintem úgy megijednek, hogy elég lesz csak félmilliót fizetned. Most mit nézel így, Lilike, talán nem akarsz segíteni szegény, szerencsétlen apádon, aki felnevelt, aki a világra hozott?

– Az én vagyok, te marha – szólalt meg egy hang az ablak mellől, Lili pedig elröhögte magát.

A galériában szinte sorfalat álltak a dolgozók, pisszenni sem mertek, amikor belépett. Zavarba jött, nem tudta, hogy kellene viselkednie. Ebben az esetben az a célravezető, ha őszintén segítséget, támogatást kér, vagy ha a távolságtartást választja? Az előbbi mellett döntött, remélte, hogy nem fizet érte túl nagy tanulópenzt.

Györgyi SMS-ben kívánt sok sikert neki, úgy tűnt, ahhoz már neki sem

elég vastag a bőr a képén, hogy személyesen gratuláljon. Laci és Iza virágcsokrot és egy üveg Mumm pezsgőt küldettek a galériába, de Lili mindkettőt odaajándékozta annak a dolgozónak, aki végül először be mert kopogtatni az irodája ajtaján. Túl sok jókívánságot kapott az elmúlt időszakban, sokkal többet, mint ahányan mellette álltak Péter halálakor. Felbukkant az összes felebarát, vagy éppen ellenség. Olyanok is, akikkel sohasem találkozott. Most mindenki biztosította a támogatásáról. És többen ebédelni, vacsorázni akartak vele.

Lili az első hivatalos ebédjét inkább Rolival töltötte. Megint egy lazább helyszínt választott ki, de még az is elegánsnak bizonyult Roli őseMBERstílusához képest. Képtelen volt rendesen felöltözni, most is bakancsban, koszos farmerban érkezett, az övtartóról funkció nélküli lánc lógott, egy kutya nyakáról szedte le, akit ellopott a gonosz gazdájától.

– Azt ugye tudod, hogy Gergő még mindig rólad álmodik. Reménykedhet még? – Egy húzásra megitta a sörét, aztán böfögött.

– Össze vagyok zavarodva. És ráadásul azt sem tudom, mi a helyes. – Lili a járókelőket szemlélte a bisztró ablakán át.

– Magyarul beszélj, ha tőlem vársz segítséget.

– Nemcsak hogy azt nem tudom, mit akarok Gergőtől, de azt se tudom, mit illik most tenni. Mert bár elhagytam Pétert, most mégis gyászolom, és ott ülök az öröksége tetején. Hiányzik nekem nagyon, miközben készen állok egy új kapcsolatra. Fogalmam sincs, mit kell ilyenkor csinálni.

– Hát ez az én képességeimet is meghaladja, Lilike. Én csak annyit tudok, hogy ha bírnád Gergőt, ezen az egészen ugyan egy percet nem filozofálgatnál. Akkor már arra próbálnál mentséget, magyarázatot keresni, hogy nem vagy azért ribanc, mert a tata halála után máris összeállsz valakivel.

– Tudtam, hogy számíthatok az éleslátásodra és a nagy pofádra.

– Na látod, a család az család! – Roli elvigyorodott.

Gergőnek furcsa szokása lett, minden héten küldetett a galériába egy szál virágot. Lili egy idő után nem tudta eldönteni, hogy ez kinek vagy minek szól: a szerelemnek vagy a gazdagságnak. Bizalmatlan lett az emberekkel. Állandóan dicsérték a haját, az illatát, az eszét, a humorát, számtalan vacsorameghívást kapott. Folyamatosan azt vizslatta, hogy a facér nőnek udvarolnak-e vagy a bankszámláján szereplő összeg van-e a homlokára írva. Előfordult, hogy elfogadott egy-egy meghívást, és néha még jól is érezte magát. Bár alig volt tapasztalata a férfiakkal, mindenkin

azonnal átlátott. Azonnal észlelte, hogy ki őszinte, ki kompenzál, ki szemfényvesztő, ki hazudik még magának is. Nem is randevúk voltak ezek, inkább unaloműző elfoglaltságok. Előfordult, hogy jól szórakozott, de azért többször szívta a fogát és bánt minden eltékozolt percet.

A kis nyelvtanárnak is telefonált egyszer, ő volt az egyetlen, akit a lakására hívott, Endre ismét nagyon meg volt szeppenve a helyszíntől. Pulóvert viselt, alatta ódivatú nagy galléros inget, a cipőjét nagy valószínűséggel az anyja választotta még gyerekkorában. Ajándékba mókusos mogyorós csokit hozott. Lilinek elképzelése sem volt, hogyan bújhatott ágyba ezzel a fiúval annak idején. Csak a kétségbeesés vezethette hozzá. A kalandvágy, a szexéhség, hogy végre történjen valami. Endre hosszan mesélt a munkanapjairól, a csatározásokról a tanáriban, kielemezte a menzakeresztet, és egyesével minden tanítványt. Lili végül betett egy filmet, hogy elhallgattassa, és amikor végre elment, kitörölte a telefonszámát.

– Annyi időt pazarolsz ezekre a marhákra, hogy azt kell hinnem, tényleg szeretnél valakit magad mellé. Ennyi erővel a hatalmas étkezőasztalodhoz egyszerre leültethetted volna mindet, és egy vacsorányi idő alatt szelektálhattál volna. Apropos, az ügyvéd már bejelentkezett? Fogadni merek, hogy ő is akar tőled valamit. – Annamarival egy kávézóban találkozott.

– Már döntöttem. Egyelőre egyedül maradok. Nincs szükségem se Gergőre, se másra. Most másra koncentrálok.

– Te tudod – vonta meg a vállát Annamari. – De aztán ne lepődj meg, ha megugrik a villanyszámlád, mert százaz égőnél alszol éjszakánként, ahelyett hogy lenne valaki, aki mellett biztonságban érzed magad.

– Csak nem kijött az utolsó számla a Jóságsszalonból? – nevetett Lili.

Közel voltak a galériához, Lili megkérte Annamarit, ugorjon még vissza vele az irodájába. Szürkület volt, egymásba karolva baktattak felfelé, egyensúlyoztak magas sarkú cipőikben a macskakövön. Gyerekkori emlékeket elevenítettek fel, amikor Annamari egyszer csak megállt, és nem mozdult, mint akinek földbe gyökerezett a lába. Alig húsz méterre voltak a galériától. Lassan lehajolt, a szeme összeszűkül, mint aki nem lát jól. Egy kés volt a macskakövön, az utcai lámpa fénye megcsillant rajta, amikor hozzáért. Nem tudta felemelni, ott guggolt a járdán, és lassan emelte fel a fejét. Egy bolthelyiség előtt álltak, ajtaján poros, zöld redőny, amit az utóbbi években nem húzhattak fel túl gyakran. Annamari felállt,

még egyszer a leszakadt redőnyre nézett, aztán Lilit, aki elmosolyodott.

– Igen, jól látod. Vagy adjak szemüveget? – kérdezte. Majd kézen fogta barátnőjét, és odahúzta az ajtóhoz. A redőnyön jól olvasható volt az ákombákom felirat: Jóságszalon.

– Ez az új főhadiszállásod – vigyorgott Lili boldogan, annyira örült, hogy adhatott. – Érezd otthon magad! – nyújtotta át Annamarinak a kulcsot.

Egymásba karolva, együtt tolták fel a redőnyt, és nyitották ki az ajtót. Sötét volt a kis helyiségben, és dohszag, egyelőre nem találták a lámpát, így a telefonjukkal világítottak.

– Gyere, nézd, mit találtam? – ocsúdott fel a meglepetésből Annamari. – Ez itt a tiéd.

A padlón egy kártyalap hevert, Lili már meg sem lepődött. A Császárnő.

– Valami új születik, Lili, ez most már bizonyos. És az is, hogy egy feladatod még van azelőtt, hogy belefognál a megújulásba.

– Éspedig? – Lili kíváncsian nézett rá.

– Eredj holnap haza anyádhoz.

A vacsoraidőt megint a teraszon töltötte, pedig egyre hűvösebbek voltak az esték. A lakásban minden lámpa égett, ment a tévé, a konyhában a rádió, hogy ne érezze annyira egyedül magát. Ült a széken, kezében három kártyalappal, a Bolond, a Hold és az Uralkodónő nevetett rá. Hol volt már a naiv kisgyermek, aki ész nélkül vág bele a következő felvonásba. Aki nem törődik senkivel és semmivel, háta mögött hagy éveket, szerelmet, mert a szíve azt diktálja. Na persze most sem döntene másképp, csak elgondolkodna a felelősségről is. Hol voltak már a démonok? Nem fél ő már semmitől, hiszen találkozott a legrettenetesebbel, a halállal. A Császárnő életet ígér, és ő hisz neki, mert hisz magában.

Csak ne lenne annyira egyedül. A kedvenc vörösborából töltött a poharába, és kihúzott egy szál cigarettát a dobozból. Az öngyújtó lángja tükröződött valamiben. Felugrott, annyira megijedt. Ugyanabba az irányba bámult, hátha kirajzolódik valami. Egy macska szeme villant, ő állta a tekintetét.

– Perszóna! Te vagy az? – kiáltott rá. A cica lomhán mászott tovább a korláton. Jött felé, és amikor a székhez ért, elegánsan leugrott a lábai elé.

– Persze hogy én, ne legyél már idióta – olvasta ki Lili a tekintetéből. És már szaladt is, hogy valamivel megkínálja. Az esti filmet együtt nézték, ez volt az utolsó a gyűjteményben. Lili úgy határozott, előlről kezdi az egészet. A cica dorombolt, ő pedig felhívta az anyját, és bejelentkezett a

másnap látogatásra.

Szép őszi délután volt, komótosan sétált az anyjáiékhöz vezető úton, kis kitérőket is tett, hogy támpontokat találjon, ismerős helyeket, amelyektől a szívébe bizalom és reménység költözött. Egy patika mellett haladt el, nem az volt, ahova régen szívesen járt, viszont úgy érezte, mintha kamilla illatát hozná a szél.

A romos kapualjban megnyomta a lakáshoz tartozó csengőt, anyja óvatosan szólt bele.

– Ez megvéd majd mindentől – nyomta a kamillát anyja kezébe, és megölelte őt. Estig ott maradt, és vázolta anyjának a tervét. Bérelne neki egy kis lakást az ő kerületében. Megnéznék, hogy boldogul egyedül. Dolgozna, Lili szerezne neki valamilyen hatórás állást. Dolgozhatna boltban vagy besegíthetne a galériában, amit csak szeretne.

– Lilikém, drága kislányom, köszönöm a lehetőséget, de én nem mennék innen sehova – mosolyodott el az anyja. Lili nem értett semmit. – Apáddal itt éltem le az életemet, és úgy hiszem, itt újra is tudom kezdeni. Mégpedig apáddal. Aki bár végigitta az életét, de egy áldott jó ember, szeret engem és titeket is. Hidd el, lehiggadt már.

– És dolgozni sem szeretnél? – csodálkozott Lili.

– De szeretnék. Ha tudnál egy boltocskát esetleg, ahol árulhatok kiflit, kakaót. Nagyon megtetszett Ferkó munkája, és sokat kérdezősködtem is tőle.

– Ti beszéltek?

– Néha. Vele és Gizussal is. Sokat segítettek nekem. Most telefonos terápián vagyok – nevetett fel halkan. – Tegnap már levittem a székem, és kitettem a kuka mellé. Mire felértem és kinéztem az ablakon, már sehol sem volt. Ez volt az első lépés. Ma pedig lepucoltam az ablakot. – Lili odanézett, és tényleg olyat látott, amit évek óta soha, nem is értette, hogyhogya nem vette észre. Hiszen a fények is másképp pihentek meg a szobában a tárgyakon. – Holnap átnézem a szekrényem tartalmát, és arra gondoltam, hogy holnapután pedig teszek egy hosszabb sétát az utcán. Örülnék, ha velem tartanál.

Perszóna az ajtóban várta, addig nem szállt le róla, amíg meg nem kapta a konzervet és a kistálnyi tejét. Utána már rá se bagózott, de Lili boldog volt, hogy ketten élnek a hatalmas lakásban. Roli ügyet sem vetett az SMS-

re, amelyben Lili megírta neki, hogy a cica hozzáköltözött. Annyit közölt mindössze, hogy Perszóna a lazacot utálja, ha Lili erről elfelejtkezik, majd ne csodálkozzon, ha a macska a szőnyegre hányja.

Két nap múlva nem ment be a galériába, hanem egész napos programot csinált az anyjával. Felszaladt a lakásba, hogy leellenőrizze az ígért változást. Anyja a lehetőségekhez mérten szépen felöltözve várta, és büszkén mutatta, hogy halad. Dobozokba dobálva megannyi kacat, szomorúságban eltöltött évtizedek kísérői. Az anyja takarított, pakolt, és Lili nagyon akart segíteni. Egy kávézóban reggeliztek, aztán körbesétálták a környéket. Az ebédhez már taxiba ültek, és Lili elvitte őt egy Péterrel közös törzshelyükre. Lili látta a pincér tekintetén az örömet, hogy újra látja jól fizető vendégét, és a megütközést a furcsán öltözött idősebb asszony láttán.

– Bemutatom az édesanyámat, már régóta szeretném elhozni erre a helyre. Még sosem evett libamáját, amit Péterrel annyira szeretünk. Remélem, most meg tudjuk kóstolni.

Délután moziba mentek, anyja kérésére vettek az apjának egy inget, utána pedig újra egy kávézóban találták magukat, és anyja csak mesélt. És most már nemcsak Lili gyerekkoráról, hanem azokról a napokról, amiket Lili nélkül töltött Gizinél. A fordulópontról, hogy tulajdonképpen nem is tudja, ott mi történt. De egyszer csak érezte, ahogy eloszlottak a feje fölül a felhők, és egyre több benne az erő. Ő alig meri kimondani, de szerinte Gizus őt elvarázsolta.

Este Lili hosszan keresgélt a neten, míg megtalálta a neki leginkább tetszőt. Aztán papírt, és színes ceruzát ragadott, és kidugott nyelvvel rajzolt, mint gyerekkorában. Rajzolt egy repülőjegyet, ráírta az időpontot és a célállomást is. Aztán összegyűrte, majd kidobta a remekművet, és inkább nyomtatott. A Las Vegas-i utazás egy hónap múlva esedékes, addig mindenki összeszedi magát. Egy jegyet vett Annamarinak, aki boszorkányos ügyességgel vezette afelé, hogy lassan fel merje vállalni saját magát, a döntéseit, a múltját, és az akkor még bizonytalan jövőjét. És ha nem is a házi jósnője, de annál jóval több, igaz barátnője lett. Aki vele lesz Las Vegasban, ha már egyszer megígérte neki annak idején, hogy ott találja meg az igazit. Készen még nem áll rá, de miért ne adná meg az esélyt? A harmadik és negyedik számú repülőjegyet és a szálloda igazolását beletette egy borítékba, és ráírta a címzetteket: Anya és Apa. Aláírás: Lili. Utóirat: Köszönöm nektek magamat. Remélem, még nem

késtem el vele.

Table of Contents

[Pap Diána](#)

[© Papp Diána, 2015](#)

[EGY](#)

[KETTŐ](#)

[HÁROM](#)

[NÉGY](#)

[ÖT](#)

[HAT](#)

[HÉT](#)

[NYOLC](#)